

O INVITATĂ SURPRIZĂ
BILLIE GREEN

CAPITOLUL 1

-Trebuie să mă crezi, mon *ange* (îngerul meu). Crezi că aş putea minţi pe cineva atât de adorabilă ca tine?

Kate sorbea încet din băutură, zâmbindu-i vag bărbatului ce se afla lângă ea. Când acesta reîncepu să vorbească, îşi înăbuşi un căscat de plictiseală şi îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul încăperii aglomerate, fără să poată vedea mai mult de un metru şi ceva în jur. Cum de reuşesc să mă vâz mereu în încurcături de astea? se întrebă ea. Nu dorise să vină la această petrecere şi să pară că era interesată de o mutră ca o chiflă. Voia să fie din nou în casa prietenei ei, Heather. Sau, şi mai bine, în casa ei, şezând în fotoliul uzat, îmbrăcată în vechiul capot de

molton,în loc de fleacul ăsta auriu,pe care o vânzătoare entuziastă o convinsese că i se potrivește perfect.

-Ascultă-mă,scumpo,în clipa în care ai intrat mi-am spus: François,trebuie să o cunoști...Lui Kate îi suna fals linguşirea asta continuă,care făcea seara și mai greu de suportat.Să te guduri era destul de neplăcut,dar să te guduri cu un accent franțuzesc era insuportabil.Pur și simplu,nu era pregătită să se descurce în situații de astea,fără să pufnească în râs.

După ce-l informase deja pe acest neo-Adonis,îmbrăcat la comandă și înmuiat în aur,că îi mulțumea,dar nu avea chef să danseze cu el...sau să se plimbe până la cabană...,sau chiar să meargă la el și să experimenteze o „fantastique” baie fierbinte,ce altceva mai putea spune?

Fără vreun motiv aparent,Kate simți cum i se încordează mușchii și-și întoarse capul spre dreapta.Aceeași senzație.O furnicătură enervantă în pielea obrazului.

În ultima oră i se mai întâmplase de câteva ori la diferite intervale;avusese senzația că cineva o urmărea cu privirea,concentrând-o cu intensitate asupra ei.

Își ridică mâna pentru a-și controla pieptănatura,dar fiecare fir,din bogatul său păr de culoarea mierii aurii,era la locul lui,ținut într-un fileu invizibil.

Senzația aceasta de a se simți observată era foarte bizară,enervantă și,în același timp,excitantă.Prima oară când o simțise și-o explicase ca fiind un produs al imaginației ei prodigioase.Simțea cum își ieșea din piele; la o analiză mai atentă însă,își dăduse seama că nu putea explica numai prin imaginație înțepăturile pe care le simțea pe tot corpul...Pe scurt,nu avusese niciodată o senzație atât de stranie.Chiar și acum,în timp ce privea mulțimea pestriță din jurul ei,iar pleoapele îi cădeau,fără voia ei,asupra ochilor căprui,simțea cum furnicăturile se înteteau.Umezindu-și cu nervozitate buzele,se încorda în timp ce toată pielea trupului o furnica.I se părea că niște mâini invizibile o mângâiau...

Apoi,tot atât de brusc cum începuse,senzația dispăru,și Kate simți cum mușchii i se relaxează și-i trebuiră câteva clipe până să-și regăsească echilibrul,într-atât de puternică fusese impresia.Kate întoarse brusc capul,dar simți o răsuflare caldă în ureche.Drace! Tot mai era acolo? îi aruncă insistentului ei admirator o privire ucigătoare,care ar fi pus la podea pe orice campion la lupte libere,dar aproape gemu când acesta îi răspunse cu un zâmbet entuziast.

Cum dracu s-o fi spunând „*roiște-o*”,în franceză?

Oftând cu resemnare,își zise că această scenă îngrozitoare reprezenta prețul pe care trebuia să-l plătească,pe pentru că fusese atât de încăpățânată.Nu-și putuse niciodată înfrânge natura impulsivă și iscoditoare.Căci odată ce o idee puneă stăpânire pe imaginația ei,nu o mai putea îndepărta.Ar fi trebuit să știe de la

început că această escapadă o va costa. Dar totul mersese prea ușor, cea mai grea parte fiind transformarea dintr-o Kate Sullivan mai mult decât ștearsă în femeia de lume, frumoasă și scânteietoare. Ce-i drept, o ajutase mult și noua ei coafură.

Părul lung, ce-i atingea talia și pe care-l purta de obicei împletit într-o coadă, era acum adus în vârful capului, lucios și neted, și adunat într-un coc sofisticat, prins într-un fileu subțire de aur. Iar machiajul discret, aplicat în salonul de înfrumusețare, transformase chipul drăgălaș, care strălucea de sănătate în urma unei vieți petrecute în aer liber, într-o imagine de o frumusețe clasică.

În cele din urmă, îi adăugaseră și gene false și, cu toate că trebuia să recunoască a-i fi conferit un dramatism, Kate simțea cum franjurile erau prea grele și-i trăgeau în jos pleoapele, pentru a-i da privirii un aer puțin adormit, dar foarte seducător. Efectul general era unul de elegantă senzualitate, care ar fi șocat-o dacă ar fi fost conștientă de el. Singurul lucru pe care nu-l putea neglija era cantitatea de piele pe care rochița ei aurie o lăsase la vedere și care o făcea să nu se simtă în largul ei. Poate că în largul ei nu era tocmai expresia potrivită, își spuse ea, socotind privirea lacomă, pe care ochii galici o aruncau asupra sânilor ei.

-Am o mulțime de lucruri să-ți spun, *ma chère*, îi susură la ureche, lucruri care te vor face să privești cu mai multă căldură. În timp ce vorbea, își aplecase capul spre ea, luându-și o voce dulce și romantică. Kate îl privi și, din acel unghi, avu parte de o priveliște interesantă. Pierdu complet sensul cuvintelor, deoarece era hipnotizată de firele de păr ce-i ieșeau din nas. *Mă întreb dacă n-ar trebui să-i spun?* își zise ea, apoi dădu ușor din cap, făcându-și socoteala că i-ar trebui un lucru mai palpabil ca să scape de el. Dar obiectivul acesta îi devenise nu numai primordial, dar și absolut necesar pentru bunăstarea ei mintală. Pentru moment, își petrecea seara privind în gol, încercând să nu-l bage în seamă pe neandertalezul de lângă ea și întrebându-se cât de mult putea suporta un creier omenesc lipsa unei conversații inteligente înainte de a se atrofia. Și totodată întrebându-se cât timp va mai trece, până când cineva, din mulțimea aceea pestriță, va descoperi că, de fapt, era o desenateare de benzi animate, care se strecurase fără să aibă invitație, doar pentru a copia niște personaje din lumea bună și bogată pentru o bandă, întrebându-se când vor pătrunde deghizarea ei fragilă și o vor alunga din adunarea lor olimpică. Ce-i mult nu-i sănătos, își mai spuse ea, privind din nou bărbatul de lângă ea. Lăsând încruntarea să se transforme într-un zâmbet, pe care-l spera a fi seducător, își puse mâna pe brațul lui și-i spuse:

-Cred că m-am plictisit de vinul acesta...hm...cum îl chema oare pe omul acesta?...drăguțule. Crezi că am putea găsi un pahar cu șampanie...șampanie roz? adăugă ea pentru a-i complica sarcina, simțindu-se însă foarte satisfăcută, în

timp ce bărbatul se grăbea să-i satisfacă cheful,deoarece,dacă va găsi băutura în labirintul de încăperi,însemna că era mai bun decât îl credea.

Îl urmări până când se pierdu în mulțime,apoi suspină de ușurare și se rezemă de peretele acoperit cu un tapet chinezesc,pictat de mână.

Kate înălță capul și încorda auzul pentru a prinde frumoasa melodie,a unei poloneze de Chopin,și zâmbi cu adevărat pentru prima dată în acea seară.

Urmărind lumea din jurul ei,Kate regretă din nou că renunțase să-și ia ochelarii, care i-ar fi stricat de altfel imaginea,dar fără ei nu putea vedea nimic clar și acest fapt o făcea să se simtă dezorientată.Nu-și dăduse seama că lipsa ochelarilor ar putea constitui un handicap atât de serios.*Ah,cochetărie*,se gândi ea,în timp ce se întreba în ce cameră,din uriașa clădire,se afla bufetul.Era sigură că doar murmurul vocilor îi acoperea chiorăitul stomacului,ca să nu fie auzit de persoanele din jur.*Ce dezgustător de prost crescută sunt*,își spuse ea,reținându-și un hohot de râs la fel de deplasat.Și apoi,tot atât de neașteptat ca mai înainte,vibrația ca un șoc electric al terminațiilor nervoase se produse din nou,răspândindu-se prin tot trupul.Era aceeași senzație pe care o ai când sângele începe să circule din nou printr-un picior sau printr-o mână care fuseseră amortite.Aproape,dar nu chiar așa.Înțepăturile de ac lipseau și,deși nu voia să recunoască,senzația aceasta era mult mai plăcută.

O voce în dreapta ei îi atrase atenția și scutură puternic capul,forțându-se să-și amintească motivul pentru care se afla acolo.Vocea venea dinspre un grup din apropierea ei.Acolo se afla le *grand monde*(,Lumea bună)pentru ei venise Kate aici.Femeia de vârstă mijlocie,cu sânii grei,nu făcea parte din grupurile de femei tinere,îmbrăcate țipător.De fapt,era îmbrăcată așa cum își închipuise Kate că trebuia să se îmbrace regina Elisabeth pentru o petrecere.Chipul ei avea o expresie semeață și retrasă,în timp ce ridica sprâncenele,bine conturate,ca răspuns în conversația cu o altă femeie.După ce o observă câteva minute,Kate renunță să o considere un posibil personaj pentru benzile ei.Nu era ceea ce căuta ea.De fapt,nimeni dintre cei pe care îi văzuse și îi auzise până acum nu era ceea ce căuta ea.Nu o deranja faptul că ceea ce făcea era lipsit de etică,dar să fie și fără etică și neproductiv,era prea mult.

Ți-ai fi imaginat că într-un loc ca Monte Carlo puteai găsi cel puțin un singur personaj suficient de interesant,dar se pare că termenul de „*amabil,dar lipsit de importanță*” era la modă în acest sezon,așa că desenatoarea noastră s-a decis să tragă linia și să plece,abandonând festivitățile celor ce aparțineau acestei locuințe.*Și afară de asta*,își mai spuse ea cu un zâmbet ștrengar,dacă nu găsesc imediat un hamburger,am să leșin chiar la picioarele lor încălțate cu pantofi de

comandă.Nu lăsa să treacă mult timp de la luarea acestei hotărâri că și porni spre grădină,sperând a fi cea mai apropiată ieșire spre locul unde-și parcase mașina închiriată.Evitând grupurile zgomotoase,care se îngrămădeau în jurul patioului și al bazinului de înot,Kate își trase răsuflarea la vederea amețitoare dungi albastre ce-i apărea la orizont.Trebuia să fie Mediterana,nu putea fi altceva.Trebuia să admită că petrecerea se ținea într-un cadru magnific,situat la marginea unei stânci colțuroase,suspendate deasupra întinderii albastre și scânteietoare a mării.Îi părea rău că nu reușise măcar s-o zărească pe involuntara gazdă pentru a o felicita.*Se spune că banii pot cumpăra orice*,se gândi ea.

Un grup de invitați se apropiară de ea,admirând și ei peisajul.Kate întoarse spatele,suspînând cu regret,și se îndreptă cu repeziciune spre o porțiune împădurită ce împrejmuia o latură a clădirii.Pe măsură ce înainta,luminile,zgomotul și fumul de țigară se estompau,făcând loc parfumului dulceag și greu al trandafirilor și garoafelor,foșnetul blând al frunzelor și al umbrelor răcoroase ale arbuștilor.Încetinind pașii,Kate respiră cu nesaț aerul serii,în speranța că-i va limpezi mintea,dar simți,în schimb,o amețeală subită ca și cum lipsa ochelarilor i-ar fi afectat echilibrul.Se rezemă de un copac,lăsându-și capul pe trunchiul aspru.

-Bine gândit.Vocea profundă și catifelată o făcu să-și ridice brusc capul pentru a o localiza,dar umbrele nu trădau nimic privirii ei de mioapă.Pentru o clipă se întrebă dacă vocea nu era și ea tot atât de ireală,pe cât fusese întreaga seară.Dar vocea continuă să se audă și sunetul ei tot mai puternic o convinse că era reală.

-Te-am urmărit prin fereastră.Cuvintele erau banale,dar lui Kate i se păru că distinge o notă de umor...ca și când s-ar fi amuzat privind-o.

-Toată seara ai privit prin toți bărbații din cameră,ca și cum n-ar fi existat.Erai atât de indiferentă și superioară,ca regina Boadicea privind-și supușii.

O umbră mare se desprinse deodată de un copac și Kate simți din nou acel fior inexplicabil și straniu,care făcea să i se încrețească pielea,în timp ce vocea continua să vorbească târăgănat:

-După aceea ți-ai întors ochii ăștia,adormiți,de sirena în direcția mea,exprimând cea mai erotică invitație pe care am întâlnit-o vreodată.Bărbatul râse ușor și glasul mângâietor și plin îi dădu din nou fiori.

-Regret,ducesă,dar persoana căreia îi era destinată privirea nu a recepționat-o.

Am observat scena,și nimeni nu te-a urmărit.Părea că-și cere scuze.Dar sunt eu aici.De ce nu-mi spui mie ce aveai de gând? Poate vom reuși să rezolvăm ceva.

Trebuia să-mi închipui,își spuse ea resemnată.

Judecând după norocul ei,trebuia să se fi așteptat la așa ceva.De ce să scape de la serata asta,fără probleme? Cine alta decât Kate Sullivan putea să dea peste un trăsnit care stătea la pândă în grădina unui milionar și se excită -vorba aceea -privind prin gaura cheii? Avu brusc sentimentul că grădina în care se aflau era izolată.Depărtându-se de copac,își drese glasul,enervată.Deși încerca să pară stăpână pe sine,cuvintele îi sunau ca o șoaptă răgușită,care abia trecea prin gâtlej:

-Mi-e ...mi-e teamă că mă confundați.

Dar el se apropie,cu chipul încă în umbră,silueta ridicându-se în fața ei.

-Cred că nu sunt cea pe care o aștepți.Bărbatul râse din nou și sunetul o învălui, lipind-o de copacul din spatele ei.

-Nu-mi place că trebuie să ți-o spun,ducesă,dar mi-e teamă că era cam prea evident-Îți examinați prada cu o expresie rece,plictisită,ca să-i trezești interesul pentru ca apoi să o seduci cu acea ultimă privire.Cuvintele păreau să dea impresia că o admira,dar Kate știa deja că bărbatul râdea de ea.Nu era prea sigură dacă îi plăcea să fie sursa de amuzament a unui străin.Pentru o clipă se întrebă dacă nu trebuia să se simtă ofensată,dar,pe când se depărta de copac,sensul celor spuse de el îi pătrunse în minte.

-Regina Boadicea? întrebă ea,intrigată fără voia ei.Făcu un pas în direcția lui,pe măsură ce noțiunea devenea tot mai pregnantă.Am eu oare aspectul unei vampe? Kate îi oferi zâmbetul ei generos,de nestăpânit.Nimeni nu m-a mai luat drept o femeie fatală.De fapt,adăugă ea încrezătoare,apropiindu-se de el,nu cred că am întâlnit vreodată o adevărată femeie fatală.Doar dacă n-o socotești pe Marla Thompkins,de la liceu...care purta sub fusta mini lenjerie de la Frederick,din Hollywood.Zâmbi din nou,relaxându-se la această idee.Dar zâmbetul ei se șterse de pe buze când interlocutorul ei făcu un pas înainte și râsul lui umplu spațiul.

Kate se retrase din nou la adăpostul copacului ei.

-Asta ar fi un început,continuă el,ai un zâmbet încântător și aproape că merită... deși nu sunt sigur.În timp ce vorbea,bărbatul se apropia de ea și pe măsură,ce-l simțea mai aproape,furnicăturile erau tot mai puternice,până când simți cum îi arde pielea.Avea această senzație pe față în timp ce-și umezea buzele,apoi pe sâni tari și rotunzi,făcând să i se întărească sfârcurile și să întindă mătasea subțire,aurie.Când senzația de curent electric îi ajunsese la nivelul pântecului și-i coborî pe șolduri și pulpe,o căldură plăcută se răspândi în locurile cele mai secrete ale trupului ei.Această senzație incredibilă o făcu să-și tragă brusc răsuflarea,apoi își schimbă poziția,simțind cum fiorii revin spre sâni care erau gata să scape din decolteul adânc al rochiei.Kate se simți slăbită și se rezemă din

nou de copac,închizând ochii cu un sentiment de frustrare.Bărbatul era, categoric,periculos,poate nu în sensul în care și-l închipuise la început,dar totuși periculos.Simțea că nu-și mai putea stăpâni trupul.

Făcând un efort imens pentru a-și stăpâni emoțiile și a-și limpezi ideile,Kate își spuse că motivul tulburării simțurilor ei nu putea fi decât faptul că nu-l putea distinge limpede.Așa că își scoase din poșetă ochelarii mari,cu ramă de baga,și-i puse pe nas.În acel moment,o rază de lună îl luminează din plin și întreaga grădină, cu umbrele ei,păru să dispară,rămânând în fața ei doar chipul lui.Inima i se opri pentru o clipă,apoi își reluă bătăile neregulate,aproape dureroase,în timp ce i se părea că-l recunoaște.Nu-l mai văzuse înainte,deoarece nu s-ar fi putut să nu-l recunoască.Nu era vorba de o față sau de o siluetă,ci de ceva mult mai profund.

Razele lunii accentuau trăsăturile aspre,virile și lăsau umbre pe cutele ce-i brăzdau chipul.Virilitatea copleșitoare,pomeții înalți și nasul puternic îi dădeau înfățișarea unui războinic Comanș...sau a unui diavol.Satana în pantaloni negri și cămașă albă,cu gulerul deschis și mânecile suflecate mai jos de coate.

-Geronimo,murmură ea.Bărbatul se opri brusc.

-Ce-ai vrut să spui? o întrebă nedumerit.

-Geronimo,repeta ea.

-Asta-i ce spui când sari din avion.Acum putea distinge expresia amuzată de pe trăsăturile lui puternice și neregulate.Semnificația acestui cuvânt îmi scapă,spuse el și dădu din cap.

-Dacă mă gândesc bine,este exact cum m-am simțit cu un minut în urmă,spuse ea cu sinceritate,dar pe un ton cam trist; apoi îl privi,întrebându-l din ochi, întrucât își aduse aminte de cele spuse de el mai înainte.Este adevărat că mă urmăreai prin fereastră?

-Da,așa făceam,râse el.

-Nu există gardieni sau eunuci,sau ceva ase-mănător ca să împiedice acest comportament?

-N-am văzut nici un singur gardian,spuse el,adăugând apoi,după o clipă de gândire,era totuși un bărbat,n-aș putea jura că era eunuc,dar era înăuntru.

-Da,adevărat? întrebă ea cu ochii sclipind de interes și începu să se îndrepte spre vilă.Știam eu că am pierdut mult,nepurtând ochelarii,îi aruncă ea peste umăr cu o intonație dezgustată.

-Unde te duci? o întrebă el,urmând-o.

-Vreau să văd,fu singura ei explicație,în timp ce se apropia de fereastră cu ochiuri de geam în formă de diamant.Ațintindu-și privirea înăuntru,șopti: Care dintre ei este eunucul?Vocea lui veni din spate,în timp ce privea peste umărul ei:

-Chelul acela din colț,râse el.

-Cel cu eșarfă? întrebă ea.Nu...sigur nu este un eunuc...privește cum o soarebe din ochi pe blonda aia.Făcu o pauză.Cine e cel din mijlocul încăperii,care seamănă cu Charles Laughton?

-Lasă-mă să văd,zise bărbatul,aplecându-se mai aproape.Acela e Charles Laughton.

-Prostule,spuse ea zâmbind și rezemându-se de perete.Este o femeie.

-Oh,scuză-mă,am greșit.Aceea e mama lui Charles Laughton.

Kate izbucni în râs,în timp ce-i arunca o privire acuzatoare.

-Nu știi,mai mult decât mine,cine sunt ei.

-Ba da,știi.Însă adevărul e mai plicticos decât presupunerile.

-Ca,de exemplu...

-Bine...Îl vezi pe bărbatul acela? Indică un bărbat înalt,elegant,care stătea lângă un scrin de abanos.Ghicește cu ce se ocupă.

-Hmmm.Arată ca un nobil,spuse ea după un,moment de gândire.Un conte sau un duce.

-Face pălării,spuse el fără intonație.

-Râzi de mine.

-Nu,așa e,face pălării.Foarte șic și foarte scumpe,dar sunt totuși pălării.Făcu un semn cu capul către același grup.Și acum,privește la tipul de lângă el.Ce-ai spune de ocupația lui? Kate privi spre bărbatul solid,îmbrăcat ținător,ale cărui trăsături erau atât de urâte,că se distingeau între ceilalți.

-Încerci să mă aiurești,șopti ea.În mod logic,ar trebui să fie un duce,dar n-o cred.Cu sacoul ăla,nu poate fi decât un vânzător de mașini la mâna a doua.

-Ei bine,el este un milionar grec...armator,bani din transport naval,știi ce înseamnă,adăugă el maimuțărindu-se.

-În regulă,ai câștigat,începu ea,apoi se întrerupse auzind râsete din colțul îndepărtat al camerei.Dar roșcata aia vioaie,căreia toți îi dau atenție? Trebuie să fie amanta cuiva.Ce superbă și seducătoare.Genul „*vino peste mine*”!

-Greșești din nou.Râse mânzește,în timp ce se rezema de fereastră ca s-o privească pe Kate.Este propria soție a bărbatului de lângă ea,iar titlul ei oficial este de Lady Eleanor Whitfield.

-Ce dezamăgitor și...plicticos,adăugă ea,ridicând,surprinsă,o sprânceană.Nu sunt chiar deloc tipi desfrânați și playboy pe aici,sau femei cu reputație dubioasă? Ai crede că în mulțimea asta s-ar afla cel puțin o persoană implicată într-un scandal amoros sau într-un șantaj.Nu pot...Se opri brusc,deoarece îi venise o idee și abia remarcă modul în care bărbatul se răsucise ca s-o poată privi.

Actorii ei erau cu toții acolo, se gândi ea, mintea lucrându-i intens. Căuta oameni de lume, plini de atracție, dar eroii pe care îi reușea cel mai bine erau oamenii obișnuiți. Dacă ar putea reprezenta un om obișnuit aruncat în lumea asta extravagantă și ușor comică, în toată opulența asta...

-Ce faci? o întrebă el fără să-și fi luat ochii de la ea.

-Stai...stai, spuse ea, făcându-i semn să tacă, în timp ce scormonea în poșeta de seară pentru carnețelul pe care-l pusese acolo mai devreme. Cu o carioca desenă cu furie câteva momente, întorcând paginile cu frenezie.

-Îmi dai voie să văd?

Vocea lui o trezi din starea de intensă concentrare și ridică ochii spre el.

-Ce? întrebă ea. Oh...nu, încă nu. Lasă-mă să mă mai gândesc.

Punându-și carnețelul și carioca la loc în poșetă, Kate întoarse spatele scenei urmărite prin fereastră, tocmai când orchestra ataca un frumos vals de Strauss.

Vorbăria din sală se pierdea, ncoperită de efluviile muzicii, și Kate închise ochii, lăsându-se învăluită în undele sonore.

-Îți place Strauss?

-Ai mai întâlnit pe cineva căruia să nu-i placă Strauss? Redeschise ochii și suspină. Dar trebuie să spun că oamenii de aici -făcu un gest către încăperea -nu prea par să-l aprecieze. Bărbatul zâmbi și, fără vorbe, începu să o împingă încet spre un luminiș.

-Ce vrei să facem? îl întrebă ea, văzând că-i ridică mâna stângă și i-o pune pe umărul lui.

-O apreciem, îi răspunse el, apoi îi luă ochelarii și-i puse în buzunarul de la piept. Kate îl privi cu pleoapele strânse, uimită, dar el îi înconjură talia cu brațul în timp ce cu cealaltă îi prinse mâna dreaptă. Apoi, de necrezut, acolo în poienița scaldată de lună, în acordurile ce pluteau în aer, au început să valseze.

Pașii lui erau siguri și ritmați în timp ce o conducea pe covorul de iarbă. La început, Kate ar fi fost tentată să râdă, dar cu timpul se simțea transpusă în altă lume, mai grațioasă, mai romantică. Putea vedea în jurul ei tremurul luminilor miilor de lumânări și fustele umflate ale vremurilor trecute.

Era fermecată. Închizând ochii, se lăsă în voia dansului, pătrunsă de exuberanța valsului până în ultima vinișoară, în timp ce se învârteau fără sfârșit în jurul sălii de bal din pădure. Muzica începu să-și accelereze ritmul, iar ei se roteau tot mai repede și mai repede, până când Kate își pierdu suflul. Iar când melodia se stinse, bărbatul o prinse brusc în brațele lui și o privi, în timp ce ea lăsă capul pe spate și începu să râdă, exprimând o pură veselie și încântare. Timp de o clipă, bărbatul nu făcu nici o mișcare, ca și când ar fi gustat și el din magia

momentului,fiindu-i teamă să n-o nimicească.Apoi,în timp ce orchestra începu să cânte un cântec de dragoste actual,își puse mâinile pe șoldurile ei pentru a și-o apropia și începură să se legene ușor în ritmul senzual al muzicii.

Dar Kate nu era în întregime sub vraja extraordinarei fantezii a momentului.

Atunci simți însă fierbințeala buzelor lui pe pielea ei sensibilă și se lăsă stăpânită de alte gânduri.El începu să-și miște încet mâinile.Mișcarea era discretă și Kate nu se putea plânge că bărbatul era obraznic,dar cu toate că era subtilă,își dădea seama că el urmărea să o seducă.Fără vorbe,în timp ce dansau,bărbatul făcea dragoste cu mâinile lui puternice,pricepute...cu buzele lui fierbinți.Kate încorda gâtul într-un răspuns necontrolat,când simți răsuflarea lui fierbinte,care făcea să vibreze corzi necunoscute ale gâtului ei,sau rotunjimea vulnerabilă a umerilor.

Dansul fermecat de sub stele putuse să dureze ore întregi sau numai câteva minute.Pentru Kate,timpul nu mai exista când auzea șoaptele de dragoste în urechea ei,când simțea gustul de coniac pe buzele lui,când simțea cum trupul masculin și atât de puternic se lipea de al ei.Pentru prima oară în viață,renunță cu bună știință la controlul acțiunilor ei și se lăsă condusă.

Era atât de afectată de vraja momentului,că a fost chiar nevoită să-și reprime un mic geamăt de protest când el opri mișcările subtile,erotice,o îndepărtă puțin, luându-i fața în mâini,cu degete lungi și puternice pentru a o privi cu atenție.

Ridicând pleoapele îngreunate de genele false,Kate îi arătă niște ochi căprui,tulburați.

-Halo,îi spuse ea cu o voce moale,apoi râse,doar pentru că râdea și el.

Mâinile lui se încordară pentru o clipă în jurul feței ei,apoi îi mângâie buzele pline cu degetul mare,respiră adânc și porni cu ea printre copaci.

CAPITOLUL 2

În timp ce înaintau prin grădină fără să-și vorbească,Kate se sprijini de bărbatul de lângă ea,frecându-și involuntar obrazul de țesătura fină a cămășii lui albe...o țesătură moale și senzuală precum mătasea fină.Cămașa lui avea ceva nedefinit, ceva la care trebuia să se gândească,dar neputând să înțeleagă ce era.

Ceva...Apoi,fără nici un avertisment,atmosfera de vraja lua sfârșit.Realitatea puse stăpânire pe ea cu viteza și efectul fulgerului,șpulberând visul fermecat.

Nu un motiv nobil,cum ar fi conștiința ei,a fost cel care o smulse pe Kate din interludiul de fantasme...nici puternicul ei sentiment de independență...,nici măcar demodatul,drăguțul de bun-simț.Nu,nimic din toate acestea,ea s-a simțit dusă de o forță care nu avea nimic de-a face cu razele lunii,trandafirii sau Johan Strauss...ci doar cu protestele zgomotoase ale unui stomac gol.

Cu un hohot de râs nestăpânit, ea începu să vorbească:

-Cât de stângace...cât de lipsită de imaginație...,dar se opri brusc,când își dădu seama unde se află și cu cine.Dându-și capul pe spate,privi spre bărbatul de lângă ea.

-Așteaptă,stai o clipă,gâfâi ea,plesnind ușor mâna ce se odihnea pe brațul ei. Dându-se înapoi,lăsă să-i scape un râs nervos,de neîncredere,și ochii ei căprui se lărgiră în timp ce-l privea cu o expresie prudentă.

-Ce se întâmplă aici? întrebă ea retoric.Cum am ajuns de acolo-și indică fereastra-până aici? Mișcă repede mâna între un loc și altul.Nu înțeleg,spuse ea cu un râs scurt.Mă îndrept,Dumnezeu știe unde,pe pentru a face Dumnezeu știe ce...cu un...cu un...Îl privi din nou,observând hainele lui obișnuite,în timp ce-și ridica mâinile,într-un gest emfatic,de dezgust pentru ea însăși.

Un voyeur! Un adevărat voyeur pervers.

-Un dărâmător de porți dojenind pe un voyeur.Cuvintele spuse pe un ton calm o făcu să-l privească cu și mai mare atenție,în timp ce el se rezema de un copac.

-Considerând modul nedisciplinat în care te-ai oomportat,ducesă,nu cred că mai ai un picior bun pe care să te sprijini,a continuat el amuzat.

Kate îl privi un moment,apoi întoarse privirile,luptându-se să nu pară vinovată.

-Comportamentul meu e identic cu al dumitale,murmură ea în defensivă.

Apoi,privindu-l cu curiozitate,spuse: De unde știi că am venit neinvitată?

Întrebarea ei îl prinse nepregătit,apoi zâmbi.Aș putea să-ți răspund că te-am judecat după felul cum te-ai purtat,îi spuse el,ridicând din umeri.Era limpede că nu cunoșteai pe nimeni din încăperea...cu excepția poate a darului blond al zeilor care...te copleșise acum câteva minute.Și,răspunzând privirii ei întrebătoare: El e cel care te-a adus aici?

Kate se hotărî să nu răspundă la această întrebare,temându-se ca bărbatul să nu fie cumva grădinarul sau cineva din administrația domeniului.

Se forță să zâmbească și, cu o voce egală, zise:

-Oh,tot ce pot spune e că a fost foarte drăguț...un...Tom...,dar cred că ar trebui să plec acum.Dar când se întoarse să plece,simți cum degetele lui lungi, care o mângâiaseră mai înainte,o apucară de braț,și își ținu răsufarea privindu-l nehotărâtă.

-Ducesă,înainte să pleci,răspunde-mi la o întrebare,murmură el privind-o cu o expresie încurcată.Ce s-a întâmplat? De ce te-ai hotărât brusc să nu mai ai nimic de-a face cu mine? Aș putea să jur că erai alături de mine,acolo în poieniță.

Ea îl privi meditativ.

-Astea sunt două întrebări,spuse ea în cele din urmă.

-Atunci răspunde la amândouă,răspunse el exasperat.

Kate rămase o clipă cu ochii la stele,apoi,privindu-l din nou.

-Stomacul meu.

-Nu înțeleg.

-Mor de foame,rosti ea cu emfază.Nu pot înțelege cum de nu l-ai auzit.Nu era un chiorăit prea direct,adăugă ea cam îmbufnată.Era un zgomot care începe de sus și,pe măsură ce coboară,devine mai puternic,lăsând să se audă niște țuuturi și zdrăngăneli foarte artistice.

-Țuuturi și zdrăngăneli? o întrebă el hohotind de râs.

Incapabilă să-i reziste veseliei,zâmbi și ea cu gura până la urechi.

-În tot palatul ăsta mamut,n-am reușit să găsesc nimic de mâncare,iar stomacul meu îmi atrăgea atenția într-un moment foarte oportun...scuză-mă,ce-ai spus?

-Nimic.Chiar nimic,mai râse el,luând-o familiar de umeri.Nu cred să fi fost părăsit vreodată pentru un sandviș.Nu pot spune că-mi place și evident că nu contribuie la imaginea mea.Kate începu să meargă din nou alături de el.Acum se părea normal să umble printre copaci,în timp ce el o ținea atât de strâns lângă el.Ridică chii apre el.

-Și care îți este imaginea?

-Un pervertit agreabil,răspunse el fără ezitare.Kate îi aprobă declarația cu un nou hohot de râs.

-Nu,am greșit,spuse ea fără ranchiună.Ești de aici,nu-i așa? Rămase tăcută o clipă,apoi îl întrebă,răzgândindu-se:Ce faci exact aici? După o scurtă pauză,îi răspunse:

-Câte puțin din toate.

-Adică un om la toate?

-Ai putea spune și așa,admise el.De fapt,sunt foarte bun pentru a găsi hrană.

Se opri,iar Kate observă că se aflau la o intrare laterală a vilei.Când și-a dat seama că el avea de gând să o conducă în interior,se opri,refuzând să mai facă vreun pas.O făc din nou,își spuse ea uluită.Îl urmez din nou pe acest bărbat necunoscut,pe care nu l-am mai văzut niciodată înainte de seara asta.Întinse mâna pentru a-și lua ochelarii din buzunarul în care îi pusese el mai devreme,și-i așeză pe nas,se rezemă de perete și începu să cerceteze figura bărbatului din fața ei pentru a găsi o explicație purtării ei incredibile.Nu era figura unui bărbat care să poată fi confundat cu altul.Fără să fie frumoasă,în sensul convențional al cuvântului,fața lui era extraordinar de frapantă -o bucată de granit cioplită pentru a da la iveală trăsături puternice,aproape aspre.Chipul lui n-avea vârstă,avantajul lui constând din faptul că putea fi plasat între treizeci și patruzeci și cinci de

ani,iar pielea obrazului completa imaginea lui întunecată.Părul negru și-l purta mai lung decât o cerea moda,iar trăsăturile neregulate și puțin obișnuite îi dădeau un aer de forță stă-plnltă atât de excitant,încât Kate trebui să facă eforturi pentru a-și controla zvâcnirea sânelui în vene.

-Ei,ce-ai hotărât? o provocă el amuzat.Trezită din reverie,Kate clipi de câteva ori încurcată,peu a constata că obiectul gândurilor el era aplecat asupra ei,prinzând-o efectiv ca într-o capcană între trupul lui și peretele aspru de ciment,dar pârând dezgustător de încântat de privirile ei.Acest bărbat era...era....Nu găsea cuvântul pentru a-l descrie.Îi trecu prin minte noțiunea de frumos,dar o alungă,știind că nu se potrivea.Își dădu seama că după unele standarde putea fi considerat chiar urât cu toate acestea,fără să poată spune care era trăsătura care o atrăgea cel mai mult,știa că reacționase față de el mai puternic decât față de oricare alt bărbat.Nu era însă decât un bărbat și nimic din persoana lui nu explica efectul copleșitor pe care îl avea asupra simțurilor ei.Dar pentru a fi sinceră față de ea însăși,nu avea încredere în acest val de emoții,care se ridicau puternic în toată ființa ei; prea se întâmplase repede pentru a fi adevărat.

-Trebuie să plec,șopti mai mult pentru ea însăși,dând din cap.Mi se întâmplă ceva foarte ciudat.Văd că mă las dusă fără voia mea de un bărbat care aproape m-a atacat.

-Te-a atacat!spuse el,prefăcându-se mirat,dar cu ochii scânteind de amuzament.Scumpa mea ducesă,dar eu nici măcar nu te-am mai atins din clipa în care mi-ai dat să înțeleg că avansurile mele nu erau bine-venite.

-M-ai lipit de zid și acum te apleci asupra mea ca un munte uriaș,îl acuză ea,accentul ei belicos,lăsându-se pătruns de o notă de disperare.

-Un metru nouăzeci nu poate fi considerat un munte și tu te-ai lipit de zid,fără ajutorul meu...Credeam că ai o preferință pentru ipsos,dar nu aveam de gând să o menționez,adăugă el cu un zâmbet ironic.Nu am dorit decât să te hrănesc,Este asta o crimă? Kate îl studie timp de o clipă,simțind cum voința i se topește,în timp ce forța zâmbetului lui o încălzea.

-De unde să știu ce intenții ai cu mine? S-ar putea foarte bine să plănuiești să mă duci în turn...Kate strică însă efectul dramatic al acuzației,lăsând să se audă o chicoteală pe care n-o putea reține.Oricât de gravă ar fi fost situația în care se afla,simțul umorului era întotdeauna mai puternic.Încercă să-și controleze râsul,să-și recapete demnitatea,dar nu reuși.Lăsând demnitatea la o parte,îl privi prin genele ei încărcate de rimei și dădu din plin drumul la o tiradă plină de haz....și acolo,înflăcărat de neînchipuita mea frumusețe,să abuzezi de inocența mea de copilă,cu poftele tale nesățioase pentru ca,după aceea,să dispui de bietul meu

trup frânt,expediind pachete cu bucățele din mine în locuri mici și neînsemnate, pe tot cuprinsul lumii,termină ea subliniindu-și discursul cu o gesticulație emfatică.Aruncându-i o privire peste umăr,îl văzu fluierând ușor în timp ce ochii îi erau îndreptați spre cer. După un timp o privi din nou.

-Ai terminat? Kate aprobă din cap,stăpânindu-și râsul,văzând expresia lui de suferință.

-Ești sigură? adăugă el plin de sollicitudine.La o nouă aprobare,spuse: Dacă îți promit că n-am să te hărțuiesc și n-am să te trimit prin poștă,o să te simți în siguranță?

-Dar în ce privește abuzarea de inocența mea de copilă?

-O să mai negociem poftele mele nesățioase,confirmă el,apoi,văzând că expresia i se schimbase,o liniști cu indiferență.Glumeam doar,ducesă.

Kate privi cu atenție bărbatul acesta zâmbitor,apoi lăsă privirea în jos pentru a medita asupra problemei.Cu toate semnalele de alarmă ce-i treceau prin minte, era foarte serios tentată să-l urmeze.Bunul-simț și un grăunte adânc înfipt de autoconservare o preveneau împotriva acestei decizii,dar Kate era destul de matură pentru a fi intrigată de personalitatea acestui bărbat care-i trezise emoții atât de diferite.Ridică din nou privirea către obiectul dilemelor ei și-i surprinse figura într-un moment de neatentie,în privirea lui putu distinge o expresie ciudată,visătoare și ușor melancolică.Vulnerabilitatea pe care o găsi în ea o făcu să ezite,deoarece nu se potrivea cu impresia pe care i-o făcuse anterior și o tulbură într-un fel pe care nu-l putea înțelege.Deschise gura pentru a-i spune că o ia înainte,dar,brusc,bărbatul se îndreptă de spate și pocni din degete.

-Desigur,cum pot uita așa ceva! Aștepți o prezentare oficială,nu-i așa? Foarte înțelept din partea ta,adăugă el cu un aer judicios,apoi deschise ușa laterală.Nu te mișca de aici,ducesă,mă întorc imediat.

N-a trebuit să aștepte prea mult,dar înainte ca el să se întoarcă,amintirea sfârșelii simțite în timpul dansului îi reveni pentru a o chinui și începu să se îndoiască de înțelepciunea deciziei el.Făcu un pas înapoi,când ușa se redeschise și în cadrul ei,bărbatul reapăru împreună cu un tânăr blond,slăbuț,care era,fără îndoială,un servitor.Tânărul era emoționat și păși în față,după un semn de încurajare din partea întunecatului străin al lui Kate.Deși se aflau în întuneric,peretele alb reflecta suficient razele lunii pentru ca ea să poată constata îmbujorarea tânărului.

-Mademoiselle,spuse el cu timiditate,îmi dați voie să-l prezint pe monsieur.Este foarte respectabil.Este,..ăă...câștigă bine.Înșiră cuvintele,ca și cum le-ar fi citit de pe o listă.Nu a fost niciodată în închisoare...

Dar monsieur,se întoarce către celălalt bărbat,ce pot spune despre timpul când...
-Asta nu contează.Continuă, Henri. Tânărul emoționat o privi pe Kate, apoi ridică ochii spre stele, ca și cum ar fi căutat o intervenție divină, și continuă așa cum i se comandase:

-Este bun cu copiii. Nu l-am văzut niciodată să lovească femei bătrâne și câini și -cu o expresie dureroasă în timp ce-și termina logosul -nu a hăcuit pe nimeni de când doctorii i-au schimbat medicația. La sfârșitul incredibilei cuvântări a lui Henri, Kate trebui să se țină de perete, de răs. Urmări printre lacrimi cum „monsieur” îl concedia pe tânăr cu un indiferent: „*E în regulă, Henri*” înainte de a se întoarce spre Kate.

-Și acum, mă lași să te hrănesc?

-Trebuie să recunosc că sunt curioasă, spuse ea, recăpătându-și răsuflarea.

Promite-mi însă că ai să-mi povestești despre trecutul petrecut în închisoare și care nu contează, adăugă ea în timp ce intra pe ușă, cu o încredere care ar fi fost cu siguranță zdruncinată, dacă ar fi văzut licărirea din ochii lui.

-N-ai să regreti, spuse el pe când traversau un coridor întunecat. Cei din bucătărie mă iubesc. Bărbatul începu să fluiera și sunetul răsună în coridorul fără lumină.

Kate începu să se întrebe dacă nu cumva se îndreptau spre turn, când el deschise o altă ușă și intră într-o bucătărie imensă, puternic luminată.

Încăperea era plină de oameni agitați. Două femei așezau feluri de mâncare pe tăvi mari, de argint, mai mulți bărbați cărau dintr-o cameră frigorifică vase uriașe din oțel inoxidabil. Pe mașina de gătit se aflau recipiente înalte cât bidoanele de lapte. Din toate colțurile bucătăriei se înălțau miresme ademenitoare, care provocau stomacului lui Kate aceleași nefericite proteste. Ridică ochii spre bărbatul de lângă ea cu o privire rugătoare.

-Dumneata le distragi atenția, iar eu apuc o tavă. El râse.

-Nu va fi necesar. Vino cu mine. Kate îl urmă îndeaproape până ce se opri în fața unui omuleț care lovea cu o lingură de lemn degetele unui bărbat corpulent, ce aranja mâncăruri pe tăvi.

Micul și brunetul bucătar-șef era înfășurat într-un șorț voluminos, iar pe cap purta o beretă albă. Când se întoarce pentru a face observații intrușilor în bucătăria lui, Kate își ascunse cu repeziciune mâinile la spate și apoi îl privi pe bărbatul de lângă ea.

-Mustafa, minunatul Mustafa, i se adresă el cu o voce plină de umilință. Putem căpăta ceva de mâncare? Doar o fărâmă, ca să nu murim de foame? Ceva, ce ai oricum de gând să arunci?

-Mâncare! făcu explozie omulețul, cu un accent pe care Kate nu-l recunosc.

Nu-i destul că eu pregătesc mâncarea zeilor pentru a arunca unor porci care n-o apreciază și acum vrei să mă uit la porci cum mănâncă?

Șiragul de proteste care a urmat era un ames tec din toate limbile cunoscute omului, iar Kate rămase cu gura căscată de atâta competență.

Se rezemă de noul ei prieten.

-Te iubesc la bucătărie, ai?

Acesta râse, apoi continuă să-l răsfețe pe mărunțul bucătar:

-Moose, nu va trebui să te uiți la noi cum mănâcăm. O să ne așezăm, în liniște, în oficiu și îți jur că n-ai să ai habar că suntem acolo.

-Ia-o! Ia-o toată! se repezi omulețul. Uite, vrei să-mi iei și ceasul și inelul?

Însoțitorul lui Kate luă o farfurie și o umplu cu câte puțin din toate felurile care erau în fața lor. Cinci minute mai târziu erau așezați la o masă solidă, de lemn, în oficiul încăpător, și se înfruptau din picioare de raci, caviar, soufflé și dulciuri...

ceea ce el numea „*cât de cât suficient*”. Cu un pahar cu vin într-o mână și o bucățică de carne de rac în cealaltă mână, Kate lăsă să se audă o exclamație de plăcere; apoi, după ce-și șterse cu degetul arătător o picătură de vin de pe buza de jos, se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

-Moose? întrebă ea surprinsă, apoi începu să râdă, repetând: Moose?

El înghiți o îmbucătură de brânză, împungând-o ușor, ca pedeapsă, în timp ce se îneca de râs, ceea ce îi spori amuzamentul fetei.

-Ai avea curajul să-i spui Mouse (șoarece)? o întrebă el când a fost în stare să vorbească.

-Oh, nu! Dacă lui îi place să i se spună Moose, atunci Moose să fie. Îl privi.

Vorbea atât de repede, încât nu am înțeles nici un cuvânt. Aș jura că la un moment dat a spus: „*Unde este carnea de vacă*”? Dar ce a spus când plecam? A repetat întruna unul și același cuvânt.

-, „*îndrăzneală, iar îndrăzneală și mereu îndrăzneală,*” a citat el, chicotind. După aceea, privindu-te pe tine cu o lucire în priviri, apoi la platoul cu mâncare: „*Si jeunesse savait, si vieil-lesse pouvait.*”

-Te pot întreba ce înseamnă? zise ea atentă.

-, „*Dacă tinerii ar ști, dacă bătrânii ar putea*”. Cred că el gândește că-mi pierd timpul cu mâncarea, când aș putea face dragoste cu tine, spuse el încet.

Kate simți un fior pe șira spinării și privi în altă parte, dar înainte să poată răspunde, vocea și ochii lui își reluară expresia obișnuită.

-Dorești un desert? M-aș putea strecura când Moose este întors cu spatele și să-ți aduc ceva.

-Nu. Îmi ajunge ceea ce a fost „*cât de cât suficient*”, spuse ea zâmbindu-i.

Privi în jurul ei la oficiul care era tot atât de mare,cât o bucătărie normală.Știi,eu zic că aici e mult mai plăcut decât la petrecerea de dincolo.

-Nu ți-a plăcut?

-A fost interesant,dar nu exact în stilul meu.Mie îmi place să observ oamenii,așa că mi-ar fi plăcut mai mult dacă puteam vedea ceva.Făcu o pauză.Dar numai ca observator.Nu pot avea nici o legătură cu oamenii ăștia,l-am ascultat cum vorbeau despre stocuri,ipoteci și lenjerie Dior,lucruri despre care nu știu nimic.

Toate femeile erau superbe,în timp ce eu încercam să-mi ascund pulpele.

Îi observă un moment fața zâmbitoare,apoi ochitei căprui străluciră de curiozitate și un zâmbet apăru pe buzele ei pline.

-Mi se pare atât de ciudat.Parcă te-aș cunoaște de ani de zile și încă nu-ți știu numele.Wee.Nu pot continua să-ți spun Tom.

-De fapt ai putea,spuse el cu un zâmbet ciudat în timp ce o privea cu atenție.

Unul dintre nume este întradevăr Thomas.

-Unul dintre ele? Kate se lăsă pe speteaza scaunului,intrigată.Ai mai multe nume?

-Zeci.Alexandre Marie Thomas Adrien...Kate începu să râdă la auzul șirului de nume,apoi ceva începu să o zgândărească într-un colțișor al memoriei și se îndreptă de spate.

-...Gervais Alain Rena Delanore...Conde de Nuit,termină ea,închizând ochii cu un suspin fatalist.Cămașa,își aminti ea cuprinsă de panică.Cămașa era din mătase.Asta o intrigase pe ea mai înainte.Deschise ochii,îndreptând spre el o privire jalnică.Gazda mea? întrebă ea resemnată.

-Chiar ea,confirmă el cu un zâmbet.Kate privi în jur fără să vadă nimic,în timp ce cuvintele lui își croiau drum în înțelegerea ei.Ridică din nou ochii spre el.

-Spune ceva real,se pronunță ea într-o ultima încercare de a evita adevărul!

-Trimite-mi nota de plată,zise el,fără să-și ascundă amuzamentul.

-Ajunge,spuse ea și începu să-l studieze cu atenție.Așadar,ești un conte.Credeam că ești belgian,nu american.Un conte american? Fără să-i aștepte răspunsul,adăugă: De ce te afli în oficiul majordomului,cu clasa de jos,în loc să te plimbi printre oaspeții tăi?

-Mi s-a părut o petrecere foarte plicticoasă,așa că m-am furișat în grădină...cel puțin mi se părea plicticoasă până când te-am zărit prin fereastră.Ridică din umeri,apoi adăugă: Titlul este belgian,dar eu nu sunt.

Kate îi privi un moment figura captivantă,apoi se lăsă să alunece de la masă.

-A fost foarte plăcut,Alexandre-Marie și cum te mai cheamă,dar cred că ar fi mai bine să plec.

-Așteaptă.Se ridică repede de la masă și o prinse de braț,înainte să ajungă la ușă.N-am voie să-ți aflu și eu numele în schimbul numelui meu? Sunt sigur că l-am văzut pe invitație,dar trebuie să-mi fi scăpat atenției.

-Drăguț,recunosc ea lovitura.Foarte drăguț.Știai doar că nu am fost invitată.Îl privi drept în ochi.Ai de gând să mă dai afară? Conteale râse.

-Nu-mi pari prea îngrijorată cu privire la această eventualitate.Nu,se poate să fi participat la cealaltă recepție fără să fii invitată,dar la asta poți fi sigură că ai fost,spuse el calm,adresându-i un zâmbet convingător.

-Numele meu este Kate Sullivan,răspunse ea cu hotărâre,fără să-și poată masca un zâmbet.Aș putea să-l completez chiar cu Kathryn Louise Sullivan,dar nici așa nu pot ajunge până la Alexandre,etcetera,etcetera.

-S-ar putea apropia dacă ar vrea,spuse el blând și cum obrazii i se îmbujoraseră, adăugă: E un nume foarte frumos Kathryn.Și dacă te face să te simți mai bine,eu sunt cunoscut sub numele de Alex Delanore.

-Mie nu-mi spune nimeni Kathryn,spuse ea privind în altă parte și evitând ochii lui.Dulceața vocii lui îi provocase o senzație ciudată în stomac.Mi se spune,pur și simplu,Kate.

-Nu e niciodată simplu,obiectă el.Dar ai dreptate,Kate se potrivește cu o petrecere în oficiul majordomului.Se apropie de ea și se sprijini cu o mână de perete,deasupra capului ei.Când vorbi din nou,vocea îi era mai profundă,mai caldă și ea se încorda,bănuind ce va urma.Nu trebui să aștepte prea mult.În răstimp de câteva secunde,curentul electric,pe care-l simțise mai înainte,îi trecu din nou prin tot trupul.

-Kathryn este potrivit pentru dragoste,continuă el,ca și când nu și-ar fi dat seama că ea,începuse să se piardă cu totul și în curând nu va fi decât o grămăjoară la picioarele lui.Kate se depărta ușor de el,evitându-i buzele care se apropiau de ale ei.

-Cred că ai putea fi un bărbat foarte periculos,spuse ea cu un râs chinuit,dar...dar eu nu am de gând să stau aici pentru a constata acest lucru.Atitudinea lui se schimbă brusc,iar Kate se opri surprinsă de această schimbare.El își vârî mâinile în buzunare,iar expresia lui îi aminti de aceea a unui băiețel răzvrătit.

-Bine,dar nu poți pleca,spuse el cu încăpățănare.Nu mi-ai spus încă de ce ai venit.O privi din cap până în picioare.Nu-mi pari a fi un „fan” al unor prupări de muzică pop sau altceva.

-Îți mulțumesc.Am venit aici,făcu o pauză,întrebându-se cum să-i explice ideea care-i venise în minte în aceeași dimineață.Apoi,dând din cap,ea hotărî nici să nu încerce.De ce să-l plictisească cu povestea vieții ei?

Am venit ca să obțin ceva,spuse ea în cele din urmă.Nu observă cum contele devine rigid,exprimând de fapt o curiozitate pe care voia s-o ascundă.

-Și ai obținut-o? întrebă el cu indiferență.Kate se gândi puțin înainte de a răspunde,trăgându-se de ureche.

-Nu destul,șopti ea,nu,nu cred că va fi destul.

-Cine ești tu,Kate? Vocea lui suna ciudat,ca și cum și-ar fi ascuns o emoție puternică.Kate îl privi cu curiozitate,apoi ridică din umeri.

-Sunt o turistă,spuse ea sec,una din alea cu aparate de fotografiat,care îți ies în calea *Lamborghiniu-lui* tău.

-În primul rând,eu am un *Ford*,spuse el,relaxându-se în mod vizibil.În al doilea rând,s-ar părea că nu-ți plac oamenii bogați.

-Ce e de neplăcut? Știi doar unde mi-e locul,spuse ea cu fermitate.Iar locul meu nu e aici.El rămase un moment tăcut,apoi,la fel de ferm,o întrebă:

-Când te pot revedea?

-N-ai auzit ce am spus? îl întrebă ea exasperată.

-Ai spus că locul tău nu e aici,răspunse el zâmbind.Așa că ne vom întâlni în altă parte.Aș putea găsi un restaurant-local,unde să te simți mai bine.Kate râse.

-Dacă îți închipui că ai să mă faci să mă Simt ridicolă,te înșeli.Poziția mea este perfect normală.Majoritatea oamenilor nu se simt bine cu cei al căror mod de viață este diferit.Noi toți avem tendința să ne apropiem de oamenii cu care avem un fond comun,o familie și o educație comune,obiective comune.Nu este un prejudiciu,este mai mult o chestie de a te simți bine.Este plăcut să știi cum trăiesc ceilalți și ce gândesc,dar când e vorba să-ți alegi prietenii,cu toții ne dorim să avem în jurul nostru oameni cu care ne asemănăm,pe care îi putem înțelege și cu care putem să fim pe aceeași lungime de undă.Alex dădu din cap și,zâmbind,spuse:

-N-am avut intenția să te ridiculizez,dar ideile tale îmi par puțin cam înguste.

Nu-ți poți alege prietenii după contul lor în bancă și viața lor socială.Trebuie să fie în funcție de ceea ce se află în interiorul lor.Făcu o pauză,o privi studiindu-i chipul,de parcă ar fi putut găsi în trăsăturile ei cheia vitală a personalității.Nu ai cunoscut niciodată pe cineva care să trăiască exact ca și tine,dar care să nu aibă nimic comun cu tine? Kate se gândi un moment,apoi trebui să fie de acord.

-Așadar,când te mai pot vedea? Ea făcu un gest exasperat.

-Nu este numai cineva cu un alt stil de viață,mal este și un conte.Iar *Cenușăreasa* nu a fost niciodată basmul meu preferat.

-Care a fost cel pe care l-ai preferat? Râse din nou.

-Nu-mi amintesc numele,dar știu că era unul în care femeia cea rea era

rostogolită de pe un deal într-un butoi căptușit cu cuie.

-Măi,măi,apuse el,ridicând sprâncenele dese,dar ce fetiță rea ai mai fost!

Glumeam,chicoti ea.Basmul meu favorit era povestea unei fete care trebuia să țeară capete din urzici pentru ca frații ei să se transforme din lebede în oameni.Îl privi din nou.Știu la ce te gândești.Asta îți dă o idee despre mine.Eu cred că pentru a putea realiza ceva,trebuie s-o faci cu sudoarea frunții.Noțiunea de etică este adânc înrădăcinată în ființa mea.Îi veni dintr-o dată în minte că dacă credea cu adevărat ce spunea,ar fi putut avea necazuri cu noua ei bandă de desene despre înalta societate.Oare sentimentele ei ar putea strica întreaga lucrare?

Dădu încet din cap.

-Poate că ceea ce vreau să fac nu este ce-ar trebui,spuse ea fără să-și dea seama cât de atent o urmărea el.Pur și simplu nu știu dacă am să reușesc.Contele tăcu un timp.

-N-ai vrea să-mi spui ce planuri ai?

-Este doar o încercare,nu știu dacă mă poți înțelege,începu ea,dornică să discute cu cineva ideile ei.Dar ceea ce mă împiedică este tocmai percepția mea despre subiect.Crezi că ar trebui să renunț la tot din cauza unui dispreț stupid?

-Știu eu...

-Este diferit de tot ce-am făcut până acum...Este un fel de provocare,continuă ea fără să-l fi auzit.Trebuie însă să-ți amintești că eu sunt din Plum Texas.Acolo nu avem multe persoane din înalta societate.Sunt tot felul de capcane ascunse.Crezi că ar trebui să mă limitez la ceea ce cunosc mai bine?

-De fapt...

-Oh,știu bine că ar fi o dovadă de lașitate dacă aș da înapoi acum,iar eu nu am întors niciodată spatele spre ceva,doar fiindcă era grâu.Dacă sunt destul de inteligentă pentru a cunoaște problemele,atunci trebuie să fiu capabilă să le și rezolv.Îl privi și oftă fericită.Îți mulțumesc,Alex.Întotdeauna te ajută să ascuți și părerea altuia.

-Îmi pare bine,spuse el,dând din cap amuzat.Și acum că am rezolvat această problemă,continuă el,când te voi revedea? înainte să poată protesta,îi luă mâna și spuse: *Te rog*.Kate ridică ochii și surprinse o expresie ciudată pe fata lui.Semăna cu cea pe care o văzuse mai înainte,aproape vulnerabilă.Apoi,el scutură capul cu regret și respiră adânc.Șopti ceva în franceză, îi atinse buzele cu ale lui,înainte ca fata să poată face vreo mișcare.

-Kathryn,tu nu ai sânge în vene? murmură el.Cum poți să renunți la aceste emoții,la aceste senzații? Când te-am zărit în grădină,mă simțeam singur și gol.Credeam că erai...în fine.Credeam că erai ceva ce n-ai fi putut deveni

niciodată. Credeam că erai genul de femeie care te face să te simți și mai gol decât înainte. Apoi te-am atins și am văzut privirea din ochii tăi-făcu o pauză și o expresie ciudată i se așternu pe față-m-am simțit pătruns de cea mai incredibilă emoție. Era aproape ca o reînnoire. Îi puse ușor mâna pe ceafă. Asta înseamnă ceva, Kathryn. Și într-o epocă în care atâtea sunt fără sens, n-o putem lăsa să treacă. Kate aproape că gemu simțind cum senzațiile, care o tulburaseră în grădină, erau acum și mai puternice. Șoaptele lui o învălură, iar furnicăturile nebunești deveniseră fiori violenți, în timp ce încerca să-i respingă apropierea. Am dat de bucluc, își spuse ea înnebunită, mare, mare bucluc. Nu știa cum să lupte cu acest fel de atracție. Până să-l întâlnească, nu știuse că ar putea exista așa ceva. Privind în ochii lui întunecați, se ruga în tăcere să scape din cercul de vrajă pe care o avea asupra ei. Mâna lui alunecă de la gât la umăr și, deși comandă trupului să se depărteze, acesta se lăsă mângâiat. Lupta dinlăuntrul ei se reflectă în ochi și îi închise, murmurând:

-Nu, te rog.

Apoi, tocmai când credea că nimic n-o putea salva din emoția intensă care se descătușase în ființa ei, auziră un strigăt afară și Alex murmură doar „*Blestematul!*” înainte de a se duce la ușă.

Kate se sprijini de perete, simțindu-se golită de energie și emoție. Trebuia neapărat să plece. Nu-și putea permite să i se mai întâmple așa ceva din nou.

Dacă ar fi simțit pentru el doar o atracție fizică, ar fi putut-o stăpâni. Dar ceea ce i se întâmplase, nu era o chestie fizică. Era ca o vrăjitorie, un deochi care o storcea de energie, îi lua identitatea și, nu-i era teamă să recunoască, o înspăimânta.

În timp ce-și recăpăta controlul emoțiilor, Kate desluși altercația, care avea loc în bucătărie, între două ajutoare ale lui Mustafa, pe care Alex încerca să-i separe. Fără să-și lase timp de gândire, fără să arunce o privire înapoi, Kate se strecură pe același drum pe care veniseră și în câteva minute era din nou în grădină, alergând spre poarta principală.

Abia mai târziu își aduse aminte că el nu-i povestise despre timpul petrecut în închisoare care nu conta. Și mult mai târziu începu să se întrebe de ce o atrăsese atât de mult...de ce fugise de această stranie atracție într-un mod isteric atât de puțin caracteristic pentru ea.

Alex se rezemă de fotoliul de piele, întinzându-și picioarele în fața lui, în timp ce privea indispus la coniacul rămas pe fundul paharului de cristal. Ridică ochii la bărbatul înalt, de culoare, care intrase în cameră.

-Văd că regele este în biroul lui, bând un coniac vechi de o sută de ani.

Cum a mers serata, Conte?

Alex râse și trase o înjurătură.

-Au mâncat tot ce se vedea și au fost pe urmă numărul obișnuit de bețivi care trebuiau duși acasă. Presupun că asta înseamnă că a fost un succes. Făcu o scurtă pauză și apoi, încruntându-se: Paul, ce dracu fac eu aici?

-Trăiești o viață frumoasă, răspunse prietenul său, dar, la o nouă înjurătură, schimbă tonul. Știi foarte bine ce faci aici. Și, cândva, credeai că merită. Ți-ai schimbat părerea?

-Nu. Nu, cred că nu. Doar că... încep să cred că n-am să mă mai întorc niciodată la adevărata lume. Privi în altă parte și spuse încet:

-Nu-mi place ca lumea să creadă că stau aici toată ziua cheltuindu-mi banii și evitând munca cinstită.

-Lumea? întrebă Paul sceptic. De când te interesează ce crede lumea?

-Ai dreptate. Însă mă interesează ce gândește o anumită persoană. Ei nu-i plac conții, Paul. Clătină coniacul în pahar și studie lichidul în mișcare. N-a spus chiar cu cuvintele astea, dar am simțit o ezitare. Mă întrebam dacă nu m-ar fi preferat în postura unui proprietar a unei companii de construcții. Paul ridică sprâncenele, surprins.

-Ai întâlnit pe cineva în seara asta? Aici?

Alex încuviință, observând atenția subită a prietenului său.

-De unde știi că nu face parte din afacerea asta? întrebă cu grijă Paul.

Alex își aminti de felul în care Kate eludase întrebările lui privind prezența ei la serată și se încruntă, apoi își scutură încet capul.

-Nu, n-are nici un amestec în asta. Sunt sigur. Nu pari prea sigur.

-Ba da, sunt, spuse el brusc. Singurul lucru de care nu sunt sigur este dacă am s-o revăd vreodată. Îți știu numele și aici nu e locul unde s-ar putea ascunde ușor, dar întrebarea e, când o voi găsi, o să vrea ea să mă vadă? Avu un zâmbet trist. Eu însă vreau s-o revăd... s-o revăd iar și iar și mereu.

Alex ridică privirea spre prietenul lui, care dădea din cap și râdea dezgustat.

-Tu ce crezi, prietene? Crezi c-am să reușesc? Paul râse.

-Este ca și cum m-ai întreba „*cât este de adânc un puț*”? Ar trebui să cunosc mai multe amănunte, dar dacă te face să te simți mai bine, există întotdeauna șansa să se întâmple ceva. În definitiv, și biserica l-a iertat în cele din urmă pe Galileo.

Alex rămase o clipă cu ochii la prietenul său, fără să vorbească.

-Din pură curiozitate, cât a așteptat Galileo până când și-a obținut iertarea?

-Oh, circa trei sute cincizeci de ani, râse Paul, nu mai mult.

-Mulțumesc,spuse Alex,ridicându-se încet în picioare.Nu cred însă că sunt dispus să aștept atât de mult.

-Mă faci curios.Nu te-am văzut niciodată atât de tulburat de o femeie,spuse Paul.Cine e această femeie minune? Alex zâmbi.

-,„*Pur și simplu Kate*” cită el.Și Kate cea frumoasă,și uneori Kate cea afurisită, dar întotdeauna Kate,cea mai adorabilă Kate din toată creștinătatea.

Rămase tăcut un moment,apoi zâmbi, cu o satisfacție secretă,și murmură:

-Și poate că sunt cel care s-a născut ca să te împlânzesc,Kate.

CAPITOLUL 3

Cu ceașca cu cafea în mână,Kate se îndreptă spre ușa deschisă ce dădea pe terasă,cuprinzând cu toate simțurile frumusețea dimineții.Făcu câțiva pași pe terasă,întrebându-se de ce se simțea atât de proaspătă,după ce stătuse aproape toată noaptea să deseneze.Poate, pentru că se trezise cu un sentiment straniu de așteptare,ca și cum ar trebui să înceapă actul următor din povestea vieții ei.

Rezemându-se de zidul de piatră,încercă să gonească din minte gândurile fanteziste și se concentrează asupra forțelor ei creative, care-i jucaseră feste în orele mici ale dimineții.Poate că-și pusese prea multă speranță în ideea ei despre o bandă nouă.I se păruse foarte simplu.Se gândea să se folosească de mania, care cuprinsese Statele Unite, pentru seriialele dulcegăros-romanțioase și să le transpună sub tema benzilor desenate.

Acum constatase însă că era departe de a fi atât de simplu.De fiecare dată când începuse să proiecteze și să deseneze,creionul ei luase o altă direcție.Nu putea desena personajele elegante pe care le văzuse în seara precedentă -cel puțin nu în registrul serios.Nu intenționa să deseneze caricaturi.Dar actorii la care lucra spuneau și făceau lucruri care nu se potriveau cu poziția lor în societate,statutul lor,comportamentul lor.

În fine,își spuse Kate,ridicând din umeri.O să găsească ea o soluție.Întotdeauna o găsea.Peste o săptămână va fi din nou în fața planșetei ei,în Texas,unde se va apuca de o lucrare serioasă și toate cele petrecute aici i se vor părea un vis.

Se întinse puțin,inhalând adânc aerul proaspăt al dimineții și privind la splendoarea ce se desfășura în fața ochilor ei.Soarele răsărea în toată măreția lui,iar razele lui făceau să strălucească toate culorile caselor și grădinilor de pe versantul colinei.Kate se întoarse văzând-o pe Heather, care apăruse pe terasă.

-Oh,Doamne,cât de mult îmi place locul ăsta,suspină Kate, cu un gest entuziast.

Părul auriu îl purta împletit într-o coadă ce-i atârna pe spate.Chiar și fumul și ceața sunt pitorești aici.Totul este atât de străin...atât de ne-texan!

Heather izbucni în râs.

-Privit de aproape,fumul urban nu e deloc pitoresc,dar știu ce vrei să spui.Și eu îl ador.Kate întoarse privirea spre frumosul chip al prietenei ei,atât de plin de vioiciune.De când își putea aminti,Heather fusese cea mai bună prietenă a ei.Împreună își pierduseră primul dinte,împreună își cumpăraseră primul sutien și au crezut că vor muri din cauza primei lor iubiri.I se părea curios să o întâlnească acum în această țară exotică.Se întâmplaseră atât de multe de când s-au văzut ultima oară și totuși,într-un fel,i se părea că nu se despărțiseră niciodată.Heather nu se schimbase deloc-micuță,brunetă și clocotind de energie. Lui Kate i se părea că oricât s-ar fi schimbat lumea în jurul lor,Heather ar fi rămas aceeași.Tânăra femeie se așeză la masa albă,din paie.

-Unde ai dispărut seara trecută?o întrebă ea,lăsându-se alene pe spătarul fotoliului.Kate își împinse ochelarii,sus,pe nas și se apropie de prietena ei.

-Am fost la vânătoare...pe un teren foarte privat,răspunse ea,zâmbind amintirilor.Ochii verzi ai brunetei începură să lucească cu interes.

-Este în legătură cu scrisorile pe care le-ai primit ieri?

-De când ești atât de deșteaptă?o întrebă Kate,ridicând o sprânceană.Ai dreptate.Încă trei ziare au anulat benzile mele.Toate ziarele mă aruncă ca pe o cărămidă fierbinte,asta în afară de cele care nu contează.

-Nu pot să cred,spuse Heather cu o loialitate încăpățânată.

-Ba da,s-o crezi,spuse Kate,oftând și privind la cerul intens albastru.În adâncul ființei mele știam că așa se va întâmpla.Eroii mei începuseră să mucegăiască.

Făcu o strâmbătură.Nu mai am același entuziasm ca înainte.Mă gândeam să le introduc puțin sex,dar acum îmi dau seama că este o cale greșită.

-Atunci de ce să-ți faci griji? De ce să nu stai cu noi câteva luni? întrebă Heather,entuziasmându-se.Tu nu ai nevoie de bani,ai încă ce ți-au lăsat părinții tăi,precum și banii de la benzi.Cred că i-ai pus la adăpost ani de zile; acum este prima dată când te văd cheltuind bani pentru persoana ta.Ridică din umeri.

-Am tot ce-mi trebuie.

-Îți dai seama ce vreau să spun? izbucni exasperată Heather.Ce-ar fi să spui ce vrei? Trăiești ca și când nu ai ști de unde îți va veni următoarea masă și,în realitate,ești,probabil,cetățeanca cea mai bogată din Plum.Kate îi aruncă o privire sceptică.

-Acum exagerezi.Când sunt în apartamentul meu din Dallas,cel mai bogat cetățean din Plum este domnul Jackson,de la stația de benzină.

-Încă mai are stația de benzină? întrebă Heather și apoi chicoti,în timp ce prietena ei începu și ea să râdă.Bun,așadar să fii cea mai bogată persoană din

Plum nu este minunat deloc,dar trebuie să recunosc că trăiești confortabil.
Confortabil,medita Kate,cu gândul la oficiul unui om,cu adevărat,bogat.Ea avea casa din Plum,un apartament în Dallas și bani în bancă pentru bătrânețe.Dar noțiunea de confortabil era departe de conacul din Monte Carlo.Sullivan era departe de Delanore și la ani-lumină față de Nuit.

Ce noapte! Ce potrivit pentru un bărbat care-i apăruse în întunericul nopții! Nu voia însă să-și amintească de acel dans sub stele.Reacția ei față de un perfect străin era prea încâlcită pentru creierașul ei.

Mai târziu însă,în oficiu,senzațiile ei au fost mai clare.Se stabilise un raport imediat între ei,ceea ce-știa din experiență-este destul de rar.Fuseseră pe aceeași lungime de undă.Cel puțin,așa se întâmplase până când i-a destăinuit identitatea lui.Și acum îi venea greu să creadă că bărbatul,cu care răsese cu atâta poftă,era un membru al nobilimii belgiene.

Asta este,suspină ea.Ar avea ceva de povestit nepoților,un moment de emoție puternică pe care să și-l amintească,atunci când va fi acasă.Și viața ei va reveni la normal.

Normal,se gândi ea,strâmbându-se.După noaptea trecută nu știa cum,dar *normal* nu-i mai părea foarte atrăgător.Oare avea să-și petreacă restul vieții,așteptând să înceapă actul următor?

-Hei,mă auzi?

-Iartă-mă,se scuză Kate,ridicând ochii și văzând-o pe Heather cum o privea,exasperată.Ce spuneai?

-Te întrebam unde ai fost ieri-seară? Ai plecat și am auzit că te-ai întors la două noaptea.Nu vreau să joc rolul de mamă,dar îmi poți spune unde ai fost?

Kate deschise ochii mari,cu o expresie de surpriză exagerată.

-Dar tu,ce făceai până la două noaptea? De necrezut,dar Heather se îmbujoră la față.

-Eva! a venit ieri acasă,spuse ea cu un zâmbet dezarmant.

-Oh,așadar a venit! Și unde este bietul om,acum?

Evan Martin,soțul lui Heather,plecase din țară cu o săptămână înainte de sosirea lui Kate la Monte Carlo.Iar Heather, chiar după șase ani de căsătorie,părea pierdută fără el.

-Încă în pat pentru a-și reveni după primirea pe care i-ai făcut-o? o tachina Kate:

-Nu,a plecat devreme la lucru,explică ea,apoi adăugă,zâmbind șăgalnic: Nu cred că a dormit prea mult.Și acum,nu mai evita să-mi răspunzi.Unde ai fost?

-Am cheltuit o avere pentru o rochie roși și pentru coafor,gene false -și a fluturat din genele ei blonde -și m-am dus la o serată.

Heather,surprinsă,rămase cu ochii la ea.

-De ce nu m-ai chemat să te văd? Cum arăta rochia...foarte sexy,nu?

-Sexy? Da,cred că ai putea s-o descrii așa.În realitate,m-am simțit foarte îndrăzneată,până când am ajuns destul de aproape ca să văd ce purtau și celelalte femei.Îți jur,Heather,că una nu avea pe ea decât o bucățică de *Saran Weap*, drapată artistic,ce-i drept.

-Prostuțo! exclamă Heather.Te-ai îngropat prea mult timp în desenele tale.A sosit timpul...îl întrerupse brusc.Stai puțin...a cui serată era? De ce n-am fost invitată și eu? Kate sorbi din ceașca cu cafea,apoi o privi pe prietena ei cu o expresie poznașă în ochii ei căprui.

-Eu n-am fost invitată,și m-am strecurat așa de discret că ai fi fost uluită.După o pauză,spuse rar și clar: Am zdrobit șleahta din înalta societate e contelui de Nuit. Heather se înecă cu cafea.

-Ce-ai făcut? Kate se ridică și se îndreptă spre balcon.

-Mi-a venit în minte că aș putea culege un material pentru niște benzi noi.Privi înapoi,ridicând umerii: Cam aiurit,nu? Dar la timpul respectiv,mi s-a părut rezonabil.

-Rezonabil!repetă Heather uluită.Rezonabil? izbucni într-un hohot de râs muzical.Mă întreb de ce sunt atât de surprinsă.Își scutură buclele negre.La suprafață,ești rațională și practică,dar foarte des ceva vine peste tine și te convinge că ești în stare să manipulezi toată lumea din jurul tău,ca să-ți servească scopurilor tale.

Heather oftă și-i aruncă prietenei sale o privire severă,apoi,neavând ce-i face,îi zâmbi.

-Și l-ai obținut? Vreau să spun,materialul? Și,cel mai important,ai întâlnit vreun personaj interesant?

Interesant,se gândi Kate,înăbușindu-și un hohot de râs...Dar dacă ai spune fascinant? Sau destul de sexy ca să-ți zboare ciorapii?

Kate clătină din cap la amintirea atâtor clipe,știind prea bine că nu va vorbi niciodată despre bărbatul pe care îl întâlnise într-o noapte,sub stele.Privi spre prietena ei,care aștepta un răspuns.

-Oh,da,spuse Kate cu un umor sec.Am întâlnit un bărbat care mi-a suflat toată noaptea la ureche și mi-a spus în franțuzește niște lucruri,pe care am fost bucuroasă că nu le-am înțeles.Heather se aplecă înainte,rezemându-și coatele pe masă.

-Pare foarte misterios.Cine era?

-Nu-mi amintesc,răspunse Kate,ridicând din umeri.

Și să știi că n-a fost misterios. Crede-mă, am întâlnit o mulțime de oameni în viața mea, dar el nu s-a aflat printre ei. Când s-a atașat de mine, am sperat, în mod greșit, că mă va prezenta persoanelor pe care voiam să le cunosc. Dar nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că voia să mă introducă în lucruri care nu aveau nimic de-a face cu societatea, cel puțin nu cu genul de societate pe care o cunosc. Heather zâmbi.

-Haida de, n-ai să-mi spui că a fost singurul bărbat pe care l-ai cunoscut acolo.

Listele de oaspeți ale lui Alexandre Delanore sunt întotdeauna impresionante.

Trebuia să cunoști tone de bărbați.

-Poate că i-aș fi putut cunoaște dacă îi vedeam, dar, din nefericire, a trebuit să-mi las ochelarii în poșetă. Kate râse. Nu se prea potriveau cu rochița mea aurie.

-Ești nebună. Nebună și adorabilă, spuse Heather și răsuflă adânc, ușurată. Îmi pare așa de bine că ești aici, Kate! exclamă ea. Mi-a fost tare dor de tine.

-Sigur că ți-a fost, răspunse Kate, sceptică. Evan te tratează ca pe o prințesă, trăiești într-o vilă în cea mai romantică țară din lume și te bați pe burtă cu bogătașii și celebritățile... sigur că ți-am lipsit.

-Să știi că da, repetă Heather. Apoi exclamă: Evan! Dumnezeule, trebuia să ne întâlnim în Orașul Vechi pentru prânz. Sări în picioare. Dacă ne ducem să vizităm înainte Muzeul Oceanografic, trebuie să mă îmbrac de pe acum.

Kate râse. Chiar și dezastrele erau acceptate cu entuziasm de minuscula ei prietenă. Aruncând peisajului o ultimă privire, în care se putea desluși o nuanță de regret, Kate o urmă pe Heather pentru a se pregăti pentru vizita la muzeu și dejunul cu Evan.

În Vechiul Oraș Monaco nu puteau intra decât automobilele rezidenților, așa că Heather și Kate luară un taxi, dar cu toată graba cu care plecaseră de acasă, nu le rămăsese destul timp ca să vadă toate exponatele din muzeu.

Deși Kate detesta să treacă în fugă printr-un muzeu, trebui să se conformeze ritmului impus de Heather și nu-și putu trage sufletul decât după ce se așezară la o masă în centrul unui restaurant elegant. Kate privi în jur, apoi își întoarse privirea spre Heather.

-Nu cred că ți-am mulțumit îndeajuns pentru invitația de a sta la tine, îi spuse cu căldură. Sper doar că nu te-am deranjat prea mult... pentru că, trebuie să-ți spun că mi s-a făcut silă de hoteluri.

-Nu fi proastă. Suntem atât de bucuroși că ești cu noi. Când am primit scrisoarea, prin care ne anunțai sosirea ta, am zburat de fericire, exagera Heather. Așa e cum îți spun, vecinul nostru credea că Evan mă bătea.

Heather zâmbi ștregărește, ca și cum gândul îi trezea amintiri plăcute, iar Kate

se întrebă, pentru a nu știu câta oară, cum de două persoane atât de diferite ca Evan și Heather au putut să se îndrăgostească.

Micuță, cu părul negru, Heather fusese o zvăpăiată toată viața ei - vioaie, cu o fire plăcută, deschisă - dar cu toate astea zvăpăiată. Evan înalt și subțire, era exact opusul ei. Liniștit, calm, introspectiv și solid ca o stâncă. După ce s-au cunoscut, Heather îl descriese ca fiind „atât de statornic că e, pur și simplu, inert”. Dar nu se știa cum, împotriva tuturor previziunilor, căsătoria lor s-a dovedit a fi foarte trainică. Erau și astăzi tot atât de îndrăgostiți, pe cât fuseseră cu șase ani în urmă.

-Unde este Evan? întrebă, brusc, Kate, întrerupând manifestările entuziaste ale lui Heather.

-Spunea că s-ar putea să întârzie. Privi ceasul de la mână. O să fie aici în câteva minute, iar eu mă duc să-mi refac până atunci machiajul. Să ai grijă de el până mă întorc.

-Așadar, lui Evan trebuie să-i prezinți o față nouă, în schimb prietena ta de o viață trebuie să se mulțumească cu cea veche, răspunse Kate indignată. Heather îi răspunse peste umăr:

-Dacă nu m-ai omorât după primul meu permanent, nimic n-o să te mai mire. Își pipăi coafura și adăugă plină de trufie: Evan crede în frumusețea mea naturală și nu vreau să-l deziluzionez. Kate își privi prietena până ce dispăru, apoi zâmbetul i se șterse de pe buze. I se părea ciudat că nu se gândise niciodată la măritiș până acum, când era în compania lui Heather și a lui Evan. Dar și așa era doar un gând care dispărea ușor. Și apoi, își spuse ea, analizându-se cu luciditate, poate că era prea egoistă ca să aibă o căsătorie fericită. Dragostea pe care o avea unul pentru celălalt cerea un angajament pe care ea, Kate, simțea că nu și-l poate lua. Să răspunzi de fericirea altei persoane era o sarcină prea grea pentru ea. Iar să depinzi de altul pentru propria ta fericire părea o propunere prea nesigură pentru pragmatismul ei. Cutele de încăpățânat, care-i aspriseră chipul, se îndulciră la apariția lui Evan, care venea spre el. Deși nu era originar din Plum, ca ele, în ochii ei el părea să reprezinte casa, căminul... sau poate o siguranță, deși Kate nu voia să admită că orice bărbat ar putea-o avea.

Dar orice fel de emoție i-ar fi trezit în ființa ei, era destul de puternică pentru a o face să se ridice de la masă și să se repeadă în brațele lui pentru o îmbrățișare de bun-venit.

-Minunat! exclamă ea, rușinată de lacrimile de duioșie ce-i sclipeau în ochi. De ce sunt atât de fericită când văd o persoană așa de obișnuită ca tine? Dai impresia că ești Gary Cooper, fără să deschizi gura măcar.

-Probabil că îți este foame, spuse el, dându-i drumul din brațe și luând loc la

masă.Iartă-mă de întârziere.Privi în jurul lui.Dar unde este dragostea vieții mele?
-I-a fost teamă că ai să divorțezi dacă o vezi fără ruj de buze, așa că s-a dus să se repare.Kate rămase gânditoare o clipă.Cum de voi doi sunteți încă în luna de miere,după șase ani de căsnicie? Evan zâmbi și se lăsă pe speteaza scaunului fragil,nepotrivit cu dimensiunile lui de lungan.

-Probabil, pentru că noi încă exersăm, ca să fim îndrăgostiți.Nu ne-am perfecționat încă, așa că ar trebui să exersăm întruna.Ridică din umeri și păru rușinat de a fi dezvăluit atât de mult din ei lui.Dar acum, vorbește-mi despre tine, Kate.Ce faci? Cum merge afacerea cu benzile desenate?

-Trebuia să întreb, nu-i așa? se strâmbă ea.Mă gândesc serios să-mi deschid o stație de spălat mașini.

-Așa de rău merge?

-Da, confirmă ea.Dar nu vreau să vorbes acum despre asta.Spune-mi ce s-a mai întâmplat de când nu ne-am mai văzut? Heather mi-a ofer versiunea ei, acum vreau să aud adevărul.El râse și începu să-i povestească cum trăiau la Monte Carlo.Kate își ascunse cu greu un zâmbet când își dădu seama că acum Evan chiar vorbe ca Gary Cooper.

-Dar ia spune-mi, de ce nu ești încă măritată întrebă el cu un zâmbet ironic, știind cum evit mereu această întrebare.Ai douăzeci și opt de ani...doi ani până la treizeci.Nu crezi că ar timpul să te așezi la casa ta? Kate râse.

-Semnul bărbatului fericit în căsătorie: încearcă să mărite pe toate prietenele. Privind-o cu sprânceană ridicată, continuă: E în regulă, vreau și eu să mă mărit, dar astrologul mi-a spus că semnul meu era într-o casă greșită...sau casa mea era într-un semn greșit.Dacă mă gândesc bine, se poate să fi fost Jupiter într-o casă greșită.Dacă o să apară în ziare că a spart o casă și a intrat în ea, atunci o să știu precis.

-Termină cu circul, Kate.Vreau să te văd tot atât de fericită ca și noi.

-Acum sunt sinceră.M-aș căsători imediat, dar bărbatul cu care sunt încurcată

-ți-am vorbit despre Conan, nu-i așa? -ei bine, Conan lucrează în metalurgie și nu mă pot obișnui cu ideea.Cred că trebuie să continuăm tot așa.

-Kate.Cuvântul formulat cu calm o opri și suspină privindu-și mâinile.

-Eu nu cred că voi putea avea vreodată o relație asemănătoare cu a voastră, spuse cu o voce scăzută.Nu semăn cu voi.

-Dar cine spune că trebuie să fie ca a noastră?

Doamne, ce încăpățânat e!

-Evan, știu că vrei să fii fericită, dar a fi măritată nu e întotdeauna la egalitate cu a fi fericită.De fapt, în cea mai mare parte a cazurilor este exact pe dos.

Făcu o pauză și privi în altă parte.Evan,am încercat,crede-mă,am încercat cu adevărat.Dar ceva mă oprește întotdeauna înainte de a face pasul decisiv.Iar eu îmi spun de fiecare dată că n-aș avea rezerve,dacă respectivul ar fi cel potrivit.

-Dar nu-ți dai seama că judecata asta este doar o scuză?

-S-ar putea...Oh,știi și eu...,spuse ea exasperată.Dacă îmi vine atât de greu să mă angajez într-o căsătorie,probabil că nu sunt făcută pentru mariaj.Evan zâmbi cu indulgență.

-Nu poți crede așa ceva,și nici eu nu cred.Tu ești o generoasă.Dar îi abandonezi întotdeauna pe cei ce vor să se atașeze de tine.Zâmbi pentru a îndulci severitatea celor ce avea să-i spună:Tu n-ai înțeles niciodată cum să te sprijini pe o altă ființă.Crezi că este un semn de slăbiciune și atunci îți ascunzi emoțiile în spatele unei asprimi exterioare,dar,Katy,draga mea,într-o bună zi cineva îți va dărui ceva și atunci trebuie să-i dai partea aceea ascunsă.Kate se înfioră,ca și cum o ghicitoare i-ar fi prezis sfârșitul.Ideea de a participa într-o relație,asa cum i-o dorea Evan,îi dădea niște senzații ciudate în stomac.Adevărul era că o speria,iar lui Kate nu-i plăcea să fie speriată.Încercă să schimbe subiectul discuției,dar se opri când văzu privirea lui Evan fixată peste umărul ei.

-Ce-ai făcut în timp ce am lipsit din oraș? murmură Evan,ridicând sprâncenele.

-De ce mă întrebi asta? râse ea nervos.Ca și cum aș fi plănuit să jefuiesc cazinoul sau așa ceva!

-Nu,nu jaf,spuse el,dar se pare că ai atras atenția unui pește destul de mare.

Kate se întoarse în scaun,dar înainte de a fi făcut gestul,simți senzația de furnicătură.Strânse pumnii și-și îndreptă privirea către o masă din colțul încăperii.Alex ședea singur la o masă și privirile lui erau fixate asupra ei.Când privirile li se întâlneau,el ridică paharul cu vin în cinstea ei și-i zâmbi.Kate se simți din nou copleșită de aceeași viziune ciudată de tunel,care o afectase cu o seară înainte.Totul dispăru în fața ei,în afară de zâmbetul lui.

-Tipul a intrat aici după mine și am avut impresia că te privea în mod ciudat.

Vocea lui Evan o aduse în prezent și-și întoarse ochii de la ochii negri,dominatori,ai lui Alex pentru a întâlni privirea amuzată a lui Evan.

-Iar acum,privirea lui îți face o gaură în spate continuă el.Unde dracu l-ai întâlnit pe Alex Delanore?

-Îl cunoști? întrebă ea cu o voce răgușită.

-N-aș spune că îl cunosc,răspunse Evan,da într-o localitate atât de mică vezi și auzi o mulțime de lucruri.Am văzut și am auzit destul,ca să știi,că nu face parte din cercul meu social...sau dintr-al tău.

Cum ai reușit să atragi atenția aceste celebrități a lumii acesteia?

-Eu...eu...l-am întâlnit la o serată,se bâlbâi jenată.Dar abia îl cunosc.Nu...nu-mi pot imagine de ce se uită la mine,minți ea.Ce știi despre el?

Evan se lăsă în scaun și sorbi din vin.

-Ia să vedem.A apărut de curând pe scenă și e răsfațatul tuturor.Are un castel la Lucerna,unul în Belgia și o vilă aici.Întinderea bogăției lui este obiectul unor speculații constante,tot așa ca și mediul de unde provine.Îi plac femeile,îi place jocul,cheltuiește banii ca apa,iar dacă vrei să ști ce marcă de pastă de dinți folosește,aș putea afla până la amiază.Kate izbucni într-un râs surprins.

-Vrei să-mi spui că peste acest oraș plutește o adiere de bârfeli?

-O adiere? o întrebă el,râzând.Este ocupația la nouăzeci la sută din populație.O privi cu curiozitate,apoi se aplecă înainte și-și puse o mână pe ale ei.Ce nu este în ordine,Katy? Dar mâna ei începu să o furnice nebunește,aproape frigând-o,din cauza intensității senzației și își trase brusc mâna,ridicându-se.

-Am...mi-am amintit de ceva,Evan.Trebuie să plec.În timp ce vorbea,începu să se depărteze de masă.Te rog scuză-mă față de Heather și spune-i că ne vom revedea acasă.Apoi,fără să-l lase să spună un cuvânt,ieși cu un pas vioi din restaurant.Ajunsă afară,în stradă,se rezemă de clădirea de piatră și respiră adânc până când i se liniștiră bătăile inimii.Apoi porni cu pași rari,simțind o învălmășeală în cap.Alex se ridică de la masă și privi în urma lui Kate.Unul dintre avantajele de-a face parte din nobilime,își spuse el,în timp ce părăsea restaurantul.Nimeni nu te urmărește când pleci fără să plătești.

Afară,în lumina puternică a soarelui de amiază,o văzu umblând încet pe trotuar.Zâmbi de plăcere la imaginea ei,tot așa cum un cunoscător ar zâmbi Mona Lisei,evident cu un zâmbet de apreciere,dar care conținea parcă și o doză de posesiune,ca și cum această frumusețe fusese creată numai pentru plăcerea lui.

Părul ei blond,lung,era strâns într-un rulou la ceafă,amintindu-i de o frumusețe din anii 1950 și,pentru a completa imaginea,o pălărie albă,cu boruri largi,îi încadra chipul.Rochia albă avea buline bleumarin,revere largi și talia îi era strânsă cu un cordon lat,tot alb.Impresia generală era de inocență și prospețime de primăvară.Pentru o clipă ezită,întrebându-se de ce se expunea la o altă respingere.Nu pentru că s-ar fi gândit că avea ceva comun cu tulburarea lui Tony;era sigur că nu...în fine,aproape sigur.Așa că de ce se încăpățâna să hărțuiască o femeie care,era limpede,nu voia să aibă nimic a face cu el?

Apoi,unul dintre proverbele pe care Mustafa i le tot repeta până la sașietate îi veni în minte: Inima are niște rațiuni,pe care rațiunea nu le cunoaște.

Zâmbi,ridică bărbia cu hotărâre și grăbi pasul.

Kate simțind că nu mai înainta singură,întoarse ușor capul,dar știa deja cine era.

Alex pășea calm lângă ea, privind drept în fața lui. Percepând accelerarea bățăilor inimii, accelerează pasul, încercând să nu ia în seamă prezența lui.

-Ai câștigat. Cuvintele rostite domol o făcură să tresară tot atât de mult ca și când ar fi fost strigate.

-Adevărat, ducesă, continuă el, vocea lui profundă fiind egală și calmă. Chiar dacă ai fugit de mine în noaptea trecută, tot mă interesezi. Kate se opri și-l examinează cu atenție.

-Ce-ai vrea să fac, să îngenunchez și să-ți sărut mâna sau să anunț presa locală? spuse ea cu un zâmbet dulce. Dar văzându-l că râde și o privește cu o caldă intimitate, spuse:

-Ascultă-mă, domnule Conte, eu nu sunt o ducesă. Sunt un nimeni. Sunt doar o desenatoare de benzi, în vacanță, care a ales să intre neinvitată la petrecerea dumitale, deoarece avea nevoie de material. Asta-i tot, spuse ea cu fermitate.

-Ești desenatoare de benzi? o întrebă el surprins. Ce benzi?

De ce i s-a părut că detectează o ușurare în vocea lui? Pentru Dumnezeu, din ce credea el că trăiește? îl privi.

-*The Dobsons*. De ce?

-*The Dobsons*, spuse el fără să răspundă la întrebare. Pe vremuri îi citeam.

-Pe vremuri? Vocea ei era tragică. N-ai vrea să mă întorc ca să-mi înfigi pumnalul în față?

-Iartă-mă, râse el în chip de scuză. Am atins un punct dureros?

-Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu asta, spuse ea cu melancolie, apoi, uitându-se în jur, constată că mergeau pe stradă braț la braț.

-Alex, oftă ea exasperată, ce înseamnă toate astea? îl privi cu o expresie severă. Azi-dimineață am auzit câte ceva despre tine și, deși recunosc că sunt flatată, te întreb de ce mă urmărești?

Alex se opri, vârî mâinile în buzunare și înălță privirea la cer. După un timp o privi din nou și ridică din umeri, un zâmbet chinuit apărându-i pe chip.

-Nu știu nici eu, spuse el cu o voce scăzută, probabil că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, dar nu ești.

-Diavol cu glas de miere ce ești! hohoti ea de râs.

-Aș mai putea spune că ești cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, dar l-am cunoscut pe Richard Nixon, spuse el studiind emoțiile contradictorii ce se citeau pe chipul ei.

-Și trebuie să existe cel puțin două femei în lume, care să fie mai sexy decât mine, îl ajută ea.

-Cel puțin, începu el să râdă. Și multe altele care au mai mult succes.

-Bun,spuse ea,respirând adânc.Am eliminat elementele pentru care nu te interesez,atunci spune-mi care sunt cele pentru care te interesez.

-Nu știu,răspunse el,dând iar din umeri.Poate că este senzația aceea ciudată, caldă,care mă cuprinde ori de câte ori mă apropii de tine.

-Ai putea obține același efect cu o ceașcă cu cacao.

-Nu,n-aș putea...tocmai asta-i problema.N-am mai simțit niciodată așa ceva.Numai cu tine.

Bucluc,își spuse ea din nou,apropiindu-se de peretele din spatele ei.Tonul lui era sincer și tocmai de aici venea buclucul.

-Uite,Alex,îi spuse ea cu o voce pierdută,îmi pare bine că te-am făcut să te simți bine,dar tot nu înțeleg de ce mă urmărești.Apoi pe un ton belicos: Pentru Dumnezeu,ce vrei? Alex se sprijini cu mâna de zidul din spatele ei.

-Vreau să te văd dezbrăcată,spuse el pe tonul cu care ar fi discutat știrea meteorologică.Vreau...Kate tresări,își înăbuși un râs isteric și,aproape înecându-se,îi spuse:

-Stai,să uităm că te-am întrebat.Nu vreau să știu.

-Dacă nu voiai să știi,n-ar fi trebuit să întrebi,spuse el pe un ton obișnuit.Cu un deget îi ridică borul pălăriei,ca să-i vadă mai bine fața,în timp ce continuă: Vreau să te privesc toată.Vreau să simt pielea ta lângă a mea.Vreau să-ți despletesc părul și să-l simt cum cade în jurul meu,când facem dragoste.Vreau să arzi și tu de dorință tot atât cât ard eu,cât am ars de când te-am văzut,noaptea trecută.Vreau...vreau tot,Kathryn.Se dădu puțin înapoi și-i zâmbi.

-Asta-i ceea ce vreau.La ce mă resemnez este să te pot cunoaște mai bine.Nu știu nimic despre tine,dar aș putea recurge la un prieten.

Uluită,Kate se rezemă de perete,apoi deschise ochii mari și-l privi.

-Tu...tu ar trebui să fii închis,spuse ea cu un glas răgușit.Urmărești oamenii peste tot și îi transformi într-o legumă fiartă.Glasul îi crescuse,pe măsură ce mușchii i se întăriră și îi reveni puterea.Pe urmă,zâmbești,și le spui calm: Fii prietenul meu.

La primele ei cuvinte,Alex începu să zâmbească,apoi văzând un *Jaguar* roșu,care zbura pe lângă el,întoarse capul ca să-l urmărească,iar Kate se încruntă când își dădu seama că o mare parte din discursul ei se pierduse.

-Ce e cu tine? îl întrebă ea.Joci rolul lui Jekyll și Hyde? Pentru că dacă e așa,în clipa în care aprâncenele îți ies în afară și îți crește păr în palme,eu o șterg.Mă auzi? Alex...Alex întoarse privirea spre ea,cu o expresie aspră.

-Ticălosul...murmură el exasperat privind în lungul străzii.Apoi,privind-o din nou,strânse fălcile cu încăpățănare și-i spuse:Hai cu mine.O luă de braț și o conduse spre stradă.Ridicând o mână,semnală unui *Mercedes* bleu-argintiu,care

se îndrepta încet spre el. Lui Kate i se păru că mai văzuse automobilul trecând de mai multe ori pe lângă ei. Când un șofer în uniformă coborî din mașină și sări să deschidă portiera din spate, Kate se amulse din mâna lui.

-Ce dracu crezi că faci? țipă ea.

-Vreau să urmăresc mașina aceea, spuse el calm. Apoi, când o privi, în ochii ei văzu o licărire de interes. Întorcându-se spre șofer, îi spuse: Bernard, poți să te duci acasă. Kate deschise gura pentru a protesta și a-i spune părerea ei despre milionarii excentrici care încearcă să răpească desenatele inocente, când o expresie stranie i se așternu pe chip. Fără nici un alt comentariu, se îndreptă spre automobil, se așază în scaunul pasagerului și trase portiera cu un gest ferm.

N-o impresiona nici hohotul de râs surprins dar triumfător, cu care aprobă Alex. Pentru că acum știa ceea ce ar fi trebuit să știe încă din noaptea trecută: Acesta era actul următor.

CAPITOLUL 4

În timp ce Alex conducea ca un expert pe străzile întortocheate ale Monaco-ului, Kate stătea tăcută și cuminte în colțul ei. Nu scoase nici un cuvânt nici când au intrat pe bulevardul Rainier, trecând prin Fontvieille, districtul industrial al micului Principat. Dar, pe măsură ce înaintau, cutele care-i brăzdau fruntea se adânceau, ochii i se strângeau, iar ea încerca să rezolve engima care o preocupa.

Din când în când murmura ceva numai pentru ea, ridicând arătătorul de fiecare dată când ajungea la un stadiu când lucrurile păreau să se apropie de rezolvare.

În curând, intrară pe autostrada Monaco-Nisa și *Mercedes-ul* zvâcni înainte cu viteză. Kate își acordă o pauză de la frământatele ei gânduri și se întoarse în scaun pentru a-l studia pe bărbatul de la volan. Analizase toate situațiile, toate sentimentele și le dăduse de o parte înainte să înceapă să vorbească calm și rar:

-O fac din nou, nu-i așa? Pentru a treia oară de când te-am întâlnit. Dumnezeu, să fi fost numai ieri? Te urmez peste tot ca o găscă. Bătu cu încheietura arătătorului în dinții din față și apoi adăugă pe un ton ironic: Poate că este din cauză că nu am destulă lecitină. Zâmbetul lui nu o înfurie. Nu era vina lui, dacă ea își pierduse mințile. Nu, își spuse ea, dând din cap, el nu putea fi făcut răspunzător pentru ideea care-i venise cu câteva minute mai devreme, așa că nu-l putea învinovăți pentru faptul că situația îl amuza. Scutură din cap și continuă cu o expresie de surprindere calmă:

-Merg pe stradă și un bărbat, pe care abia îl cunosc, vine la mine și spune: „Trebuie să urmărim mașina aceea”. Parcă ar fi într-un film prost.

Flutură mâna înainte și înapoi.

-Iar eu ce fac? Chem poliția? Folosesc ceea ce am învățat în cele două lecții de judo? Sau măcar îi răspund cu un politicos: „*Nu mulțumesc. Ieri a fost ziua mea de nebunii, așa că astăzi cred că am să fiu întreagă la minte?*”

Dădu din nou din cap cu exagerare, neluând în seamă veselia lui.

-Îhî, nu eu. Nu, Kate. Numește-mă iresponsabilă Sullivan. Eu mă urc în mașină, ca și cum aș fi așteptat toată viața să fac o călătorie de plăcere cu un fugar. Râse fără amărăciune, apoi se lăsă pe spătarul de piele, adăugând domol:

Parcă spuneai că conduci un *Ford*.

-Eu da, dar Bernard conduce un *Mercedes*, spuse el, aruncându-i o privire rapidă. Ești foarte impulsivă, așa-i? Kate ridică din umeri și-și flutură degetele răsfirate, într-un gest ce însemna „*așa și așa*”.

-Nu, ești, cu siguranță, impulsivă, zise el. Dar, spune-mi, regreti de obicei acțiunile impulsive? Kate medita asupra întrebării.

-De obicei nu, spuse ea în cele din urmă. În general, îmi spun că dacă luam drumul sigur, ar fi fost cel puțin plicticos. Îi aruncă o privire tristă. Dar trebuie să notezi că impulsurile mele nu se referă la ceva mai drastic decât să-mi cumpăr o bluză roz-aprins de preferat uneia potolită, maro. Doar în ultimele două zile m-au dat impulsurile peste cap.

-Asta trebuie să însemne că te maturizezi, zâmbi el, văzând privirea ei neîncrezătoare. Este logic. Impulsurile se dezvoltă în ceea ce privesc obiectivele, așa că mintea ta trebuie să te urmeze.

-Chiar crezi asta? îl întrebă ea, sceptică, privindu-l cu coada ochiului. Nu crezi că s-ar putea ca, după toți acești ani, creierul meu să se fi atrofiat? Râse scurt. Dacă voi continua în ritmul acesta, nu știu unde am să ajung săptămâna viitoare; poate țesând preșuri din ciorapi vechi și făcând suporturi pentru periute de dinți.

Alex râse și o bătu pe spate.

-Ești nervoasă și prea tensionată, o tachina el. Relaxează-te. Ai luat o decizie, de ce să nu te relaxezi și să te bucuri de hotărârea ta?

Luase oare o decizie? se întrebă Kate. Probabil că o luase, deoarece se afla aici, dar nu i se păruse că avusese de ales-doar dacă alternativa viață și hibernare poate fi considerată o alegere. Să-l urmeze, să se implice cu el, îi păruse inevitabil la timpul respectiv. Doar după ce acțiunea avusese loc, începuse să se minuneze de gândurile ciudate ce se încrucișau în mintea ei. Se întrebă dintr-o dată dacă nu exista cumva o putere necunoscută în Alex, care îi provoca acest comportament ciudat, sau dacă nu exista în ea, sau poate în amândoi. Senzațiile pe care începuse să le aibă, acțiunile ei cu totul necaracteristice nu ar fi fost posibile, dacă ei nu se întâlneau. Întorcându-se din nou spre el, începu să-l studieze din pură curiozitate.

Alex se concentrase asupra conducerii automobilului pe autostradă, astfel că zâmbetul i se ștersese de pe chip.

Lui Kate îi ieșise din minte că se aflau într-o misiune misterioasă și acum începu să caute din ochi *Jaguar-ul* roșu, deși în minte i se învălmășeau o mulțime de întrebări pe care ar fi trebuit să le pună în acel moment. De fapt, niște întrebări prostești precum: Ce facem acum...și pentru Dumnezeu, de ce o facem?

Dar nu putea pune astfel de întrebări. Chiar dacă îi venea greu să-și rețină curiozitatea sau să renunțe să mai bodogănească și să mormăie protestele care îi devenise o a doua natură, ajunsese la concluzia că acum era mai important să accepte ce i se întâmpla, fără să aștepte explicațiile.

În definitiv, i-ar fi putut trece prin cap lui Lois Lane să-l întrebe pe Superman despre niște detalii lipsite de importanță, în timp ce el zumzăia pe firmament, ca să-i prindă pe băieții răi? Dar fidelul Bullwinkle putea fi altfel decât devotat, în timp ce-l urma pe bravul Rocky?

Kate zâmbi brusc. Superman? Bullwinkle? Ce-i veni?

-Uite-l, spuse Alex, emoția răzbătând în tonul vocii lui.

De câteva secunde părăsiseră autostrada și rula acum pe un drum lateral ce se îndrepta spre nord.

-Ducesă? Kate îl privi cu prudență când îi văzu zâmbetul convingător. De mult nu mai avea încredere în acest zâmbet.

-Da, conte, murmură ea.

-Dacă deschizi torpedoul pentru mânuși, ai să găsești o hartă. Te rog să te uiți către ce ne îndreptăm.

-Vrei să-mi spui că nici măcar nu știi unde suntem? îl întreabă ea, aruncându-i o privire surprinsă și lipsită de încredere. Sentimentul că întâlnirea cu el și implicarea ei în viața și afacerile lui se datorase soartei, începuse să se estompeze în cursul călătoriei; acum dispăruse cu totul. Nu asta era viața ei; era, pur și simplu, un episod care lipsise din unul dintre serialele televiziunii.

-Eu sunt din Wisconsin, spuse el cu hotărâre, ridicând indiferent din umeri. Dacă m-ai întreba cum să ajungi din Waukesha la Sheboygan, aș fi omul tău, și-aș răspunde imediat. Dar aici am putea tot atât de bine să fim pe Marte, fără să pot face vreo deosebire. Wisconsin. Noaptea trecută îi spusese că nu era belgian, iar accentul lui îi dezvăluise că era american, dar abia acum își dădea seama ce ciudat era totul. Adevărul era că nu-i dăduse nici o informație despre mediul din care provine. Cum putea un bărbat care era tot atât de american ca baseballul, să ajungă a fi un conte belgian? Din câte știa ea, titlurile se moșteneau. Evan îi spusese că Alex era nou pe scena din Monte Carlo. Să fi însemnat oare că

devenise recent un conte sau, pur și simplu, că venise de curând în fief-ul celor bogați și celebri?

-În Wisconsin cresc mulți conți? îl întrebă ea, aruncându-i o privire iscoditoare.

Adică, sunt din recolta statului, așa cum sunt cartofii de Idaho?

Dar cum singurul răspuns a fost râsul lui pe înfundate și catifelat, care avea darul să-i tulbure întregul sistem nervos, Kate înghiți cu greutate și renunță la personificarea lui Bullwinkel.

-Alex, spuse ea rar, nu vreau să par că mă bag în afacerile tale, dar n-ai putea să-mi spui și mie de ce gonim după mașina aia? Îți datorează bani...sau te simți ofensat de *Jaguar-ii* roșii?

-Trebuie să vorbesc cu el. O mică problemă de șantaj, spuse el. Vocea îi era calmă și indiferentă, dar ea simți că așteaptă să-i vadă reacția,

-Oh, asta explică totul, spuse ea, aprobând din cap, ca și cum șantajul ar fi o pâine zilnică. Se aplecă însă în față și scoase harta, o întinse pe genunchi și începu s-o studieze cu atenție. Alex râse fără rețineri.

-Știi ceva? Ești adorabilă.

-Asta a fost și părerea mea, răspunse ea cu modestie, apoi urmări cu arătătorul o linie de pe hartă. S-ar părea că suntem pe linia asta subțire, roșie, care duce spre Digne. Știi ceva, Alex, cred că aș prefera linia dublă, portocalie. Arată mai stabilă. Asta pe care suntem acum pare să ne ducă printr-o mulțime de locuri verzi, ondulate.

-Locurile verzi, ondulate sunt munții. Cuvintele lui îi confirmară temerea pe care ea nu voise s-o exprime.

-Am impresia că am văzut peisajul ăsta într-un film, murmură ea în timp ce începură să urce pe un drum abrupt și cu serpentine.

-Oh?

-Da, Fred Flintstone și Barney erau... Se întrerupse Rentru a-și trage răsuflarea, în timp ce Alex accelera. Priveliștea începu să vâjâie pe lângă ei, transformându-se într-o ceață verzuie. Kate rămase calmă și imperturbabilă timp de câteva clipe, apoi se lăsă pe spate în scaun, borul larg al pălăriei îi alunecă pe nas în timp ce închise ochii și se ținu de scaun îngrozită.

Am depășit orice limită, își spuse ea, acceptând situația cu un aer fatalist.

Oricând, de acum înainte, drumul nostru va fi vertical, în loc de a fi orizontal.

Oasele rupte dădeau dureri mari. Știuse asta din totdeauna. Auzise întotdeauna fraza asta: „*Kate, oasele rupte nu sunt ceva amuzant*”! Era îngrozită că va trebui să constate aceasta pe pielea ei, mai bine-zis pe oasele ei.

Dar nici să intri cu capul într-un parbriz nu era o alternativă agreabilă.

Deschizând cu prudență un ochi, aruncă o privire pe geamul lateral. Obiecte, pe care le bănuia a fi copaci și stânci, treceau prin fața ei cu o viteză amețitoare, topindu-se unul în celălalt într-o frescă incredibilă albastru-verzui, pictată pe un fond albastru. Coborând privirea, se îngrozi la priveliștea prăpastiei ce părea să se caște direct sub ea, ca și cum roțile mașinii de pe partea ei se mențineau doar datorită încrâncenării cu care se ținea de rezemătoare.

Dacă ar fi privit mai atent, ar fi văzut că mai era un metru între ea și marginea prăpastiei, dar cum nu era dispusă să facă evaluări obiective, strânse tot mai tare din ochi.

Doamne Sfinte, putem vorbi? gemu în tăcere Kate. *Nu ți-am cerut niciodată prea multe, nu-i așa? Tu trebuie să înțelegi că mai am multe lucruri de făcut* Respiră cu greutate. *Sunt datoare cu două cărți de restituit la bibliotecă și ai să-ți amintești că mi-am promis întotdeauna să particip la maratonul de la Boston... de îndată ce voi fi în formă.*

Cu coada ochiului, Alex aruncă o privire rapidă spre Kate. Are curaj, se gândi el încântat. Viteza necesară, ca să nu-l piardă pe Alvarez, o înspăimânta, dar se ținea tare. *Curaj și frumusețe*, își mai spuse el cu încântare, *o combinație formidabilă.*

Nu era de mirare că îl intrigase din prima clipă când pusese ochii pe ea.

În noaptea trecută, în timp ce o urmărea prin fereastră, o găsisese doar atrăgătoare... și plină de sex-appeal. O văzuse cum observa scena din jurul ei, total neimpresionată de personajele care erau atât de mult impresionate de ele însele. Tocmai asta îl atrăsese, dar mai fusese atras de multe alte femei, pentru a descoperi mai târziu o fisură în personalitatea lor, care să-l depărteze de ele pentru totdeauna. Numai când văzuse râsul lucind în ochii ei și constatase onestitatea fără jenă... În reacțiile ei față de el și de lume, simțise că îi atinge o coardă are aștepta de mult să fie atinsă. Coarda cea mai ascunsă, partea din ființa lui care rămăsese singuratică și atunci când fizic era alături de cineva.

Intrase în viața lui și fără nici un efort îl făcuse să se simtă mai viu decât se simțise de mulți ani. Descoperise ceva special în această femeie, și era hotărât să n-o lase să plece, până ce nu va afla ce lucru îl făcea să se simtă astfel.

Hohoti încet când o văzu cum se lasă și mai jos în scaun. În primul rând, va trebui să găsească un loc în care să nu-i mai fie frică, își promise el.

-Ce mai faci acolo, Kate? o întrebă Alex, întrerupându-i gândurile înspăimântate.

-Bine, abia i se auzi vocea. Bine și grozav. Ultimul cuvânt se pierdu într-un geamăt și își reluă conversația făcută cu Ființa Supremă. Dumnezeuule, la Plum, moartea are loc luna, nu în vacanțe scumpe în Franța.

Îți promit că n-am să mai las niciodată bărbați nebuni să mă acosteze, dacă ai să

mă ferești să nu fiu aruncată ca o mătură.În sfârșit,înțelese originea noțiunii de „a-ți îngheța sângele în vene”.Acum simțea chiar cum sângele era solid și nu lichid când trecea prin venele ei.Poate că dacă era atentă,l-ar fi putut vedea mișcându-se în cheaguri și bucăți pe sub piele.Dar asta n-o va putea ști niciodată,deoarece ar fi fost nevoie de o rangă pentru a-i deschide ochii.

-Uite-l,spuse Alex,întrerupându-i din nou firul gândurilor ei.

El părea calm și reținut,dar i se putea detecta o tensiune latentă.Și cu furie în suflet,Kate mai recunoscuse și o doză de freamăt,de anticipație.Idiotul chiar se distra.Ideea de a se repezi la el fu repede abandonată,întrucât își aminti că el conduce automobilul și atunci deschise ochii și văzu în fața lor mașina roșie.

Doar o dubiță și un camion Saab îi mai separa.Respiră adânc ușurată când simți că Alex reduce viteza,menținând o distanță rezonabilă între ei și mașina urmărită.Îndreptându-se în scaun,Kate își ridică pălăria de pe podeaua mașinii și-i aruncă o privire întristată,deoarece era strivită și murdară.Încă un semn la răboj împotriva lui Alex,își spuse ea,aruncând pălăria pe bancheta din spate.

-Sper că nu ți-a fost frică? Cum putea fi în același timp îngrijorat și amuzat?

-Mie? se ironiza ea.Sigur că nu.Am încredere totală în măiestria ta de a conduce.

-Înțeleg,aprobă el.De asta ai smuls rezemătoarele de braț și ai făcut o gaură în mochetă,încercând să pui frână.Kate făcu un gest vag cu degetele.

-Știi cum este.Mintea se încrede în tine,dar trupul meu era preocupat de autoconservare.Întotdeauna acest din urmă sentiment e preponderent când mă aflu atât de aproape de moarte.Alex râse iar și sclipirea de aventură se întoarse în ochii lui.Spuse:

-Ține-te bine,Katy,iubito.Apăsă din nou pe accelerator.

-Ohh,aiiaiai! se tânguia,regăsind logică în expresia favorită a lui Heather.

De fapt viața mea nu era atât de plicticoasă,își spuse ea,în timp ce se simți din nou ținută de spătarul scaunului,din cauza vitezei.Și oricum,e așa de rău să fie plicticoasă? Eu pot face casă bună cu plictiseala.Adică,dacă trăiesc,aș putea trăi cu plictiseala.Își înăbuși un chicot care se ridica involuntar.N-am să fiu isterică,își spuse ea încet și cu grijă,dar când au depășit bătrânul Saab la o curbă periculoasă; știa că mințise.Dregându-și glasul,își puse la încercare coardele vocale pentru protestul căruia îi venise în sfârșit timpul.

-Alex,spuse ea,abia recunoscându-și vocea subțirică ce-i venea din gât,Alex, eu nu sunt făcută pentru poveștile astea de capă și spadă.Zău nu sunt.

-Dar noi vom fi prieteni și prietenii împărtășesc experiențele,îi spuse el,fără s-o convingă cu tonul lui sincer și blând.

-N-ar fi mai bine să împărtășim un pahar cu vin?

Tocmai trecuseră de o trecătoare și se aflau din nou pe marginea unei prăpăstii,când Kate înghiți cu greu și adăugă fără putere:

-Dacă mă gândesc bine,un pahar dublu cu votcă.De data aceasta,când Alex izbucni în râs,nu-i mai acceptă cu ușurință amuzamentul,nici măcar când o întrebă,vrând s-o învioreze:

-Îți este bine,nu-i așa?

-În comparație cu ce-cu un stop cardiac? îl întrebă ea sec și se lăsă fără putere în jos din cauză că Alex încercase să evite un iepure.

După aceea nu mai simți nevoia să redeschidă ochii și nici să dea glas vreunui protest.I se păru că trecuseră ore de când își interzisese să se mai gândească la felul cum mașina părea să alunece în prăpastie,recitând în schimb poeme de Robert Burns,pe care ea și Heather le învățase la școală.Kate trecuse de stadiul când era amuzantă,în momentul când simți că mașina încetinește.

„*Păsările sălbatice cântau,ecoul răzbătea,în timp ce fundul lui Damon bătea ora,Sir*”,termină ea,deschizându-și cu prudență ochii.Privi întâi spre Alex, nedorind să vadă ce se putea afla în dreapta ei,și văzu că întregul lui trup se scutura de râs.

-Nu mi s-a mai întâmplat,începu el cu o voce întretăiată de râs,să întâlnesc pe cineva care să știe pe dinafară tot ce a scris Robby Burns.

-Nu tot,ci numai părțile care ar interesa o adolescentă zburdalnică.Îndrăzni să arunce o privire prin parbriz și văzu o mică vale smălțuită cu căsuțe.Ce-i acolo, Shangri-La?

-Se poate ca ție să-ți fi părut că sunt Himalaya,dar să știi că,prin comparație,sunt munți foarte mici.

-Rareori vorbesc prin comparație,răspunse ea țâfnoasă.Așa că,dă-mi voie să-ți spun fără înconjur să termini cu raliul ăsta nebun de coastă și să găsești un drum fără denivelări ca să mă duci acasă?

-Acasă? Alex rostea cuvântul cu o voce calmă și aproape indiferentă.De ce se simțea ea oare neliniștită din cauza unui singur cuvânt?

-Da,acasă,repetă ea.Casa mea temporară de la Monte Carlo,unde locuiesc la niște prieteni.

-De fapt,Kate,începu el,dar privind în jos,spre vale,ochii i se îngustară și schimbă vorba,S-a oprit.Închide încă o dată ochii,Kate,vreau să văd ce face.

Poate că era din cauza faptului că el accepta în mod automat lașitatea ei sau poate că începuse să se obișnuiască cu teroarea,deoarece,indiferent de cauză, coborâșul rapid pe ultima serpentină care i-a adus în vale nu a mai fost în stare să-i provoace nici măcar o singură bătaie de inimă.

Ba, chiar era mândră de performanța ei când trecură încet pe lângă mașina sport fără nici un ocupant și se opriră pe șosea, lângă un pâlț de copaci.

-Probabil că s-a oprit pentru prânz, spuse Alex fără să se adreseze nimănui în special.

-Prânz? repetă Kate plină de speranță. Trecuse peste prânz, Dumnezeule, parcă ultimul fusese cu zile în urmă. Privindu-și ceasul de mână, constată cu surprindere că nu trecuseră mai mult de două ore de când îl părăsise pe Evan la restaurant.

-Și ție ți-e foame? o întrebă Alex. Să știi că eu sunt hămesit. Și am senzația că el se află la singura tavernă din regiune. Privi înapoi spre sat. De ce să nu ne întoarcem și să vedem ce putem găsi?

Micuțul sat nu avea altceva decât un han, un garaj ca o cuțumie, care-i amintea lui Kate de atelierul unui potcovar, o frumoasă bisericuță din piatră albă și un magazin general. Iar magazinul era cu adevărat general: găseai acolo de la baghete franțuzești și cărți poștale, la ciocane și ruj de buze.

În timp ce Alex făcea cumpărăturile, Kate folosi telefonul pentru a o suna pe Heather. Receptorul fu ridicat la primul apel.

-Heather? spuse Kate, întrebându-se pentru prima oară cum va putea explica prietenei ei.

-Kate! se auzi scrâșnetul înnebunit al lui Heather. Katy Sullivan, unde naiba ești? De ce ai plecat de la restaurant, fără să spui nimic? Evan mi-a spus că te-a emoționat Alex Delanore. Kate, ce dracu se întâmplă?

-Heather, spuse Kate abținându-se să nu izbucnească în râs. Sunt bine. Evan a avut dreptate. Alex m-a urmărit și... m-a invitat să fac o plimbare la țară. Tocmai voiam să-ți telefonez și să-ți spun că nu m-au răpit pirații.

-Alex Delanore, spuse Heather cu o voce stinsă. Cum de știi... Nu, las-o pe mai târziu. Spune-mi doar când ai de gând să vii acasă?

Kate privi peste umăr și-l văzu pe Alex la tejghea, plătind pentru cumpărături.

-Nu știu, dar nu-ți face griji pentru mine, sunt bine. Nu mi-am imaginat niciodată ca actul al doilea să fie atât de excitant.

-Actul al doilea? Ai băut? Vocea ei deveni bănuitoare. Kate, noi nu-l cunoaștem foarte bine pe Alex Delanore, ești sigură că poți avea încredere în el?

Kate nu-i răspunse pe moment. Îl cunoștea pe Alex de două zile numai. Avea încredere în el? În partea cealaltă a încăperii, Alex zâmbea și începu să se îndrepte către ea cu cumpărăturile.

-Da, am, spuse ea încet, fără rezerve. Am încredere în el. Și acum trebuie să plec, Heather.

Ne vom vedea...când ne vom vedea,adăugă ea pe un ton vag.Puse receptorul în furcă și ieși cu Alex din magazin.

-Bine.Accept asta,spuse Alex,mai mușcând O dată din brânză.Dar dacă Lilian Gish rămâne cea mai bună actriță din toate timpurile,cine e candidatul tău pentru cel mai bun actor? Kate luă o înghițitură din vinul pe care-l turnaseră în căni de lut și-și rezemă capul de speteaza de piele.Se întorseseră în mașină ca să-și mănânce prânzul și să poată urmări *Jaguar-ul* roșu.

-Cel mai bun actor? Asta e mult mai greu.Pot fi obiectivă în ce privește femeile, pentru că nu mă pot îndrăgosti de ele,dar cu bărbații e altceva.Cei care-mi plac mie s-ar putea să nu fie și cei mai buni actori; pot să atingă doar o coardă în mine.Vârî mâna în punga dintre ei pentru un alt ciorchine de struguri.Tu ai putea fi un arbitru mai bun pentru a decide asupra celui mai bun actor.

-Hmmm,murmură el gânditor.Vorbim doar despre talent,nu?

Ea răspunse afirmativ dând numai din cap,gura fiindu-i plină de struguri.

-Atunci cred că ar trebui să-l aleg pe Lon Chaney.

-Chiar crezi așa? Sunt de acord că a fost perfect în ce a făcut,dar pentru mine a fi actor înseamnă să poți schimba personajul,fără ajutorul machiajului și al altor ajutoare externe așa cum a făcut el,explică ea în timp ce-i fură o bucățică de brânză și mușcă din ea.Devenind personajul cerut pe dinăuntru mai mult decât pe dinafară.Alex făcu o pauză pentru a rupe o bucățică de pâine.

-S-ar putea să ai dreptate,îi făcu el o concesie.Dacă e așa,atunci cred că votul meu se va îndrepta către Theodore Roosevelt.

-Descalificat! râse ea,înecându-se cu vinul.Politicienii nu sunt admiși.Poți să-ți imaginezi premii date în fiecare an unui politician care a înșelat pe majoritatea oamenilor,făcându-i să creadă că el știe ce face?

-Ai de gând să facem politică? o întrebă el,privind-o cu atenție în timp ce aduna resturile dejunului lor și punea punga pe bancheta din spate.Kate își lovi bărbia de cană,meditând asupra întrebării.

-Nu,spuse ea în cele din urmă.Nu facem politică.Soarele strălucește,eu sunt în Franța și am mâncat grozav.Dacă a fost vreodată o zi în care nu trebuie făcută politică,apoi aceea a fost cu siguranță astăzi.

-Bun,oftă satisfăcut Alex,lăsându-se pe spate.Acum spune-mi care este cel mai bun disc al lui Elvis.Kate cântări întrebarea,termină vinul și puse cana pe bancheta din spate.

-Cred că trebuie dat cu banul,spuse ea în sfârșit,între „*Totul este în ordine, mama*” și „*Te doresc,am nevoie de tine,te iubesc*”.

-Nu intră în competiție „*închisoarea Rock*”? o întrebă el surprins.

-Nu,nu,scutură ea energic capul,poate „*Jeddy Bear*”,dar nu „*închisoarea Rock*”.

-Mică burgheză ce ești,spuse el dezgustat,probabil că ai o ureche de tinichea. Kate râse de această ofensă,apoi se lăsă iar pe spetează,sorbind aerul proaspăt de țară.Alex privi și el peisajul din jur.

-Nu crezi,Kate,că aerul are altă calitate aici? o întrebă el ca un ecou al gândurilor ei.Nu e numai pentru că oamenii vorbesc o altă limbă și casele sunt diferite.Este o altă percepție a Franței decât există în Statele Unite...cel puțin în partea mea a Statelor Unite.

-Da,ai dreptate,recunosc Kate.Dar eu am mai avut-o și înainte.În Texas.La noi nu există schimbări spectaculoase între anotimpuri,așa că atunci când se întâmplă,ele se fixează în memorie.Cele câteva zile de primăvară și de toamnă pe care le avem îmi amintesc întotdeauna de lucruri care s-au petrecut în alte primăveri,în alte toamne.Zâmbi la aducerile aminte.Asta îmi amintește de prima oară când m-am îndrăgostit.

-Dureroasă sau fericită? o întrebă el cu o privire înțelegătoare.

-Foarte fericită.Mă captivase total cât timp a durat și m-a abandonat cu ușurință când s-a terminat.

-Nu mi te pot imagina fiind captivată,spuse el și parcă se putea citi o nuanță de invidie în vocea lui.Cum a reușit acest model de perfecțiune?

-Avea un păr blond,ondulat,ochi limpezi,albaștri și o grămadă de bani,își aminti ea,ridicându-și picioarele pe scaun și rezemându-și bărbia pe mână.Cred însă că ceea ce m-a făcut să-mi pierd capul pentru Billy Wayne Turner a fost talentul lui de a face cele mai extraordinare zgomote doar punându-și mâna sub braț.

-Pare o competiție foarte dură,râse el.Cred că eu m-am îndrăgostit pentru prima oară tot în școala primară.

-Școala primară? întrebă ea,ridicând o sprânceană.Păi,asta a fost anul trecut.

Îi plăcea să-l audă râzând,deoarece o făcea cu atâta plăcere,iar sunetul cald al râsului lui i se răspândea în sânge,ca un coniac,încălzind-o toată,pentru o clipă își spuse că dacă i s-ar îndeplini o dorință,ar alege să-și petreacă restul zilelor ascultând râsul lui.O dorință sentimentală ca aceasta nu-i semăna deloc.

-Kate? Alex își schimbă ușor poziția pentru a se apropia de ea și-i netezi o buclă ce se rătăcise pe frunte.Am mâncat,am vorbit,și acum se pare că mai avem încă o mulțime de timp la dispoziție.Degetele lui alunecară pe umărul ei,așa că brațul lui o învăluia.O privi cu o expresie încărcată de speranțe.Vrei să te îmbrățișez?

Ea dădu drumul unui hohot de râs:

-*Vrei să te îmbrățișez?* Doamne,ce romantic ai devenit!

-Nu sunt romantic,spuse el,ridicând din umeri.Credeam că ți-ai dat seama până acum,Asta nu înseamnă că nu sunt excitant și cumplit de sexy.Așa că,ce părere ai? Kate aproape că se înecă cu propria-i răsuflare.El își imagina că o tachinează cu lăudăroșenie lui și nu-și dădea seama că o atinsese direct în călcâiul lui Achile! Iar ea se străduise toată după-amiaza să nu se gândească la senzațiile pe care le avusese noaptea trecută.

-Nu,îi răspunse Kate,acoperindu-și minciuna cu un răs cam tremurat.Nu vreau. Ceea ce aș vrea cu adevărat este să-mi spui mai mult despre ce se întâmplă acum.Ridică privirea spre el ca să-l poată studia în voie expresia.Până în prezent nu prea mi-ai spus nimic.În timp ce vorbea,privirile lor s-au întâlnit și după un scurt moment de comunicare tăcută,Alex ridică din umeri.

-S-ar putea să greșesc,spuse el încet,dar am avut impresia că aveai unele motive pentru care ai venit cu mine,motive care nu aveau nimic de-a face cu obiectivul meu care este de a urmări acest om.Cum de a putut ghici aceasta? Cum a putut ști că ea,Kate,considerase întâlnirea lor și evenimentele ce i-au urmat ca un fel de provocare pe care i-o arunca viața,o provocare pe care trebuia să o accepte sau să fie condamnată să se mulțumească cu viața ei obișnuită care nu-i dădea satisfacții.Își întoarse ochii și spuse:

-E în regulă.Accept și asta,dar acum vreau să știu mai multe despre ce se întâmplă.

-E o poveste lungă și care începe cu mulți ani în urmă.Ochii lui parcă priveau în trecut.Importanț este că un vechi prieten de-al meu este șantajat.Kate simți un fior pe șira spinării.Luase totul prea ușor până atunci,iar această informație nu mai era ceva ce putea fi ignorat.Ar fi vrut să pună mai multe întrebări-cine și de ce-dar ideea de șantaj implica necesitatea păstrării secretului.Nu-i putea cere să-i destăinuie niște secrete care nu erau ale lui.

-De către omul din *Jaguar*? întrebă ea încet.Alex rămase tăcut un moment.

-Nu cred așa ceva.Nu mă întreba de ce.El este omul care pune condițiile,dar cumva nu se leagă.Dădu din umeri.Așa că îl urmăresc pentru a încerca să ajung la miezul lucrului.Vreau să știu cine este în spatele lui și de ce.De asemenea trebuie să reintru în posesia unor obiecte care sunt potențial dăunătoare pentru siguranța prietenului meu.

-Îl cunoști pe omul din *Jaguar*?

-L-am întâlnit,spuse el cu o voce severă.Omul nostru se numește Rene Alvarez, născut la Paris din părinți spanioli.Din câte știu,toată viața lui a fost un parazit și,pe cât cred,va face orice pentru bani.Răsuci paharul cu lichidul rubiniu privindu-l cu atenție,apoi lăsă să se audă un sunet de frustrare.În ultimele luni am

fost la destule petreceri care să-mi ajungă pentru toată viața,l-am cultivat pe Alvarez și pe prietenii lui pentru a înțelege ceva din toată afacerea.Cu un scop anume,am acceptat să-mi fac o reputație pătată,pe care el să se poată lăuda în voie cu ce face.Kate deschise ochii mari.Așadar știa ce spunea lumea despre el.Nu se bucura însă de reputația pe care și-o câștigase.

-Și a făcut-o? întrebă ea fără-alt comentariu.Alex avu un râs aspru înainte de a sorbi ultima picătură de vin din cană.

-S-a lăudat că folosește și vinde o serie de droguri ilegale,spuse el fără s-o privească.S-a lăudat că este intermediar în escrocherii,falsuri de opere de artă și alte activități asemănătoare,de care sunt sigur că nici n-ai vrea să auzi,dar până în prezent,nici un cuvânt despre Tony.

-Prietenul tău? Alex încuviință din cap.

-Nu pot descoperi legătura,spuse el,frecându-și ceafa cu mâna liberă.Iar cu cât vorbește mai mult,cu atât cred că este doar un mesager plătit.Kate îi aruncă o privire întrebătoare.

-Vrei să spui că cineva l-a angajat la localul *Hoods'R'Us*?

-Cam așa ceva,râse el.Totuși,dacă tot șantajul ăsta ar fi fost ideea lui,ar fi cerut imediat banii și totul s-ar fi sfârșit atunci...până când ar fi cerut mai mult.Dar nu a existat nici o pretenție bănească.Cineva vrea să-l facă pe Tony să sufere.

Kate își privi mâinile,punând capăt pentru moment curiozității ei,recunoscând tonul de sinceritate din vocea lui.

-Atunci ce pretenții au fost,dacă nu bănești? tl întrebă ea.

-La început,Tony primea scrisori în care i se spunea că cineva era în posesia anumitor...fapte în legătură cu trecutul său.Expresia lui Alex deveni severă în timp ce vorbea.Cu timpul au devenit mai amenințătoare.Făcu o pauză.Lui Tony i-a fost oferită o ocazie extraordinară care i-ar fi putut schimba cursul vieții; cel care i-a scris acele scrisori vrea ca el să piardă această șansă...în caz contrar vor face publice anumite lucruri din trecutul său.Kate îi studie fața,observând cutele de îngrijorare din jurul ochilor și buzele strânse.

-Înțeleg că este foarte important pentru tine,zise ea,în cele din urmă.

-Tony este foarte important pentru mine,spuse el liniștit.Nu se întâmplă de multe ori în viață să poți plăti o datorie atât de mare ca aceea pe care o datorez eu lui Tony.Nu vreau să pierd șansa de a o face.Vreau să rezolv problema asta pentru el,deoarece îi sunt dator și deoarece îl iubesc.Kate nu mai auzise ca un bărbat să-și mărturisească dragostea față de alt bărbat.Dar în vocea lui Alex nu detectase nici o ezitare,nici o jenă.Mai cresc cu un metru în ochii ei.Acolo,într-o mașină parcată la marginea unui sat necunoscut din Franța,Kate își imaginează un

moment că trăia începutul celui de-al treilea și celui mai important act al vieții ei. Ca și cum ar fi citit o schimbare în ochii ei, Alex se apropie tot mai mult de ea. -De data asta n-am să te mai întreb, spuse el încet și se aplecă acoperindu-i buzele cu ale sale. De data aceasta n-ar fi spus nu, își spuse ea, simțind căldura buzelor lui. Închise ochii și așteptă să se producă senzațiile puternice pe care tocmai Alex i le putea transmite.

Dar câteva secunde au fost de ajuns pentru a-și da seama că ceea ce simțea acum nu se putea compara cu ce fusese în noaptea precedentă. Atunci fusese tulburată, chiar speriată, dar acum, simțind căldura ce i se împrăștia în tot trupul, mângâierile lui și plăcerea pe care i-o produceau, își dădea seama că le așteptase dintotdeauna. Cu toate că senzațiile erau acum cu mult mai puternice decât fuseseră în noaptea trecută, nu se mai simțea amenințată de ele. Era ca și cum trupul ei ar fi acceptat în sfârșit ca acele senzații ciudate să facă parte din ființa ei. Buzele i se întredeschiseră fără nici un efort sub presiunea buzelor lui, sărutul devenind tot mai adânc. Cu un suspin, Alex făcu să-i alunece scaunul în spate și o luă în brațe.

-Am greșit, murmură el privind-o drept în ochi. Kathryn nu este un nume potrivit pentru a face dragoste, Kathryn este prea rece pentru o făptură atât de caldă și de sensibilă ca tine. Tu ești Katy... Katy a mea iubită. Își apropie din nou gura de a ei și ea îl primi cu pasiune, ca și cum s-ar fi depărtat de ea ani întregi și nu numai câteva clipe. Degetele lui erau încleștate sub sâni și Kate simțea cum fiecare centimetru din carnea ei răspundea presiunii lor.

Alex o strânse și mai tare în brațe, despărțindu-și puțin pulpele și delicioasa umflătură îi stârni lui Kate senzații în alte locuri sensibile. O nevoie stringentă începu să pulseze în ea, cerându-i să se apropie mai mult de el. El se depărta puțin, îi atinse buzele cu limba și își rezemă obrazul de al ei, respirând cu greutate. Kate privi drept în față și după un moment murmură:

-Vai mie! Alex lăsa să se audă un râs aspru.

-Eu mă gândeam la ceva mai aproape de „*blestem fierbinte*”!

Punându-i o mână sub ceafă, îi întoarse capul spre el. Dar în același timp prin fața ochilor ei trecu un fulger roșu, iar când buzele lui atinseră gura ei, Kate șopti:

-Dar nu trebuia să urmărim un *Jaguar*?

-Hmmm, șopti el.

-Mașina roșie. Acel...ăă... Dar Kate uită ce voia să spună din cauza sărutului lui tot mai insistent, tot mai adânc.

-Mașina? Plecă capul pe gâtul ei, apoi se ridică drept în sus. *Jaguar-ul*.

Draci și blesteme! mormăi el, trecându-și mâna prin păr.

Putea cel puțin să fi mâncat și desertul.Îi atinse buza de jos cu un deget și,cu regret în privire,îi spuse:

-Cred că a sosit momentul să plecăm și noi,Katy,iubirea mea.

Dar Kate avu nevoie de mai mult decât un moment pentru a-și recâștiga echilibrul.Rămăsese uluită de senzațiile stranii care apăruseră în mintea și trupul ei și-i părea că ar trebui să le analizeze; dar nu putea.Tot ce putea gândi era cât de frumoasă fusese ziua și cât de minunat se simțea.

Alex începu să fluiera de îndată ce se așternu din nou la drum,dar Kate era prea preocupată cu gândurile ei pentru a-l auzi.După un timp zâmbi,recunoscând cântecul. „*A fine romance*”.(”*O frumoasă poveste de dragoste*”,cântec lansat de Bing Crosby și reluată de Frank Sinatra).

CAPITOLUL 5

Modificându-și ușor poziția,Alex își mișcă mușchii înțepeniți ai umerilor.

Soarele coborâse spre asfințit când își aruncă privirea spre ceasul digital și spre femeia care dormea lângă el.Kate se ghemuise pe scaunul de piele înclinat,cu obrazul rezemat în mâini.Avusese o zi grea și mai mult ca sigur una învălmășită.

Alex își spuse,lăsând să-i scape un oftat,că n-ar fi trebuit să o târască cu el în afacerea asta.Când se aflase pe strada din Orașul Vechi,i se păruse de o importanță vitală să o aibă lângă el,ca și cum o voce i-ar fi șoptit că aceasta este singura lui șansă cu Kate.Își dori brusc să n-o fi cunoscut tocmai acum când era implicat în șantajul acesta.Dar,pe de altă parte,dacă nu era implicat,ar fi ajuns el s-o cunoască atât de repede?N-ar fi trebuit să treacă prin toată rutina întâlnirilor,când urmau să se cunoască cu încetul,să afle cât mai mult unul despre celălalt,până să poată ajunge la stadiul în care erau acum?

Un zâmbet cam trist îi trecu pe buze.Dacă i-a trebuit o cursă de viteză ca să se apropie de ea,atunci trebuia să se bucure că s-a întâmplat așa.Când vor reveni la Monte Carlo...O exclamație îi scăpă de pe buze care întrerupse firul gândurilor: uitase cu totul de Paul.Ar fi trebuit să-i dea un telefon când se opriseră pentru târguieli și să-i spună ce se întâmplase cu ei.Da,ar fi trebuit să-l sune,dar fusese complet acaparat de Kate.Îi veni să râdă la gândul reacției ei și a furiei pe care o va manifesta desigur când se va trezi și va afla că nu se vor întoarce la Monte Carlo în această noapte.O atinse ușor pe umăr.

-Kate.Katy,dragoste,trezește-te.Kate se mișcă până când obrazul ei ajunsese pe mâna lui Alex de care începu să se frece ca un pisoi mulțumit.S-ar părea că Kate putea fi îmblânzită,dar numai în timpul somnului.Cu un zâmbet larg,el i se adresă:

-Kate,am depășit deja Lyon; cum ți se pare? Ea se agită puțin,buzele schițând un zâmbet leneș care-i tăie respirația lui Alex.

-Lyon? șopti ea încă adormită.Lyon e drăguț.Alex își dădu seama că nu se trezise pe deplin,dar,cel puțin,încercase.Ridicându-și mâna,îi netezi fruntea, îndepărtând o buclă rebelă,apoi,fără tragere de inimă,își întoarse atenția spre autostradă și mașina din fața lui.Ceva mai târziu,Kate simți ceva cald pe buze, apoi pe ureche.

-Ce faci? murmură ea.

-Te sărut normal.

-De ce faci asta? întrebă ea încă somnoroasă,fără să-i pese de ce,dar simțindu-se oricum obligată să întrebe.

-Așa,dintr-o dată,am simțit o poftă nebună,vorbi el târăganat și o sărută din nou.

-Râzi cumva de felul cum vorbesc? întrebă ea.Accentul ei texan își mai pierdu din nuanță după ce se deșteptă de tot.

-Cine,eu? întrebă el pe un ton nevinovat.Kate se ridică în sus.

-Unde suntem? Mișcându-se cam țeapăn la început,își întinse mușchii și privind pe geamul lateral în întunericul de afară,ochii i se încrețiră când observă o mică clădire în apropierea automobilului.

-Ce e asta,un grajd? întrebă ea.Da,este chiar un grajd.Se întoarse către Alex cu privirea bănuitoare.Alex,de ce am parcat lângă un grajd.

-Pentru că ne-am oprit fiind noapte,spuse Alex,deschizând portiera mașinii. Alvarez s-a oprit la un hotel din oraș și a luat o valiză mică din mașină.

-Da? continuă,îl încuraja ea.Dar asta tot nu explică de ce am parcat lângă un hambar.

-Era singurul hotel din oraș.Alex începuse să se dea jos din mașină,când fu oprit de Kate care-i puse mâna pe braț.

-Și?

-Dacă rămâneam peste noapte și noi acolo,ne-ar fi văzut,spuse el zâmbind ca și cum ar fi spus ceva foarte normal.

-Dacă rămâneam peste noapte...repetă Kate,dar se întrerupse,prea uluită ca să poată continua.

-Așa că am găsit locul ăsta.Părea extrem de mulțumit de el însuși,în timp ce continua cu mult entuziasm.Am controlat casa,locuitorii sunt plecați dar nu cred că ar avea ceva împotriva dacă am folosi hambarul doar pentru o noapte.Nu sunt animale înăuntru,așa că nu avem de ce să ne facem griji.Kate rămăsese cu ochii la el.

-Vrei să spui că vom petrece noaptea în asta...într-un adăpost pentru vaci?

reuși ea să articuleze,închise ochii,respiră adânc,străduindu-se să vorbească calm: Alex,dragule,comandă-mi un taxi.

-Nu există taxiuri,spuse el nereușind să-și ascundă amuzamentul.Probabil nici prea multe telefoane,după cum arată împrejurimile.

-Atunci n-ai altceva de făcut decât să mă duci acasă,declară Kate categoric,rezemându-se de speteaza scaunului și încrucișând brațele.

-Este prea departe ca să conduc noaptea.Ochii lui negri străluceau,dar vocea era joasă și mângâietoare.Chiar ai vrea să pornim pe drumurile astea pe întuneric? Kate întoarse brusc capul.

-Ascultă-mă cu atenție,refuz să petrec noaptea într-un staul în care nici vacile nu vor să doarmă,spuse ea cu încăpățânare.Mă auzi? Refuz categoric.

Și Kate continuă să refuze și cu cinci minute mai târziu,în timp ce-l urmărea cum arunca fân pe podeaua grajdului.

Aventură,mormăi ea printre dinți,asta am vrut,aventură.Asta e actul doi,Kate.

Soarta ți l-a trimis,Kate.Păi acum asta am,aventură.Am să dorm pe o claie de fân mucegăit,cu un bărbat pe care îl cunosc de mai puțin de douăzeci și patru de ore.Apoi,mai tare:

-Ce fel de ploșnițe crezi că trăiesc în fân?

Alex lăsă să se audă un râs,în timp ce se îndrepta spre mașină.Când se întoarse,după câteva minute,încă mai râdea,dar adusese un pled de lână în carouri și punga cu resturile de alimente,pe care le cumpăraseră mai devreme.

În timp ce Kate îl privea în aceeași tăcere încăpățânată,Alex întinse pledul peste grămada de fân; apoi scoase din pungă plăcintele cu carne și ce rămăsese din vin.Luă o lampă cu gaz,ce atârna de un cui bătut în ușă,și o ridică pentru a supune încăperea inspecției din partea ei,spunând: Ta-dah!

Kate își schimbă poziția și-și încrucișă din nou brațele,peste mijloc de data asta.Se simțea ca o proastă stând în mijlocul grajdului,în timp ce el făcea toată treaba,dar voia să-l facă să înțeleagă că nu avea de gând să-i urmeze toate ordinele.Trebuia să se termine cu asta.După ce aprinse lampa,Alex se ridică și făcu un gest larg de invitație la picnic,cu un zâmbet cuceritor.Părea așa de încântat de el însuși,încât Kate simți cum hotărârea ei se năruie.Data viitoare,își spuse ea.Data viitoare va fi mai fermă.Și cu acest încântător compromis,ridică din umeri și se așeză pe pătură.Îl studie un timp,apoi îi spuse:

-Știi,cred că mi-am dat în sfârșit seama de ce mă placi.

-Oh? Își plimbă ochii pe trupul ei cu o privire exasperat de lacomă.Înțelegi cam încet,nu-i așa?

-Nu,spuse ea,dând din cap,vorbesc serios.Luând plăcinta cu carne,continuă.

Asta e pentru că sunt o fată ieftină. Dacă ai fi fost cu una dintre femeile alea frou-frou de la serată, ea s-ar fi așteptat la caviar și șampanie și la o cameră la *Ritz*. Dar fata asta bună, Katy Sullivan, din Plum, Texas, se mulțumește cu plăcinte cu carne reci și cu o mână de fân. Alex râse din nou.

-Ce spui, șampanie și cameră la *Ritz*? Am să țin minte pentru a doua întâlnire.

Dar când Kate se înecă cu plăcinta, zâmbi și spuse: Plum, ca și când ar fi savurat cuvântul. Îmi place asta. Este în mijlocul unei livezi de pruni sau ceva asemănător?

-Din câte știu, la Plum nu e nici un prun pe o rază de cincizeci de mile. O mulțime de cactuși țepoși și mimoze, dar nu prun. Făcu o pauză. Cred că Plum sună mai bine decât Pară Țepoasă, Texas. Alex turnă vin în două căni și-i întinse una lui Kate.

-Așadar, tu ai creat lumea ta de desene animate și caricaturi la Plum Texas?

-De fapt, nu acolo. Mai mușcă o dată din plăcinta cu carne și ciuperci, pe care o găsi nespus de bună, și continuă: Am un apartament în Dallas și nu mă duc la Plum decât din când în când, la sfârșit de săptămână. Orașul meu natal mă aduce cumva la realitate, mă face să văd lucrurile în perspectivă. Când mă las prinsă de goana nebună după succes de la Dallas și când încep să găsesc că lucruri fără importanță devin importante, mă retrag pentru un timp la Plum. Oamenii de acolo mă consideră încă mica Kate Sullivan, vecina lor. Acolo nu există luptă pentru putere, singura luptă se duce împotriva soarelui, a vântului și a ploii. Asta mă ține întreagă, termină ea, ridicând din umeri. Privindu-l apoi, îl cântări înainte de a-l întreba:

-Dar tu? Te întorci din când în când în Wisconsin, ca să-l descoperi pe adevăratul Alex Delanore? El negă, scuturând din cap.

-Cu mine e altfel. Sunt aici doar pentru Tony.

-Adică te-ai făcut conte ca să-ți ajuți un prieten?

-Am căpătat titlul și proprietatea acum trei ani, dar n-am început să-mi folosesc moștenirea decât în ultimele șase luni. În clipa în care Paul și cu mine am sosit în Europa.

-Paul?

-Paul lucrează pentru mine și este un prieten de-al meu. M-a însoțit ca să mă ajute. Are să-ți placă. Dar mă gândesc că nici unul din noi nu e făcut pentru acest gen de viață, dar eram convins că dacă voiam să obțin informații, nu puteam face altfel decât să fiu în centrul evenimentelor. Se rezemă într-un cot. La Madison nu sunt decât un Alex Delanore obișnuit. Dar știu ce înseamnă să te păstrezi întreg. După câteva luni de trai bun, am început să mă întreb dacă viața mea de la

Madison nu fusese un vis...sau dacă viața de aici nu era un vis.Îmi vine greu să-mi dau seama ce este real,și asta mă îngrijorează.Pe vremea când îmi conduceam afacerea mea de construcții,nu aveam niciodată astfel de probleme. Construcții.Îl privi și,în lumina slabă,începu să se plăsmuiască o imagine -Alex gol până la brâu,cu blugi strâmți și cu o cască acoperindu-i părul negru. Sfinte Sisoie! exclamă ea în sinea ei,trăgându-și surprinsă respirația,pe măsură ce viziunea îi gonia tot mai repede sângele prin vene.Își dresă cu efort glasul și-l întrebă:

-Obişnuiai să stai într-un birou sau te alăturai muncitorilor-constructori?

El dădu din cap,ridicându-se și rezemându-și coatele pe genunchi.

-Nu pot sta mult timp într-un birou.Atingându-și fruntea,continuă: Creierul se lenevește,așa că,mai devreme sau mai târziu,trebuia să fiu în miezul acțiunii.

Kate luă o mână de fân și începu să-și facă vânt,ignorându-i privirea întrebătoare.

-Eu...mie mi-ar plăcea să te văd la lucru.Ridicând ochii,privi umbrele care se lăsaseră pe chipul lui.Știi,prima oară când te-am văzut,mi-am spus că semănai cu un indian american.Asemănarea nu este atât de puternică la lumina zilei,dar acum,când umbrele îți accentuează pomeții,ai putea trece chiar drept un războinic Comanș.

-Din partea mamei mele mărturisesc că am sânge indian american,dar mi-e teamă că nu este de războinici,ci de pașnici fermieri Choctaw,adăugă el, scuzându-se.Din nou o imagine bine conturată îi invada imaginația: un Alex bronzat și gol,purtând doar un „*cache sexe*”(un fel de bikini) ,cu părul negru legat la spate cu o cordeluță de piele,călare pe un cal bine țesălat,purtând un arc și săgeți și...Nu,nu un războinic,se corectă ea.Dar n-avea nici o importanță.Ar avea sex-appeal chiar și dacă ar prăși porumbul.*Oprește-te*,își spuse ea cu severitate,scuturând capul.

Imaginile astea nu o puteau conduce decât la necazuri,mai ales acum când se pregătea să petreacă noaptea cu obiectul imaginației ei.

În consecință,Kate nu mai făcu decât o conversație banală în restul timpului cât luă masa,ignorând strălucirea privirii lui.Când Alex strânse resturile pentru a le duce în mașină,ca să nu tenteze vreun animal ce s-ar fi aflat prin apropiere, Kate rămase cu ochii la el,apoi oftă și și scoase ochelarii punându-i în poșetă.

Mintea însă nu-i stătea la pieptănat în timp ce-și scoase acele din păr,lăsându-l să-i cadă liber pe umeri,și începu să procedeze la ritualul obișnuit pentru noapte.Fir-ar să fie,mormăi ea,în timp ce pieptenele refuza să treacă prin buclele ei încâlcite,urmare a aventurii din acea după-amiază.Alex se întoarse în grajdul

abia luminat și se opri,brusc,văzând-o pe Kate îngenuncheată pe pătură cu părul ei lung,în sfârșit despletit.*Lorelei* o asemui el,ținându-și răsuflarea.

Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.Scliffea ca aurul fluid în lumina pâlپătoare și se revărsa pe umeri până la talie.Simți dintr-o dată ca și cum ar fi primit o lovitură în plexul solar.Iar când Kate se întoarse întrebătoare spre el, îngenunche lângă ea și,luându-i pieptenele din mână,îi spuse cu o voce răgușită:
-Lasă-mă pe mine.În timp ce o pieptăna,cu cealaltă mână îi mângâia pletele mătăsoase,apropiindu-le de obrazul lui,fără să fie observat de Kate.Când ea își mișcă ușor poziția,le lăsă să cadă repede și-și drese glasul.

-Cred că l-am descurcat,spuse el răgușit.Ea avu un răs blând.

-Nu știi de ce îl port așa,deoarece nu-mi place prea mult părul lung.Probabil,ca să evit să mă duc la coafor.Detest să stau acolo ore întregi,când aş putea face altceva.Cred că am să-l tai când mă voi întoarce acasă.

-Nu! protestă el,să nu faci asta.Nu cred că ar trebui,părul lung îți vine bine.

Kate se întoarse ușor și-i aruncă o privire ciudată,la care lui Alex îi veni să-și muște limba pentru reacția lui spontană.Deși era vorba numai de păr, pentru Dumnezeu,de ce îi accelera atunci respirația? Și de ce trebuia să facă un atare efort ca să nu-și ascundă fața în el?

Dar nu era un păr oarecare.Era părul lui Kate.Și văzându-l despletit,îi provoca o senzație de intimitate cum nu mai avusese vreodată.Poate și pentru că își imagina că nu multă lume o văzuse așa.

Stăpânindu-și și alte gânduri și imagini mai intime,continuă să-i descurce părul.

Timp de câteva secunde,după ce-i luase pieptenele din mână,Kate îi fusese recunoscătoare lui Alex.Acum însă începu să-și dea seama de erotismul pe care-l trezea simpla pieptănare a părului ei.

Furnicăturile pe care i le producea se transmiteau pe toată carnea și simțurile ei.La atingerea cefei avu senzația de piele de găină.Citise în romane cum femeile din epoca victoriană leșinau când se lăsau stăpânite de emoții puternice,dar nu-și imaginase vreodată că și ei i s-ar fi putut întâmpla așa ceva.După un timp îl auzi respirând cu greutate,apoi spunând:

-Cred că am reușit.Acum ar fi mai bine să dormim.Aproape că se vedea cum îi bate inima în timp ce-și împletea părul.Apoi își privi rochia mototolită care nu era cea mai potrivită pentru dormit,dar nu se punea problema să o scoată.

Alex stinse lumina și când se răspândi întunericul în grajd,Kate începu să tremure.Fantomele și vampirii sunt bestii cu picioare lungi(un cântecel pentru copii),își aminti înăbușindu-și un chicot isteric.Apoi,în timp ce ochii începură să se obișnuiască cu întunericul,îl văzu pe Alex care se așeza lângă ea și „*lucrurile*

care se pot întâmpla noaptea” au fost date uitării. Kate se ținu țeapănă un timp, dar când simți ghemotoace de fân, care-i înțepau coastele, nu mai rezistă și începu să-și caute un loc mai comod, iar când Alex rezezi niște pumni în pătură, lângă el, sări în sus. Dar el o trase mai aproape.

-Stai bine acum? Kate lăsa să se audă un sforăit înainte de a-i răspunde:

-Sigur că da. Nu ți-am spus că visul meu de când eram copil a fost să-mi petrec noaptea într-un loc pe care vântul îl va lua cu el?

-Vino lângă mine și destinde-te. Îi ridică capul și i-l rezemă de umărul lui. Nu-i mai bine așa? Vru să-i răspundă, dar se opri brusc, ținându-și răsuflarea. Rămase tăcută câteva clipe, apoi șopti:

-Alex, este... se opri ca să-și dreagă glasul... mâna ta se află cumva pe sânul meu?

-Ce spui? Privi la mâna lui mare care-i acoperea sânul stâng. Păi, cam așa e, îi răspunse el surprins, apoi privind-o din nou, îi declară solemn: Mâna mea se află cu siguranță pe sânul tău.

-Ai de gând să o iei de acolo?

-Doar dacă grajdul ia foc, răspunse el. Când Alex făcu gestul de a-și apropia capul de al ei, Kate știu că o va săruta. Iar dacă o făcea, mai știa și că nu se va opri la atât. Tensiunea crescuse cu încetul de când porniseră la drum, dar de când îi pieptănase părul ajunsese că o puteai tăia cu cuțitul.

-Alex, șopti ea, când buzele lui erau gata să le acopere pe ale ei. Nu.

-Nu? Alex se opri și încercă să-i distingă expresia prin întuneric. Iar ea simțea pasiunea ce pusese stăpânire pe el și care-i provocase o durere pe care n-o putea identifica. Poate că n-ar fi trebuit să fie atât de categorică. Ar fi vrut să-i explice, dar cum puteai explica ceva ce nu înțelegeai bine nici tu însăși?

Alex se rezemă într-un cot și-i spuse:

-Înțeleg, încuviință el, fără buze... dar cum ar fi cu urechile? continuă el, mușcându-i lobul urechii. Sau obrazii... sau nasul... sau poate chiar bărbia?

Cu fiecare nou cuvânt își punea în practică și gestul, sărutând-o tot mai repede, în timp ce Kate începu să râdă și să se ferească de gura lui. Își dădea seama că el urmărea să limpezească atmosfera și-i era recunoscătoare pentru asta.

-Dar de tâmpile ce spui? O tâmplă frumoasă mă înnebunește, șopti el cu buzele pe pielea ei.

-Oprește-te, prostule, râse ea. Alex se trase înapoi.

-Cu o singură condiție.

-Și care ar fi asta, îl întrebă ea bănuitoare.

-Dă-mi o jumătate de buză și mă opresc.

-Alex, începu ea.

-Știi,știi,oftă el și o atrase în vechea poziție cu capul pe umărul lui.Tu îți spui că nu trebuie să se întâmple atât de repede.Îi luă bărbia în mâna lui dreaptă.Dar Katy,tu nu-ți dai seama? Suntem niște norocoși.Atâta lume trebuie să lase să treacă luni,chiar ani până când se cunosc așa de bine cum ne cunoaștem noi după doar două zile.Îi mângâie obrazul cu degetele lui aspre.Îți promit să nu insist dacă îmi pormiți și tu că nu-ți vei face probleme cu reguli și ce e „normal”.Pentru câteva clipe,Kate nu fu în stare să scoată nici un cuvânt.Toate astea aveau o logică,sau era numai dorința ei de a crede tot ce-i spunea el?

-Bine,concedă ea,doar jumătate de buză.Alex râse,înțelegând că aprobarea ei însemna mai mult decât o sărutare.Îi luă ceafa între mâini și o apropie de el, atingându-i cu buzele lui colțul gurii.Apoi dădu încet drumul respirației și șopti:

-Mă gândesc serios să mă fac călugăr,ducesă.

-Călugăr?

-Da,murmură el trist.Cred că am început să intru pe calea celibatului.

Ea râse ușor ghemuindu-se lângă el,în timp ce Alex trase peste amândoi haina lui de piele de căprioară.

CAPITOLUL 6

Când Kate se trezi a doua zi,Alex nu mai era lângă ea Aerul era încă răcoros,dar razele soarelui pătrundeau printre crăpăturile ușii grajdului,lăsând dâre aurii.

Învelindu-se mai bine cu jacheta de piele,Kate se culcuși și dădu frâu liber amintirilor,gândindu-se cum petrecuseră noaptea unul în brațele celuilalt.

Întrucât Kate nu dormea profund de felul ei,presupusese întotdeauna că nu va fi în stare să doarmă alături de un bărbat.Dar cu Alex nu a trebuit să se zvârcolească în pat,să lupte pentru spațiu,să-și dezmoștească mușchii.Se potrviseră perfect,membrele li se încolăciseră fără efort.Surprinsă,își dădu seama că dormise neînțoarsă ca și cum ar fi dormit alături de el ani de zile.

Căscând somnoroasă,se întrebă unde era el acum și ce făcea.Se simțea puțin cam ciudat,cam golită pe dinăuntru până când înțelese că,pe pentru prima dată de când ieșise din restaurant și el o urmărise în ziua trecută,acum era singură.

Cine era oare acel conte de Wisconsin care o tulburase atât de puternic? Nu-i spusese nimic din trecutul lui și foarte puțin despre motivul pentru care se aflau aici.Cum putea ști că puținul pe care i-l povestise era adevărat? Nu se putea baza decât pe cuvântul lui că bărbatul din *Jaguar* era complice la șantaj.

Dar înainte ca imaginația să alunece pe acest drum,ea o opri,în cruntându-se.Nu,Kate,asta n-o să meargă,recunosc ea.Nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la sinceritatea lui Alex.Trăsăturile și vocea lui,când îi povestea despre

problema prietenului său, exprimau adevărul. Sosis se ora adevărului, își spuse ea cu resemnare. Motivele lui, pentru a urmări prin toată Franța un necunoscut, nu erau importante. Important era motivul pentru care hotărâse ea să-l urmeze.

Era cu adevărat dorul de aventură sau credința că soarta îi adusesse împreună ca s-o încerce? Sau era doar faptul că era atrasă de el și voia să fie cu el?

Începea să înțeleagă că ultima ipoteză avea cea mai mare greutate, dar unde o ducea? Era atrasă de el și era limpede că și el simțea același lucru, dar mai fusese atrasă și de alți bărbați mai înainte, deși niciodată la fel de mult. De ce era diferit de astă dată? Și unde o va duce toată povestea asta?

Când ridică ochii, Alex era îngenunchat lângă ea. Repede își impuse să pună capăt gândurilor ce i se învălmășeau în minte și-i zâmbi.

-Am greșit, spuse el liniștit. Ochii tăi nu sunt căprui, sunt aurii, iar vocea era înmărmurită, ca și când ar fi descoperit cine știe ce mister.

Kate coborî privirea, dorindu-și să fi avut mai mult timp să-l analizeze. De data asta nu căzuse pradă unei atracții obișnuite. Tonul vocii, privirea ochilor și cuvintele lui îi produceau un val de căldură care se răspândea în toată ființa ei. Îi trebui un efort susținut ca să nu se întindă spre el.

-Bună dimineața, îi spuse în timp ce se ridică din pătură, cu un ton neobișnuit de rezervat.

-Bună dimineața, îi zâmbi el. În timp ce dormeai, eu am fost foarte activ. Îi puse în poală un pachet legat cu sfoară. M-am gândit că ți-ar prinde bine altă îmbrăcăminte. Ți-am adus doar blugi, tricouri de bumbac și adidași, care, cel puțin, arată ca și când nu ai fi dormit îmbrăcată în ei. Kate simți cum ultimele rezerve se spulberau auzindu-l vorbind atât de calm.

-Vrei să spui că sunt mototolită? îl întreabă ea privind-l cu coada ochiului în timp ce desfăcea pachetul.

-La tine și cele mototolite arată bine, îi răspunse el cu galanterie, scoțând ceva de sub maldărul de îmbrăcăminte.

-O periuță de dinți! exclamă ea, luând periuța albastră. Ești un înger, nu-mi pot începe ziua până nu-mi perii dinții. Făcu o pauză, aruncându-și privirea în jurul ei și văzând micul garaj pentru prima oară la lumina zilei. Alex...hm...unde este toaleta în hotelul acesta?

-Mi-a fost teamă că ai să întrebi asta, spuse el cam încurcat. Cred că toaleta constă într-o cuțumie și o pompă de apă lângă troaca animalelor, în curte.

-O pompă? repetă ea. N-am văzut niciodată o pompă adevărată. Ești sigur că funcționează? Nu-mi închipuiam că le mai folosește cineva astăzi.

El dădu din cap zâmbind la bucuria ei.

-Funcționează,dar probabil că a rămas din trecut.Îmi închipui că au apă curentă în...

-Stai,așteaptă un pic,spuse ea,strângând din ochi.Ai spus o cuțumie,adică o privată? Genul ăsta de cuțumie? El încuviință,încercând să rămână serios.

-Asta este.Ai de ales între asta sau să aștepti până la următoarea stație de benzină.

-Asta zic și eu alege,mormăi ea.Apoi ridică din umeri cu resemnare.Să nu se spună niciodată că Kate Sullivan este lipsită de spiritul de pionierat care a făcut din America ceea ce este ea astăzi: un loc cu băi frumoase,strălucitoare,dar interioare.Ignorându-i hohotul de râs,Kate își adună hainele noi,se ridică entuziasmată că va începe o nouă zi cu toate facilitățile limitate.De îndată ce-l descoperise pe Alex în genunchi lângă ea,simțise cum i se stârnește o neliniște, ca și cum el ar fi fost înzestrat cu o aură electrică,un câmp electric.Oare avea efect asupra ei ori de câte ori se apropia de ea și dispărea când se depărta și el.

Petrecu foarte puțin timp în „toaleta” de afară pe care n-o putea descrie în mod acurat.După ce se schimbă în lucrurile pe care i le adusese și care erau destul de comode,îl întâlnește pe Alex în curte.În timp ce el acționa pompa,ea își frecă dinții cu periuța și își spală fața în apa rece ca gheața,dar noutatea de a folosi apa pompată direct din pământ îi îndepărtă atenția de la fața înghețată.

După aceea se așeză pe un scaunel pentru muls vacile și,în timp ce păsărelele îi făcea serenade,își pieptăna și împletește părul.

Așezat pe o buturugă,Alex o urmărea cum și împletea și îi veni ideea năstrușnică de a nu mai pleca de acolo,spunându-și că dacă va zăbovi mai mult timp în apropierea ei nu i-ar fi păsat să doarmă în fân sau să se spele în curte la o pompă vetustă.Ceva i se întâmplase în noaptea trecută în timp ce o ținuse în brațe.Ceva minunat,nou și excitant.Se imagina ținând-o în brațe zece ani de aici înainte, douăzeci de ani de aici înainte.În dimineața aceasta stătuse un timp lângă ea privind-o cum doarme.Se întreba cum va arăta în patul lui Wisconsin,dar știa foarte bine că nicăieri nu va fi mai frumoasă decât acum zăcând pe u braț de fân. Senzația era nouă și stranie pentru Alex.Mai dorise femei și în trecut și-i plăcuseră femei și mai înainte.Cunoscuse femei pe care le plăcuse și le dorise, dar la care nu se gândea să îmbătrânească alături de ele.Cu Kate dorea să îmbătrânească,dorea să fie lângă ea când îi va crește primul fir de păr alb,dorea s-o vadă jucându-se cu copiii lor și mai târziu cu nepoții lor.

Gândul de a face copii cu Kate îi provocă o durere ascuțită în inimă și-și simți mușchii stomacului cum se strâng ca și cum ar fi fost prinși într-un pumn de oțel.Respirând adânc,Alex se strădui să păstreze o expresie normală.Nu putea

s-o grăbească acum.Era prea important și-și dădea seama că insistase deja prea mult.Trebuia ca și ea să fie tot atât de sigură de el,pe cât era el de ea.

Mâncară cornuri proaspete,bucurându-se de ele ca de ambrozie,și râseră de orice prostie le trecea prin cap.Era o dimineață din cartea de povești,o dimineață de pus deoparte în memorie, la care să te gândești în zile reci,în viitor.

După micul dejun,Alex puse o mână de franci sub un vas de pământ ce se afla în prag și se pregătiră de plecare.După ce se întoarseră pe drum,Alex parcă *Mercedes-ul* în spatele unei magazii părăsite pentru a-l putea observa pe Alvarez.Erau acolo de mai puțin de treizeci de minute,când îi depăși *Jaguar-ul*.

Alex ieși din ascunzătoare,pornii mașina și-l urmări pe autostrada ce ducea la Paris.Autostrada era mult mai aglomerată decât drumul pe care porniseră urmărirea,dar îi oferea avantajul de a se ține aproape de *Jaguar*,fără a fi descoperit.Timpul și l-au petrecut însă povestindu-și fiecare trecutul și copilăria.

Kate era fascinată de amintirile lui Alex din copilăria lui în Wisconsin.Nu aducea cu nimic cu educația unui conte,mai degrabă cu copilăria lui Tom Sawyer,de fapt cu copilăria normală a unui copil american.Copil unic,își amintea cu drag de ambii părinți și nimic din ce-i povestea nu-i sugera ceva anormal în educația lui.În timp ce-și depăneau amintirile,kilometri zburau,iar după ora unu,Alvarez ieși de pe autostradă pentru a o lua pe un drumeag de țară.

-Asta trebuie să fie,spuse Alex,încetinând pentru a nu fi observat pe drumul aproape pustiu.

-Trebuie să fie ce? întrebă Kate nedumerită,dar observând o nouă încordare în el.

-S-ar putea să se întâlnească cu contactul lui,pe undeva,pe aici.

Tonul lui Alex implica că ar dori acest lucru,Kate însă se întrebă dacă i-ar plăcea și ei să fie prezentă când șantajul va fi demascat.Persoana pe care Kate o numea în sinea ei „*Domnul Mare*” nu era cineva pe care voia să-l cunoască.

Văzând mașina sport că se oprește în fața unul restaurant mare și cam de prost gust,Alex îl depăși și parcă la o mică distanță de ea.Deschise portiera,ieși din mașină,apoi își băgă capul pe geam,spunându-i lui Kate:

-Mă duc să văd ce face.Toate filmele cu gangsteri,pe care le văzuse,se năpustiră asupra lui Kate în timp ce aștepta în mașină,cuminte,să vină Alex.

Masacre,asasinate și îngropări în ciment i se învălmășeau în Ccap; până în acel moment nu-și dăduse seama că ceea ce făcea Alex putea fi periculos.Deodată limți că vrea să alerge după el...să...*Și ce-aș putea face?* își spuse ea dezgustată? Să-l apăr de băieții răi? Să-i cer să renunțe să-l mai ajute pe prietenul lui? Dădu din cap.Nu avea nimic de făcut decât să stea și să aștepte și să aibă încredere în

el. Alex era un bărbat inteligent, puternic, și i-ar fi putut încredința propria-i viață. Acum va trebui să învețe să-i încredințeze și propria lui viață.

În timp ce-și freca fruntea cu vârful degetelor, ceva vag începu să se întruchipeze în mintea ei. Simțea că-l privește pe Alex și felul cum pusese el stăpânire pe toate gândurile ei. Înainte însă să-și poată construi o imagine mai clară, Alex se întoarse. Se strecură înapoia volanului și ridică din umeri ca răspuns privirii ei întrebătoare.

-Este singur și a comandat prânzul, spuse el pe un ton dezamăgit.

-Alex, îndrăzni ea să-l întrebe, n-ar putea fi în drum spre părinții lui sau spre o iubită?

-M-am gândit și la asta, admise el vorbind rar. N-aș vrea să spun că nu și-ar putea vizita părinții, deși nu e un tip sentimental. Pe de altă parte, ar putea călători pentru afaceri care să n-aibă nici o legătură cu Tony. Ridică din umeri. Dar nu mă pot baza pe asta. De mai multe săptămâni, Paul l-a urmărit în timpul zilei în Monte Carlo, în timp ce eu îi ofeream ticălosului dineuri și vinuri și nici unul din noi n-a putut aduce un singur fapt serios măcar. Nu a părut să se fi întâlnit cu nimeni în secret. Își încleșta mâinile pe volan. Asta trebuie să se întâmple acum sau va trebui să-i scoatem adevărul prin bătaie. Kate îi acoperi cu mâna ei una din mâinile lui mari și i le strânse.

-O să reușești, ai să vezi.

-Sper că am să reușesc, zâmbi el și expresia sumbră îi dispăru. Și acum, hai să dejunăm. Porni mașina. Știu o mică cafenea chiar peste drum de restaurant. De data asta îl vom putea urmări, stând confortabil într-o cafenea.

Alex parcă *Mercedes-ul* în spatele micuței clădiri din lemn și intrară printr-o ușă laterală. Era un loc încântător, măsuțele de lemn erau acoperite cu o mușama pânzată, galbenă, un buchet de flori sălbatice se vedea pe fiecare masă, iar din bucătărie veneau niște arome îmbietoare. Trei muzicanți în vârstă zâmbeau fericiți dintr-un colț, în timp ce cântau puțin în falset dar cu mult entuziasm.

După ce se așezară la o masă la fereastră, un chelner tânăr și zâmbitor se prezentă pentru a lua comanda. Era un tânăr brun și frumos, un perfect specimen al francezului atât de atrăgător. Așteptând ca ei să se decidă, examina cu multă apreciere blugii strânși pe corp ai lui Kate. Privirea lui era atât de francă și îi admira cu atâta plăcere naivă formele tentante, încât ea nu se putea simți ofensată. Cu toate acestea, remarcă la Alex că nu prea aprecia admirația băiatului. Se încruntase și străpunsese cu o privire severă pe tânăr, iar când își începu comanda, vocea lui era aspră. Studiind meniul, Kate se străduia să descifreze lista, dar, simțind că Alex întârzia prea mult cu comanda prânzului, ridică privirea

când prinse câteva cuvinte rostite în franceza rapidă pe care o folosea acesta în conversația lui cu chelnerul.

-*Epouse?*(soție) întrebă ea,punându-i mâna pe braț,nu înseamnă soție? La zâmbetul lui satisfăcut,Kate exclamă uimită:Alex! I-ai spus că suntem căsătoriți? Nu-l putea lăsa să scape cu o minciună atât de gogonată.Îl prinse de braț pe chelner,care se pregătea să plece,și începu să bâlbâie o dezmințire într-o franceză îngrozitoare deprinsă în liceul din Plum.

Tânărul o privea cu ochii mari,apoi începu sa se retragă,scuturându-și cu nervozitate capul,de parcă i-ar fi amenințat viața.Kate îl privi un moment,apoi își întoarse înnebunită privirile spre Alex.

-Ce a fost toată asta? De ce...Se întrerupse tot mai încurcată,văzându-i expresia.

-Ce încerci să spui? o întrebă Alex,părănd să se înece cu cuvintele.

-Am vrut să-i spun că tu i-ai spus o minciună gogonată.Rămase cu ochii la el,apoi îl întrebă cu prudență: De ce? Canard nu este o minciună?

Alex izbucni în râs fără rețineri,trupul lui mare scuturându-se de veselie.O privi cum vorbește,apoi închise gura și scutură din nou capul.

-Ce am spus? oftă resemnată Kate,Făcând eforturi vizibile ca să-și recapete controlul,Alex spuse fără convingere:

-I-ai spus că eram un rățoi uriaș.

-Eu...a rămas ea cu gura căscată,amintindu-și de expresia tânărului chelner.O fi zis că sunt nebună,murmură ea.Se strădui cu greu să-și recapete demnitatea,sau ce mai rămăsese din ea,dar nu putea uita cum îi explicase chelnerului,într-o franceză detestabilă,că Alex era nu numai un rățoi,ba chiar unul gigant.Gemu de rușine înainte de a-și da drumul într-un râs necontrolat.

-Nu-i nimic,ducesă,spuse el încă râzând.În momentul ăsta îi mulțumește lui Dumnezeu că nu are în brațe o nevestă nebună.Kate îi aruncă o privire ucigătoare și deschise gura pentru a-i spune că vina pentru ceea ce se întâmplase era numai a lui,dar se opri înainte de a rosti primul cuvânt.

-A sosit mâncarea,spuse Alex,indicându-l pe timidul chelner care se întoarse la masa lor cu o tavă cu aperitive.Kate era foarte înfometată și lăsă să treacă elucidarea incidentului,așa că se pregăti să atace cu entuziasm aperitivele.Felul doi,o friptură de miel cu ciuperci și cartofi era însoțit de chifle crocante,iar tartele cu căpșuni cu frișca proaspătă și groasă se topeau în gură.

De câte ori chelnerul le aducea un fel de mâncare,se înroșeau,încercând să-și oprească hohotele de râs pe care bietul adolescent le stârnea de îndată ce apărea. Kate trebui chiar să-l atingă cu piciorul pe sub masă ca să se stăpânească.

Ajunseră la cafea,iar Kate își privea ceașca cu cafea,fără să spună ceva,când

Alex îi acoperi mâna cu a sa.

-Fii atentă,spuse el zâmbindu-i,cântă cântecul nostru.

-Dar noi nu avem nici un cântec,mormăi ea și apoi întoarse capul spre locul de unde veneau sunetele.Trioul începuse să treacă de la o masă la alta,luând comenzile.Kate privi un moment ,cum muzicantul care cânta la tubă -un bărbat scund și pleșuv-își umflă obrazii,apoi spuse: Dar ce naiba cântă? Nu cred că am mai auzit vreodată melodia asta.

Se întoarse și el,acoperindu-și gura cu mâna ca să nu stropească cu vin.Era un aiurit! încântător,încântător de aiurit,se gândi ea,în timp ce Alex îi luă amândouă mâinile în ale lui,iar ochii lui zâmbitori îi întâlneau pe ai ei.Un aiurit de care, începuse să simtă,nu se mai putea lipsi.

CAPITOLUL 7

După ce luară masa,Kate și Alex se instalară în Mercedes pentru a-l aștepta pe Alvarez să apară și după aceea începură din nou urmărirea.Drumul era acum destul de plat,iar peisajul mai verde decât fusese înainte.

În timp ce înaintau,Kate urmărea oile care pășteau o iarbă verde și din când în când mai apărea și câte un cioban care o emoționa,aducându-i aminte de familiarii cowboy și argați de la ferme; ciobanul adevărat de aici din Franța reprezentase însă o noutate pentru ea și regreta că nu avea un aparat de fotografiat.Nu-și imaginase,atunci când părăsise apartamentul lui Heather,că Muzeul Oceanografic nu avea să fie singura atracție de vizitat.Nu fusese pregătită chiar pentru un tur al Franței pe drumuri lăturalnice.

-Mi-am amintit și de ăsta,spuse dintr-o dată Alex,întrerupându-i reveria.Încă nu l-am cântat pe „*Monster Mash*”.

Kate zâmbi; de când porniseră după-amiază,își petrecuseră timpul căutând să-și amintească toate melodiile din repertoriile lor,cântându-le cu entuziasm,chiar dacă într-o cheie falsă.

-Există un motiv pentru asta,zise ea,aruncându-i o privire nevinovată.

După ce privi un timp drept înainte,un gând îl făcu să-și încrețească fruntea.

-Încerc să-mi dau seama dacă nu vrei să ajungi la o nouă insultă,spuse el în sfârșit și apoi ridică din umeri.Ce naiba.Sunt rezistent,trage cu nădejde.

Ea îi aruncă o privire nevinovată,vrând să spună: „*Cine,eu?*” și ascunzându-și un zâmbet.

-N-o să cântăm „*Monster Mash*”,pentru ca toate imitațiile tale sună identic una cu alta...și e imposibil să fie armonizate cu Willy Nelson,făcându-l pe Boris Karloff.

-Oh? Daaa? Asta e petrecerea ta? îi aruncă el o privire jignită.

-Știam eu că ai să răspunzi cu ceva energic și la obiect,spuse ea admirativ.Poate că ar trebui să mi-o notez.Cum ai pronunțat? „Oh daaa?”

-Oh daaa? repetă el,râzând.Și presupun că tu crezi că imitând-o pe Barbara Streisand a fost extraordinară?

-A mea? exclamă ea indignată.Află că lumea de la Plum vine cu mic cu mare doar ca să mă audă cântând „*Second Hand Rose*”.

-Probabil că sunt cu toții „*fanii*” lui Ethel Merman,spuse el cu gura până la urechi.

-Tu...tu...Oh daaa? reuși ea să articuleze în timp ce se întoarse în scaun pentru a continua dezbaterea.Dar remarcă,cu această ocazie,cum i se încordează mușchii feții și,privind prin parbriz,reuși să vadă un ied care sărise în fața mașinii...urmat de un băiețel care-l gonea.Kate își ținu respirația,în timp ce Alex răsuci,brusc,volanul și automobilul se îndreaptă pe neașteptate spre stânga.Ea rămase cu ochii îngroziți destul de mult deschiși pentru a vedea că nu loviseră nici băiatul, nici iedul,dar îi închise când auzi o trosnitură puternică înainte ca mașina să se oprească.

-Ai pățit ceva,Katy? o întrebă el,în timp ce-și redeschidea ochii.
Negă din cap,dând încet drumul la răsufare.

-Dar tu? Alex se lăsă pe spate și-și închise un moment ochii.

-Eu sunt bine,dar mi-e teamă că automobilul nu prea e.
Trosnitura pe care o auzise.

-Ce-am lovit?

-Un bolovan de mărimea lui Mount Rushmore,spuse Alex.Oftă și deschise portiera.Cred că ar trebui să nu mai amân și să văd ce s-a întâmplat.
Se dădu și Kate jos și se apropie de el,care îngenunchease și cerceta bara de protecție lovită.

-E rău?

-Destul de rău.Se ridică și își șterse mâinile pe batistă.Bara de protecție e turtită de cauciuc și roata e înclinată într-un unghi nenatural.

-O să-l scăpăm definitiv pe Alvarez,spuse ea,fără să-și dea seama cu cât regret o spunea.Alex se rezemă de mașină și-și puse un braț în jurul ei,strângând-o lângă el.

-Asta înseamnă că nu putem ajunge nici măcar înapoi la Monte Carlo.Ai auzit de drumul cel lung? îl facem împreună.

-Nu putem face nimic? întrebă Kate.După ce l-am urmărit două zile e păcat să renunțăm acum.Alex îi studie expresia indignată,zâmbi și o strânse cu putere în

brațe,ca și cum i-ar fi mers la inimă ce spunea ea.

-Am să mă duc până la casele pe lângă care am trecut și să văd dacă nu găsesc pe cineva care să mă tracteze cu mașina și să ne ducă acasă.

-N-am putea găsi pe cineva care să ne aducă altă mașină? Și să continuăm drumul? îl întrebă ea plină de speranță.

-Până aduc pe cineva aici,omul nostru va fi șters-o de mult.Mâna lui o strânse și mai puternic de talie,în semn de apreciere.Dar am făcut tot ce am putut,Katy.O sărută pe frunte și porni pe drumul pe care veniseră.Kate îl urmări până dispăru vederii,apoi se așeză pe un bolovan lângă *Mercedes*.Își sprijini coatele pe genunchi și începu să-și amintească cât de mult îl combătuse tot timpul pentru ca acum,când se putea întoarce acasă,să nu mai dorească s-o facă.I se părea că a rămas o treabă neterminată.Nu numai în ce-l privește pe Alvarez,dar și în ceea ce era între ei doi.Trecură treizeci de minute și Alex tot nu apăruse,iar Kate începu să fie îngrijorată.Nu avea nevoie de un timp atât de îndelungat pentru a da un telefon.E adevărat că s-ar fi putut ca locuitorii din acele case să nu aibă telefon.Se ridică și începu să se miște în sus și în jos îngrijorată,când auzi un duduie înăbușit în depărtare,care,cu cât se apropia,o îngrijora tot mai mult.Iar când o motocicletă antediluviană se îndreptă spre marginea șoselei și se opri lângă ea,Kate își închise strâns ochii,sperând cu disperare că își va continua drumul.Dar când îi redeschise,motocicleta era tot acolo,iar conducătorul își ținea casca sub braț și zâmbea cu gura până la urechi.

-Vai,nu,Alex,începu ea,dându-se înapoi,Alex nu vreau,nu pot,nu...

-Haide ducesă,râse el,apucând-o de braț și trăgând-o înapoi.Îi puse pe cap a doua cască și i-o încheie sub bărbie,înainte ca ea să-l poată opri.Să știi că-l scăpăm,dacă mai pierdem multă vreme aici.

-Dar cu mașina ce faci? îl întrebă ea cu încăpățănare.Doar n-o s-o lăsăm aici.

-Paul se va ocupa să fie adusă în garajul din ultimul sat pe care l-am depășit.Se dădu jos ca să ia poșeta ei și sacoul lui de pe bancheta din spate a automobilului.Le puse într-un compartiment montat pe motocicletă și-i spuse: Mă gândeam că ne putem întoarce cu Paul,dar tocmai când punea receptorul jos,a intrat fiul celor care aveau căsuța aia cenușie.A fost încântat să-mi vândă mie motocicleta.

-Ce noroc pe noi,mormăi ea pe un ton sarcastic.Alex,eu nu pot,niciodată n-am...și nici n-am s-o fac acum,adăugă ea cu emfază,dar când Alex o ajută să se urce în spatele lui,nu făcu altceva decât să geamă ușor.

-De ce eu? zberă ea,în timp ce Alex porni motorul cu mult zgomot și într-o clipă erau din nou pe drum.Când mi-am schimbat viața cu Penelope Pitatop? El e de

vină,spuse ea,atingându-l cu casca pe spinare.El a început totul...și este hotărât să-i pună punct până n-o să fiu moartă sau cel puțin schilodită atât de mult,încât să nu mai pot fi recunoscută.

-Ai spus ceva? zbieră el peste umăr.

-Spuneam doar că e o zi prea frumoasă ca să fii izbit de un camion.

Alex râse și acceleră.Ea strânse brațele în jurul taliei lui și nu i se păru a fi rău,îi simțea mușchii tari de pe spate și stomac.Întregul ei trup era lipit de al lui,și se lăsa pătrunsă de căldura lui,dându-i niște senzații incredibil de erotice.Când au intrat din nou pe autostrada aglomerată,căldura erotică o făcea să nu se gândească la modul criminal în care conduceau partenerii de trafic.

-Crezi că o să-l prindem? strigă ea,ridicându-se ușor din șa ca să-i poată striga în ureche.

-Sper,ducesă,strigă el,sper din tot sufletul.Pentru o vreme părea că-l pierduseră.

Apoi,după treizeci de minute de când intraseră pe auto stradă,au văzut *Jaguar-ul* roșu la o depărtare apreciabilă în fața lor.De îndată ce l-au identificat,Kate și-a apăsat fața de spinarea lui Alex și și-a ținut ochii închiși pentru a nu vedea automobilele și camioanele care treceau pe lângă ei cu viteze amețitoare,îi deschise doar mai târziu,când Alvarez ieși de pe autostradă.Păstrând distanța,îl urmăriră până la Dijon.Traficul din oraș era tot atât de aglomerat precum cel pe care-l lăsaseră în urma lor,dar; cel puțin,viteza nu mai era aceeași.

Când au trebuit să se oprească la un semafor,o altă motocicletă,mai nouă,se opri lângă ei.Kate îi dădu drumul lui Alex și se întoarse să studieze conducătorul.Îi veni aproape să verse,dar se stăpâni,aducându-și aminte la timp de bunele maniere.Cu toate acestea,nu-și putea lua ochii de la cuplul de pe motocicletă.

-Alex,îi șopti ea la ureche,pe motocicletă asta sunt niște tipi foarte ciudați...Crezi că vor să ne alăturăm la banda lor?

El chicoti și se întoarse să examineze cuplul de lângă ei.Părul fetei era tuns foarte scurt și stătea în sus țepos,iar ea purta ceva ce semăna cu un tricou lung și rupt și cizme de piele strâmte și nimic altceva.Cu toată coafura ei bizară,era frumoasă,cu ochi mari,migdalați,și pomeți înalți și ar fi putut fi manechin.

Iar Alex,după ce studie un timp destul de lung picioarele fetei,se pronunță:

-Frumoasă motocicletă.Kate aproape îi strigă în ureche,dar auzindu-l râzând,îi trase doi pumni în coaste și se întoarse din nou spre ceilalți motocicliști pentru a constata că devenise obiectul interesului fetei.Aceasta îi privea cu curiozitate pe amândoi,cu ochi galeși.După puțin timp i se adresă în franceză lui Alex.

-A ta?Kate ezită o clipă,dar,observând privirile senzuale pe care fata i le arunca lui Alex,ridică din umeri și spuse:

-Oui.Fata răspuse ceva pe care Kate nu-l putu traduce,dar sensul nu-i scăpă: Ce mai tip!Kate râse cu poftă,apoi privi spre bărbatul de care fata părea lipită cu clei.Craniul îi era bărbierit,lăsându-i doar o codiță subțire ce se încolăcea în jurul urechii,iar tricoul era identic cu al fetei,doar că acoperea mai multă piele.

-Al tău? întrebă Kate,tot în franțuzește.Fata râse și se strâmbă ca și cum ar fi vrut să spună: „Nu-i cine știe ce,dar e al meu” și apoi răspuse:

-Oui.După schimbarea culorii,ambele motociclete au pornit deodată.Kate îi făcu un semn de drum bun cu degetul mare în sus frumoasei cu ochi negri și râseră amândouă,înțelegându-se perfect.După ce depășiră Dijon-ul,drumul deveni mai complicat,cu serpentine una după alta.Deși șoseaua nu era aglomerată,suprafața ei era neregulată și Kate simțea toate ridicaturile.Peisajul continua să fie interesant,dar,deși își dădea seama că nu toți turiștii obișnuiți aveau privilegiul de a admira această parte a Franței,începuse să se teamă că picioarele ei vor rămâne permanent arcuite.Sunt probabil singura persoană din lume care se va duce acasă cu bătăături pe fața interioară a pulpelor,își spuse ea cu resemnare.

La ideea aceasta nu se putu opri să nu râdă,dar se opri brusc,în timp ce privi în jur.Ajunseseră în vârful unui deal și de acolo coborâră direct în centrul unui sat.Alex încetini și începu să-și facă loc pe o stradă plină de camioane și căsuțe.

-Trebuie să fie zi de târg,îi strigă Alex peste umăr.

Pentru a evita mulțimea,se strecură printre două teighele de produse,care blocau intrarea,spre o străduță laterală.La capătul ei încetini din nou pentru a se îndrepta către est și,dintr-o dată,se văzură înconjurați de grupuri de oameni costumați și zâmbitori.

-Ce se întâmplă? întrebă ea uluită,privind cu ochii larg deschiși la un măgăruș plin de decorații,care se afla chiar în fața lor.Alex îi aruncă o privire cu ochii strălucind de veselie.

-Dacă nu mă înșel,suntem prinși într-o paradă.Kate privi îngrijorată în jur și văzu că în spatele grupului era o orchestră,iar în fața măgărușului,o căruță,trasă de cai,plină cu copii care le făceau semne vesele cu,mâna.

-Văd că știți cum s-o impresionați pe o fată! le strigă ea cu glas tare.Faceți des astfel de parăzi?

Văzându-l pe Alex că participă la veselia generală,Kate ridică din umeri și începu să împartă sărutări și să facă cu mâna spre spectatorii adunați pe stradă.

Ea nu putea înțelege cum erau construite străduțele astea fără trotuare,când erau atât de înguste,încât abia te puteai strecura pe ele,iar cu lumea adunată să vadă parada erau și mal înguste.Drumul îi duse pe lângă prăvălii zugrăvite cu semne pe care nu le putea interpreta.În sfârșit,procesiunea se opri în piața satului,având

de jur împrejur tarabe decorate cu hârtie creponată, pline cu tot felul de bunătăți, dar care blocau toate celelalte străzi, în afară de cea pe care sosiseră.

Întorcându-se puțin spre spate, constată că strada din spatele lor era blocată de orchestră și de locuitori, ceea ce le indica foarte clar, că erau prinși într-o cursă.

Alex studie terenul și, după un timp, ridică din umeri, apoi lăsă privirea în jos către ea.

-Hai, vino, ducesă, râse el, hai să participăm la distracție. De îndată ce coborâră de pe motocicletă, se văzură înconjurați de săteni care le puneau în mâini băutură și mâncare, așa că, în următoarea jumătate de oră, mâncară și băură și se băură pe spate cu toții, ridicând paharele în cinstea prietenilor săteni. După ce goli paharul pentru a nu știu câta oară, Kate se întoarse către Alex, șoptindu-i:

-Ce sărbătorim?

-Cine știe? răspunse el, punându-i un braț în jurul umerilor. Ar putea fi ziua unui sfânt sau, pur și simplu, aniversarea unei mărci celebre de vin.

-Cred că dacă Louisiana poate avea un festival al urzicilor, atunci și ei pot celebra vinul.

-Salată de urzici?

-Da, este o legumă care crește la marginea drumului, explică ea. Un fel de încrucișare între spanac și lăptucă. Arată chiar dezgustător, dar la gust e bună. În timpul Depresiunii, o mulțime de locuitori ai Sudului au supraviețuit mâncând urzici. Când un țăran mai bătrânior se apropie de Kate vorbind încet franțuzește, Kate îi aruncă lui Alex o privire întrebătoare.

-Te-a invitat la dans, îi spuse zâmbind Alex. Kate îi făcu cea mai elegantă reverență, apoi le lăsă în mulțime la brațul surprinzător de agil al săteanului. Ea nu avea habar ce fel de dans executau, dar știa că se dăruia cu totul melodiei.

Se întoarse fără suflu, dar râzând, doar pentru a porni din nou, de data aceasta la brațul lui Alex. Atât ceilalți dansatori, cât și spectatorii, se comportau ca și când Kate și Alex le acordau marea onoare de a participa la festivalul lor, aplaudându-i și încurajându-i de câte ori treceau pe lângă ei.

-Știi ce fel de dans e ăsta? îl întrebă ea cu răsufierea tăiată în timp ce se învârteau și o roteau neîncetat.

-Habar nu am, spuse el fără să-i pese.

-Am avut impresia că oamenii ăștia strigau ceva care semăna cu „*Ce drăguț din partea voastră că v-ați alăturat nouă*”. Își pierdu răsufierea în timp ce săreau ca niște mingi în ritmul unei melodii care aducea a polka. Dar probabil că se gândesc că nici unul din noi nu știe ce face.

-Franțujii admiră curajul,spuse el.Ea deschise gura pentru a-i da un răspuns,dar își aminti brusc de ceva în timp ce ritmul se schimbă într-un vals.

-Alex,dar noi am uitat de Alvarez.Cum o să-l mai putem descoperi.A ajuns în mijlocul Franței până acum.Dar el râse și se întinse puțin ca să privească deasupra mulțimii spre dreapta lor.

-Privește.Kate se răsuci pe dată,dar nu văzu decât fermierii în plină petrecere.La un moment dat însă,în timp ce mulțimea s-a despărțit o clipă,zări *Jaguar-ul* roșu într-o latură a pieței,prins,de bună seamă și el,în vălmășagul sărbătorii.La volan se vedea un bărbat brun cu ochelari de soare care-i ascundeau aproape toată fața. Era limpede să vezi că era exasperat,în timp ce privea mânios și bătea în volan cu degetele nerăbdătoare.Kate se întoarse,jenată pentru un moment,dar când distinse în ochii lui Alex o privire satisfăcută,râse și se concentră din nou asupra dansului.Soarele coborâse mult spre orizont înainte ca lumea să înceapă să se retragă și ei să fie liberi să pornească din nou la drum.Kate era frântă de oboseală și se bucură că avea la îndemână jacheta de piele.Când credea că nu se vor mai opri niciodată,Alex încetini și opri motocicleta la marginea șoselei.

-Asta este,spuse el calm.Ridicându-și capul de pe spatele lui,unde și-l odihnea, privi în jur.Erau în vârful unui deal,într-un loc complet necunoscut,fără nici un drum secundar în apropiere.Deschise gura ca să-l întrebe pe Alex ce voia să spună,când,la poalele dealului,văzu *Jaguar-ul*.Ieșise de pe șosea și rula pe o alee lungă cu pietriș.Kate își trase răsuflarea când își dădu seama unde ducea aleea.Era un castel sau mai corect spus un „château” Răsărea deasupra unui râu verzui,un edificiu din piatră strălucitor de albă,cu toate accesoriile,turnuri, turnulețe,o copie miniaturală a castelelor pe care le vizitase pe Loara.Se vedeau și frumoasele grădini,în stil franțuzesc,cu micile labirinturi din garduri vii,perfect tunse.Kate întoarse o privire fascinată către Alex,dar întâlni o încruntare rece și aspră.

-Ce nu e bine? îl întrebă ea îngrijorată.Cunoști acest castel? El aprobă scurt.

-Am fost la aceeași școală cu Charles Sauset,actualul proprietar,murmură el fără să dea atenție la ce spunea.

-Tipul care are castelul ăsta a fost la școală în Wisconsin? întrebă ea năucită.

Alex respiră adânc,își scutură capul,parca pentru a-și scutura gândurile negre și-i zâmbi.

-Am să-ți explic totul,de îndată ce ne vom întoarce la Paris,spuse el.Lucrul important este că am vorbit cu Charles și cu încă câțiva inși cu care am fost la universitate și i-am spus că prietenul meu este șantajat.În timpul conversației am menționat numele lui Alvarez,și Charles că îl cunoaște.

De ce i-a chemat pe cei cu care a fost la universitate? se întrebă ea, simțind cum o mănâncă curiozitatea. A mai spus că-i va explica totul la Paris...Paris?

-De ce mergem la Paris?

-Un prieten de al meu are acolo un apartament pe care l-am putea folosi până când ne vom face un plan de acțiune. Lui Kate îi plăcea cum o includea în toate planurile și calculele lui, ca și cum ar fi avut nevoie de ajutorul ei. Dar era prea obosită pentru a se minuna cât de implicată ajunsese să fie cu un om pe care-l cunoștea doar de două zile. În timpul acesta, Alex întoarse motocicleta și porni în sens invers, până când ajunseră la o șosea principală, unde o luă spre nord-est în direcția Parisului. Se făcuse întuneric când ajunseră la destinația lor, într-o suburbie a Parisului, iar Kate nu se mai putea ține pe picioare de oboseală. După ce parcă motocicleta, Alex o luă aproape în brațe ca să urce scările până la etajul al doilea al unei mici construcții din cărămidă.

-Ești moartă de oboseală, spuse el cu îngrijorare.

-Nu e prea grav, trei zile de somn sau un pahar cu whisky mă vor pune pe picioare, îi răspunse ea. Dar de unde știi că prietenul tău o să fie bucuros de oaspeți.

-Pete e foarte primitiv.

-Ce fel de nume e ăsta pentru un parizian?

-E englez și numele lui complet este Nevillo Petrie, dar ultima persoană care i s-a adresat cu Neville trebuie să fie la recuperare într-un spital, râse Alex.

-Parcă spuneai că e primitiv?

-Cu oricine, în afară de cei care i se adresează greșit. Trebuia să-l fi văzut la școală. Era complet zurliu. Părinții lui au vrut să-l trimită la Oxford, dar el a preferat literatura personală pe care a găsit-o în Franța. Zâmbi unei amintiri. Cred că realizarea cea mai grozavă a lui Pete a avut loc anul trecut. Și-a pus o mască de Mardi Gras și a colindat întreaga facultate la ceaiul de după-masă.

-Pare interesant, murmură ea. Abia aștept să-l cunosc.

-S-a potolit de atunci, spuse el în timp ce suna la ușă. Privită de afară, clădirea părea obișnuită, chiar mohorâtă. Dar când s-a deschis ușa, Kate privi într-un interior de o rară opulență, înainte ca privirea să-i fie atrasă de bărbatul care-l strângea pe Alex în brațe cu entuziasm.

-Pete, spuse Alex, râzând în timp ce se întorcea spre Kate, îți prezint pe Kate Sullivan și avem nevoie de un loc unde să putem dormi.

-Katy, iubito, spuse bărbatul zvelt și foarte elegant, îmbrățișând-o pe Kate cu și mai mult entuziasm. Casa mea este și a voastră. Patul meu este și al vostru. O privi cu sprâncenele ridicate, apoi adăugă: Și, dacă mă gândesc bine, și trupul meu este

al vostru.Așa că,atunci când te vei plictisi de colonialistul ăsta înapoiat,să-ți aduci aminte de oferta mea.

-Da...da...reuși ea să articuleze,așa am să fac.Apoi,pe când îi conducea înăuntru,îi șopti lui Alex:S-a potolit,nu-i așa? Aș fi vrut să-l întâlnesc în tinerețe.

-După cum vedeți,spuse Pete arătând către mai multe valize din piele îngrămădite după ușă,eram pe punctul de a pleca.Am o treabă la Marsilia.Foarte discretă,mă înțelegeți? Chicoti ușor.Soțul ei este o oficialitate de grad mai mic al orașului,căruia nu i-ar păsa nici dacă nevastă-sa s-ar culca cu toți funcționarii primăriei,dar ei îi place secretul și intriga.

Avu un zâmbet larg și Kate,deși părea cam ciudat,îl categorisi ca fiind cu adevărat simpatic.Se plimbă prin living-ul apartamentului,în timp ce Alex îl ajuta pe Pete cu bagajele.Mobilierul era la fel de elegant ca și proprietarul apartamentului,deși puțin cam excentric.Alex se întoarse în apartament și se așeza lângă ea.

-Dacă ai răbdare să-l cunoști mai bine,ai să vezi că e o persoană plăcută,un om în care poți avea încredere.

-Credeai că îl judecam? îl întrebă ea curioasă.

-Nu,doar doresc să-ți placă prietenii mei.

-Adevărul este că îmi place,îi răspunse ea cu sinceritate.Nu zâmbește doar cu buzele,îi zâmbesc și ochii.Apoi oftă.Alex,mi-aș da salariul pe un an pentru o baie,dar cred că,întâi,va trebui să o sun pe Heather.

-Trebuie să dau și eu niște telefoane,dar mai pot aștepta.Se întoarse și-i spuse peste umăr: Mă duc să văd dacă avem destulă mâncare în frigider,până dai tu telefonul.Kate vorbi rapid,tăind protestele lui Heather de îndată ce reuși să spună și ea un cuvânt.O liniști cât putu de bine,apoi puse în furcă receptorul antic,aurit.Sprijinindu-și mâinile pe șale,Kate își destinse mușchii încordați,apoi se duse în căutarea lui Alex,pe care îl găsi tot în bucătărie.

-Heather mi-a relatat fiecare fărâmbă de zvon pe care l-a auzit despre tine.

El ridică o sprânceană.

-Au fost și zvonuri favorabile? Kate scutură capul.

-Doar cele obișnuite,plicticoase,femei nebune,petreceri cu beție,partide de sex nefiresc.

-Sex nefiresc? Ți-a dat detalii? S-ar putea să-mi trebuiască pentru autobiografia pe care intenționez s-o scriu cândva.Kate râse și apoi îi aruncă o privire inchizitivă.

-Pete a spus că trebuie să considerăm apartamentul ăsta ca fiind al nostru,nu-i așa? La aprobarea lui,ea răspunse cu un suspin: Bine.Atunci am să încep prin a

considera cada de baie ca fiind a mea.Cred că unele insecte care trăiesc în fân s-au decis să emigreze.Îl lăsa răsând și se retrase la baie.Alex ar fi fost tentat să o urmeze,dar știa că mai avea de făcut o serie de lucruri.Și apoi,afară de asta,îi promisese că nu o va presa.Ridică receptorul telefonului roșu din perete și formă numărul său din Monte Carlo.Bătu toba cu degetele pe bufet de nerăbdare,în timp ce aștepta ca Paul să-i răspundă.Când acesta ridică la rândul lui receptorul, Alex nu pierdu vremea și îl puse la curent cu toate faptele pe care el și Kate le observaseră,apoi ascultă în tăcere tot ce-i povestea Paul.

Conversația a fost scurtă și Alex era pe punctul să închidă,când Paul îl întrebă:

-Ești încă fascinat,șefule? N-a fost nevoie să-l întrebe la ce se referea.

-Am depășit fascinația.Asta este,Paul.S-a întâmplat.Și chiar de-ar trebui s-o duc legată,o să vină cu mine în Wisconsin.Paul chicoti.

-N-am crezut niciodată că am să trăiesc să văd că se întâmplă.Tăcu un moment.

Doar din pură curiozitate,ce-ai descoperit la ea care te-a făcut să știi că e ea și nu alta?

-Că o iubesc? întrebă cu un glas măsurat Alex.Știa că întrebarea lui Paul nu era din pură curiozitate.În Statele Unite se afla o femeie cu care prietenul său ieșise timp de mai mult de un an și Paul tot nu era sigur de seriozitatea relației dintre ei.

-Mii de persoane au încercat s-o explice,îl spuse Alex,și nu cred că eu am să fiu în stare s-o fac mai bine ca ele.Este singura femeie pe care am întâlnit-o care cunoaște cuvintele de la „*Surfin Bafari*” și de la „*The Tere Penny Opera*”(Opera de trei parale).Poate să râdă de ea...și de mine.Făcu o pauză și vocea deveni duioasă când continuă: Este îngâmfată și încăpățânată și uneori face pe deșteapta,dar este și loială și înțeleaptă și curajoasă.Ea...ea...cum aş putea să-ți explic? Ea este doar Kate,termină el,ridicând din umeri.

-Te invidiez,spuse simplu Paul.Era pentru prima oară că Alex detectase acea notă specială din vocea lui,aproape nostalgică.După ce termină conversația,Alex rămase o clipă tăcut,apoi dădu din cap și luă din nou receptorul.

Kate ieși din cadă și se înfășură într-un prosop gros.Baia lui Pete era aproape tot atât de mare,cât și dormitorul.Cada,care semăna cu un mic bazin de înot,era construită pe o platformă de lemn cu două trepte.Apa fierbinte îi îndepărtase oboseala și aproape toate durerile.Se simțea gata pentru orice.Luând apoi de pe un cuier de alamă un halat de baie bordo,și-l îmbracă și se îndreptă spre bucătărie.Văzându-l pe Alex în fața ușii dinspre bucătărie,rămase pe loc privindu-l amuzată.Se vedea că făcuse și el un duș,deoarece părul îi era încă ud

și era în picioarele goale.Purta blugi strâmți,verzi și un tricou negru cu o obscenitate în limba franceză pictată pe el.

-Văd că și tu ai împrumutat de la Pete,îi spuse ea cu gura până la urechi.

Alex privi spre îmbrăcămintea lui,apoi spre halatul de catifea,care se târa pe jos,și dădu din cap.

-Singurul lucru pe care nu l-a putut învăța la școală a fost bunul-gust,spuse el pe un ton jalnic,dar ridicând din sprânceană,adăugă: Cu toate astea,pe tine nu arată rău.Făcând un gest către masă,unde adusesse cele necesare sandvișurilor,o întrebă: îți este foame? Ea dădu din cap și se așeză la masă.

-Nu,am mâncat destul la festival ca să-mi ajungă pentru o săptămână,dar tu nu te sfii, mănâncă!Se așeză și el la masă,destins,și duse la gură o sticlă cu bere.

-Suntem invitați la o petrecere,spuse el cu ochii lucind în anticipație.

-Ai vorbit cu Sauset? îl întrebă Kate.

-A fost încântat să mă audă din nou,spuse el sec.Dar când i-am cerut să ne întâlnim,a devenit mai puțin încântat.N-am reușit să obțin decât o invitație la o petrecere pe care o dă mâine seară.S-ar putea să iasă mai bine în felul ăsta.

Ea deschise gura pentru a-l întreba ce voia să spună,dar se răzgândi când îi văzu schimbarea de expresie: fruntea i se încrețise de grijă și în ochii lui citea o privire gânditoare.Simțea că ceva îl tulbura profund și aproape că se întrebă dacă Alex își mai amintea de prezența ei în încăpere,când îl auzi spunând:

-Tony a vorbit astăzi cu Paul.A mai primit o scrisoare.Este doar o a doua care i-a fost trimisă prin poștă.Celelalte îi fuseseră remise de Alvarez.Se încruntă.Mi s-a părut mereu că este ceva ciudat în toată afacerea asta.Era ca și cum ar fi trebuit să înregistreze reacțiile lui Tony pentru plăcerea altcuiva.Rămase din nou pe gânduri,apoi spuse:

-Tony și cu mine am împărțit aceeași cameră la școală.

-La colegiu?

-La colegiu am împărțit un apartament cu Pete,dar eu vorbesc de perioada dinainte de colegiu.Cred că va trebui s-o iau mai de demult ca să poți înțelege situația.Bunicul meu se numea François Denoisel Delanore și era fratele Contelui de Nuit,decedat.Zâmbi amintirilor.El era ceea ce ai numi astăzi oaia neagră a familiei.În 1912 emigrase în America,luând cu el o sumă mică de bani,cât să-i permită să trăiască.Apoi în 1916,la vârsta de douăzeci și cinci de ani s-a căsătorit cu bunica mea și a întemeiat un cămin de care să se bucure doar ca să-și vadă fiul născut cu doi ani mai târziu.A fost ucis în primul război mondial.Mi-o amintesc pe bunica mea vorbind despre el ca despre un mare erou care-și sacrificase viați pentru țara care-i oferise refugiu în momente dificile.

După ce ea a murit,tata mi-a spus că bătrânul părăsise Belgia ca să fugă de niște soți furioși,și că eroul murise,de fapt,într-o încăierare de bețivi într-o cârciumă. Dar toate astea nu contează.Ea și-a păstrat visurile până la sfârșit.

-Se rezemă cu coatele pe masă și continuă:

-Tot ce-ți povestesc acum ne aduce la momentul când eu aveam doisprezece ani și bătrânul conte înaintase în vârstă și era fără moștenitori Tata murise când eu aveam zece ani,așa că contele a luat legătura cu mama și a convins-o să mă lase să fiu educat în școli potrivite,deoarece tot aveam să moștenesc titlul.

Luă o bucată de șuncă și o privi gânditor.

-Nimeni nu și-a închipuit că va mai trăi atât de mult,dar asta nu a avut nici o importanță.Pentru el,cele mai bune școli erau cele europene.Se încruntă.Așa că am plecat în Franța,într-un internat.Acolo l-am cunoscut pe Tony.Deși tatăl lui era englez,mama lui,care era franțuzoaică,a insistat ca educația lui să fie făcută în limba franceză.Școala nu era rea,dar îți poți închipui ce însemna pentru un băiețel de doisprezece ani,care nu părăsise niciodată Wisconsin-ul? Zâmbi,dar de data aceasta,era un zâmbet trist.Eram nefericit.Tony era cu doi ani mai mare,dar avea o maturitate care-mi lipsea mie și pe care englezii știau să o înculce copiilor lor.El mi-a salvat viața,Kate.M-a învățat cum să mă apăr de bătăușii școlii,fără să-mi spargă capul de fiecare dată.El mi-a fost frate,prieten și,uneori,chiar părinte.Kate avu sentimentul că fusese mai mult decât grija lui Tony pentru el.Trebuie să-l fi considerat Tony ca pe singura lui familie într-o țară străină.

-Tot el m-a scos pe cauciune dintr-o închisoare franceză,când aveam paisprezece ani,mai spuse el zâmbind.

-Atunci când ai fost închis și nu conta? îl întrebă ea plină de curiozitate.

Alex aprobă din cap.

-Henri,băiatul care ne-a prezentat unul altuia avea ceva necazuri cu fratele lui mai mic.De asta știa ceva de aventurile mele.

-Și ce s-a întâmplat? îl întrebă ea,studiindu-i expresia.

-Când mă gândesc la toate astea acum,mi se pare că s-au întâmplat altcuiva.

Aveam ideea trăsnetă că dacă aș fi dat de necaz,mama m-ar aduce înapoi acasă, așa că am șterpelit un ceas.Tony l-a rugat pe tatăl lui să plătească cauciunea,ca să mă scoată din pușcărie și să aibă grijă să nu mi se facă dosar.Așa că vezi că îi datorez destul de mult.Kate încuviință.Alex era omul care-și va plăti datoriile, indiferent cât îl vor costa pe el.

-Mai târziu am urmat amândoi o școală care se numea „*Gran de école*” .

Nu știu dacă există un echivalent american,dar diferă de o universitate prin

faptul că studenții sunt pregătiți pentru cariere bine apreciate,cum ar fi în servicii civile și militare,Comerț,industrie...Doar o zecime dintre studenții care se înscriu trec de examenul de intrare.Se mișcă din nou în scaun,apoi se ridică și începu să strângă totul de pe masă,nelăsând-o pe Kate să-i ajute,atunci când se ridică și ea de la masă.

-Deși pare curios,continuă el,acolo m-am întâlnit cu Pete...și cu Charles.N-am avut niciodată nimic cu Charles,mi se părea doar puțin cam ciudat.În timp ce se concentra ca să-și amintească mai bine,Kate observă cum cute noi i se adânceau în jurul ochilor.Era foarte retras,nu știa să participe la nimic,nici la sporturi,nici la petreceri.Uneori,mă întrebam dacă participă la viață.Și întotdeauna îi privea pe cei care participau cu o invidie hidoasă.Ridică din umeri în timp ce punea ultimul borcan în frigider.Asta-i tot ce-ți pot spune despre Charles.Era și el acolo,dar nimic mai mult.Nu-mi pot da seama de ce îi face asta lui Tony.Nu mi-l amintesc să fi fost mai invidios pe Tony decât pe mine sau pe Pete.

Acest...acest incident la care se referă scrisorile nu are nimic a face cu Charles. Nimeni altul nu a fost implicat,cu excepția lui Tony și a unei fete.Alex scoase încă o sticlă cu bere din frigider și luă o sorbitură înainte de a continua:

-Pe fată o chema Hélène.Avea un păr negru,pe care-l purta tuns scurt,dându-i aparența unul băiat zburdalnic,până când nu o vedeai mai îndeaproape.Trebuie să recunosc că eram și eu puțin amorezat de ea...până când am cunoscut-o mai bine.Dădu din cap.Nici acum nu pot înțelege cum de a putut fi Tony atât de bine păcălit de ea.Trebuiau să se logodească,dar ea ținea inelul ascuns în poșetă și nu-l purta decât când era cu Tony.Nu venea la întâlnirile pe care le avea cu Tony și tot el era cel care își cerea scuze.

-Se mai întâlnea cu altcineva?

-Cu altcineva? Era o armată de alți cineva.A încercat să-și arunce mrejele și asupra mea.Dar Tony era prietenul meu și faptul că îl înșela,o făcea să pară urâtă.Aș fi vrut să-i spun lui Tony despre ce văzusem și auzisem,dar mă gândeam că nu era treaba mea.Nu-ți poți da seama de câte ori nu mi-am dat pumni din cauza asta.

-Ai avut dreptate,spuse ea,dacă era atât da obsedat de ea,nu te-ar fi crezut orice i-ai fi spus.Ar fi provocat o falie în prietenia voastră tocmai într-un moment când avea nevoie de prietenii lui.Alex zâmbi,auzind-o cum începe să-i ușureze conștiința,apoi dădu din cap.

-Într-o zi a venit la el spunându-i că era însărcinată.Tony nu-și mai încăpea în piele de fericire,îi plăceau copiii și pentru el însemna că se vor căsători,ceea ce își dorea cel mai mult.

Alex respiră adânc și Kate înțelese că urma o parte neplăcută a poveștii.

-Ea i-a spus că nu voia să păstreze copilul și nu voia nici să se căsătorească, spuse Alex fără nici o intonație. Tot ce voia era să obțină destui bani ca să-și facă un avort. Eu aș fi ucis-o pentru asta. Și nici măcar nu-i dădea vestea cu blândețe, parcă se bucura că-i face rău. Iar când a refuzat să-i dea bani pentru avort, ea a schimbat tonul. Deveni blândă, drăgăstoasă și începuse să-i vorbească de viitorul lor împreună. I-a spus că, în realitate, nu voia să scape de copil, dar a vrut numai să-l încerce, să se convingă că el o iubea cu adevărat sau voia să termine cu ea. Poți bănuți ce s-a întâmplat.

-A inventat că avea nevoie de bani pentru altceva? propuse Kate.

-Pentru îngrijirea prenatală, a confirmat el dezgustat. Ar fi putut să se mulțumească cu asta. I-ar fi putut spune mai târziu că a pierdut sarcina. Dar n-a făcut-o. I-a telefonat în ziua următoare, spunându-i că este în drum spre doctorul care-i va face avortul și că nu trebuia să-și facă griji, pentru că, oricum, copilul nu era al lui. Kate își ținu răsuflarea.

-O lovitură dublă, murmură ea cu ochii înlăcrimați. O pierduse pe ea, în același timp și speranța copilului. Alex încuviință din cap.

-Tony și-a pierdut mințile. Am încercat să-l opresc, dar nu puteam face altceva decât să mă țin după el, în timp ce colinda maidanele, căutând-o. Nici măcar nu știa din ce parte a orașului îi telefonase. Când l-am convins într-un sfârșit că îi era imposibil s-o găsească, ne-am întors în apartament și am așteptat toată noaptea, în speranța că ne va telefona din nou... Alex făcu o pauză și Kate înțelese că nu-i va face plăcere să audă ceea ce el avea să-i spună.

-Poliția ne-a sunat în ziua următoare pe la ora nouă, spuse el liniștit. Găsiseră numărul lui de telefon în poșeta lui Hélène. Era moartă.

Sângerase până când a murit într-o cămăruță dintr-o suburbie a Parisului.

Kate încercă să cuprindă tot ce-i spusese, dar era prea mult și prea repede.

-Îmi pare rău, Alex, zise ea cu o voce răgușită. Îi luă mâinile în ale ei. Trebuie să fi fost foarte dureros pentru el. Și pentru tine, își spuse ea în gând. Prietenul care voia atât de mult să consoleze, dar nu putea. Au rămas un timp așa, fără să vorbească, ținându-se de mâini și comunicând în gând. Apoi Kate rosti:

-Tot nu înțeleg de unde vine șantajul, Alex. Singura parte vinovată este moartă.

Cum ar mai putea cineva să-l amenințe pe Tony cu acest gen de informație?

Am încercat să-i spun asta, spuse el. În scrisori el este învinuit de toate-de sarcină, de avort, de moartea lui Hélène -dar el nu a avut nici o legătură cu toate astea. Kate își frecă fruntea, preocupată.

-Legătura lui Hélène era cunoscută printre voi?

-În cercul nostru? Sigur că da. După cum toți știau că Hélène se culcase cu cine vrei și cu cine nu vrei. Nimeni nu a făcut o apropiere între moartea ei și Tony.

-Cu toate astea cineva a făcut-o...și încă o face. Și urmărește să-l rănească. Kate îl privi. Probabil că notorietatea care se produce în urma poveștilor din ziare ar putea face asta.

-În profesia lui, notorietatea este norma. Iar când îl privi întrebătoare, continuă: Ai auzit vreodată de Anthony Blakewell? Ea începu să nege, apoi se opri.

-Anthony Blakewell ai spus?...Actorul care-l interpretează pe Shakespeare?
Alex încuviință.

-Nu publicitatea îl deranjează. Nici amenințarea de a-i dezvălui totul soției lui. Diana știe totul. Ce îl înnebunește este că autorul acestor scrisori pretinde că deține dovada că copilul este totuși al lui Tony. Ezită o clipă. Tony și Diana nu pot avea copii. Cred că asta este unul dintre motivele care îl consumă. Vrea să cunoască adevărul și, în același timp, vrea ca aceste constante aduceri-aminte să înceteze. Vrea ca trecutul să fie îngropat definitiv.

-Ce scrie în scrisori?

-După ce-l acuză pe Tony, ele îi cer să renunțe la un contract ce i-a fost oferit -ce reprezintă șansa de a apărea într-un film. Ar însemna să se mute în California, dar ar însemna, în același timp, o întrerupere serioasă a carierei lui. Și el nu vrea să renunțe la carieră, dar chiar dacă ar vrea el, nu l-ar aduce mai aproape de adevăr. Singura cale de a descoperi este să aflăm cine le trimite și de ce o face. Alex se încruntă și-și destinse mușchii umerilor. Și aici e momentul când apar eu în scenă. Trebuie să aflu cine este și să-l opresc.

-Amândoi trebuie s-o facem, îl corectă ea cu blândețe.

-Așa e, îi răspunse el și privirea obosită îi dispăru din priviri în timp ce se uita la ea. Ți-am spus ce adorabilă ești în halatul lui Pete?

Ea surâse, încercând să-i copieze zâmbetul.

-Pete are un gust țipător, nu-i așa?

-Se potrivește cu personalitatea lui, îi răspunse el sec. Se ridică, își întinse membrele, trupul lui zvelt și puternic exercitând o fascinație asupra ei. Când se întoarse și-i întâlni privirea, avu o tresărire. Apoi, clătinând capul îi spuse:

-Cred că acum trebuie să ne hotărâm ducem, unde urmează să dormim.

Ea încuviință în tăcere și-l urmă în hol. Amândoi căutau să evite tensiunea ce se stabilise în simțurile lor, tensiunea care creștea continuu. Numai faptul de a fi singuri în apartament era destul de excitant, fără să mai pui la socoteală acea incredibilă simțire a unui fluid care parcă trecea de la unul la celălalt.

-Preferi dormitorul lui Pete sau vrei camera de musafiri? o întrebă el peste umăr.

-Cred că aş prefera camera de musafiri.Pete trebuie să aibă oglinzi ascunse peste tot deasupra patului.Alex râse cu poftă.

-Nu am informații precise,dar nici n-aş jura că nu le are.

Deschise o uşă și o introduse într-un dormitor de dimensiuni modeste,dar elegant,decorat în culori suave,albastru ca pudra și cenușiu,și nu atât de frapant ca restul apartamentului.Patul era pentru o singură persoană,acoperit cu satin bleu.În timp ce trecu pragul,avu o ezitare și-l privi pe sub gene.

-Atunci ne vedem mâine dimineață,îi spuse ea cu un glas răgușit.

El încuviință din cap și dădu să plece; se întoarse însă brusc și o luă în brațe.

-Să te săruți în prag poate fi periculos,Kate,șopti el.Dar să fiu al naibii dacă mai pot aștepta până să ajung într-un loc mai ferit.Alex aplecă capul și își apăsă buzele de ale ei,la început ușor,dar își pierdu repede controlul și sărutul deveni fierbinte și nestăpânit.Kate nici nu încercă măcar să-i reziste.Dorise,dureros de mult,acest sărut toată ziua,chiar din clipa în care se trezise în aceeași dimineață și-l găsisese îngenunchat în fân lângă ea.Își despărți nerăbdătoare buzele, primindu-i limba cercetătoare și mângâind-o cu a ei.

Noaptea trecută îl oprise,deoarece sentimentele ei erau încă confuze,dar în această seară nu mai exista confuzie,nici ezitare.Cărarea pe care pornise era dreaptă și ducea spre el.Sărutul se prelungi,se adânci,până când simți cum se contopesc într-o singură ființă.Fără să-și dea seama,brațele ei îi cuprinseseră mijlocul și mâinile îi alunecară pe spate,sub tricou,mângâindu-i și frământându-i mușchii tari.Îl simțea cum tremură la atingerea ei și cum întreg trupul ei era cuprins de un fior cum nu mai cunoscuse vreodată.,Când Alex îi depărta halatul și-i luă un sân în mâna lui aspră,prin venele ei parcă treceau flăcări și își ridică genunchiul pentru a-și lipi pulpa goală de a lui.Iar el o împinse de ușorul ușii și-i cuprinse în palme fesele pentru a o lipi și mai strâns de el,în timp ce o fierbințeleală îi străbătea pe amândoi.Dar Alex își trase brusc capul înapoi,cu o respirație întretăiată,iar mâna îi tremură ușor când îi mângâie obrazul și privi în ochii ei,de culoarea caramelei.

-Nu te grăbesc,Katy,nu-i așa? insistă el.

-Nu,îi răspunse ea cu un râs tremurat.

-Bine.O luă de mână și o trase în grabă spre dormitorul principal.

Kate zâmbi cu afecțiune când îi recunoscuse ușurarea din voce.Fierbințeleala,ce îi amețise adineaori,mai slăbise de când nu mai erau strânși unul în brațele celuilalt și era bucuroasă să constate că între ei nu mai era stânjeneală,așa cum se întâmplă uneori după ce două ființe și-au dat frâu liber emoției.

-Îmi pare așa de bine că nu ești timidă,Katy,spuse el după ce închise ușa în urma

lor. Pentru că nu te pot lua cu încetul și nici nu sunt un tip romantic. Nu acum. Nu acum când te aștept de atâta timp.

-De două zile? îl întrebă ea cu un zâmbet șăgalnic.

-Nu de două zile, de treizeci și șapte de ani, o corectă el cu blândețe. Toată viața mea te-am așteptat, Katy. Am știut dintotdeauna că ești undeva pentru mine, dar nu știam unde să te găesc. Oh, ducesă, am atâtea lucruri să-ți arăt.

-Oh? murmură ea, ridicând sprâncenele, în timp ce Alex își scotea tricoul.

-Nu, spuse el, râzând, mă gândeam la alte lucruri. Ori de câte ori eram într-un loc din Wisconsin, de unde aveam o vedere spectaculoasă, mă gândeam: „*Ar trebui să fie și ea aici, cu mine, să vadă asta*”. O strânse din nou la piept. Ți-am și cumpărat lucruri. Crezi că este ceva ciudat? Când găseam ceva frumos, un porțelan sau un tablou, sau un desen pe lângă care nu puteam trece indiferent, îl cumpăram și-l puneam deoparte, spunându-mi: „*Ăsta este pentru ea*”.

-Nu, murmură ea emoționată, nu cred că e ciudat, cred că sunt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit. Îi spusese că nu era romantic. Va trebui să-l corecteze cândva. Cândva, dar nu astăzi.

Alex își aruncă tricoul pe un scaun, apoi o luă din nou în brațe ca și cum n-ar fi putut sta departe de ea nici cât timp își scotea restul de îmbrăcăminte.

-Simți și tu ceva unic, nu-i așa, Katy? îi murmură el în timp ce-i depărta halatul și-și plimba palmele pe sfârcurile întărite ale sânilor. Simți și tu necesitatea trupurilor noastre de a fi împreună? Ele se potrivesc tot atât de bine ca și gândurile și mintea noastră. Facem contact acolo unde trebuie.

Ea gemu și-și arcui spatele, împingându-i trupul fierbinte către trupul lui fierbinte. Părul aspru de pe pieptul lui îi trimise fiori prin sfârcurile sensibile ale sânilor până în adâncul ființei, în timp ce se freca de el. Halatul căzuse pe jos și abia au reușit să dea și restul de îmbrăcăminte de pe ei înainte să se îndrepte către pat. Când se așeză pe marginea patului, Kate își despletă părul și îl auzi gemând în timp ce o culcă pe spate, lăsând părul să-i învăluie pe amândoi.

Mai târziu, când se aplecă deasupra ei murmurând cuvinte de dragoste, Alex îi atinse fiecare părticică a trupului, dar nu cu mângâierea sigură a unui amant cu experiență, ci ca un bărbat care abia acum descoperea o lume nouă.

Înmărmurirea și bucuria pe care le vedea pe fața lui erau mai excitante, mai erotice decât orice își imaginase vreodată și ea reacționa cu aceeași uimire sinceră, în timp ce-i mângâia formele dure, bărbătești.

Numai când plăcerea deveni prea intensă pentru a mai putea fi suportată, s-au împreunat cu o violență pasionată, o bucurie acută. Respirația lui grea și cuvintele de dragoste răgușite o aduse repede la locul pe care-l căuta cu șoldurile ei

arcuite. Iar când el o pătrunse adânc, ea îl primi cu o explozie de plăcere incontrollabilă, care-i cutremură trupul în valuri repetate. Își împlântă degetele în spinarea lui și-l simți cum se cutremură în acel „*grand frisson*” și atunci știu că și el a găsit defularea completă. Un timp mai lung nu s-au auzit decât respirațiile lor grele, pentru ca apoi, ca și când eliberarea fizică adusesse în același timp și o eliberare a gândurilor, au început să vorbească liniștit despre viață, despre dragoste, despre ei, împărtășindu-și gânduri pe care nu le împărtășiseră niciodată cu altă ființă. Întinericul începuse să se dizolve încet ca un preludiv al zorilor când adormiră amândoi cu trupurile lor obosite înlănțuite.

CAPITOLUL 8

Capul lui Kate apăru de după perdea și ea îl zări pe Alex odihnindu-se pe o sofa elegantă cu motive florale în salonul unei prăvălii pentru confecții de damă, în care intraseră cu treizeci de minute mai devreme. Respirând adânc pentru a-și face curaj, dădu perdeaua la o parte și intră în cameră.

Alex n-o remarcă până când nu i-a trecut pe dinaintea, mergând cu un mers exagerat de manechin pe estrada din fața lui. Atunci se lăsă pe spate alene, cu mâinile pe stomac și degetele proptindu-se în vârfuri.

Kate era îmbrăcată în niște pantaloni până la genunchi, dintr-un satin verde, de smarald, o bluză transparentă, de culoarea liliacului, cu mâneci voluminoase, și o pălăriuță cochetă, verde, cu paiete, cu o voaletă scurtă, abia acoperindu-i ochii. Cu excepția pălăriei, ar fi putut fi luată drept unul dintre cei trei mușchetari.

După ce-i privi costumul, Alex murmură:

-Trebuie să-i iei, ducesă. Și, întorcând capul, făcu un semn vânzătoarei care se afla, atentă, în spatele lui, dar în timp ce avea spatele întors spre ea, Kate negă viguros din cap și din mâini. Aleseseră deja rochia pentru serată: un furou lung, din jersey, de mătase de un verde-stins, pe care o găsiseră mai devreme într-un butic.

Pe partea de sus erau cusuți nasturi de perle, de la gât până la talie, făcând ca rochia să fie în același timp modestă și provocatoare după cum intenționa cea care o purta. Rochia și accesoriile erau împachetate împreună cu lucrurile pe care le cumpărase pentru el și puse în portbagajul automobilului *Renault* pe care Alex îl închinase. Să faci cumpărături la Paris era ceva ce nu semăna cu nimic din ce știa ea, mai cu seamă că se comportaseră ca niște copii într-un magazin de jucării, dar lui Kate nu-i mai păsa de nimic. Toată viața auzise spunându-i-se că Parisul era făcut anume pentru îndrăgostiți, și astăzi amândoi o dovediseră.

Nu mai întâlneau un bărbat căruia să-i placă să facă cumpărături, dar lui Alex îi plăceau pălăriile... orice fel de pălărie. Și, mai ales, îi plăcea să privească la Kate

cum le încerca.Așa că ea a încercat pălării.Zeci de pălării,suficient de multe ca să-i ajungă pentru toată viața.Pălării care semănau cu farfuriile zburătoare,cu boruri suficient de mari pentru a putea umbri întregul orașel Plum,sau pălării mici cât o ceașcă de ceai.Încercase și pălării cu pene sau pălării cu mărgele, pălării agresive și pălării modeste.

Pozase și se plimbase prin fața ochilor lui Alex care râdea și o îndemna să cumpere tot ce încercase.După un timp își dăduse seama că nu putea lupta cu el și renunță să mai protesteze,anulând comenzile când era cu spatele întors,așa cum făcuse și acum.De îndată ce se schimbă,Kate îl scoase din magazin înainte să-și dea seama că anulase comanda pentru pantaloni.Cumpărase destulă îmbrăcăminte pentru câteva zile și refuza să-l lase să-și cheltuiască banii cu ea.Lui însă îi venea greu să înțeleagă de ce Kate nu voia să-i accepte cadourile tot atât de ușor,pe cât îi accepta trupul și prietenia,dar ea fusese prea obișnuită să se întrețină singură,așa că rămăsese fermă în refuzul ei.Deși,să rămâi fermă cu Alex nu era sarcină ușoară,își spusese ea mai târziu,în aceeași seară,în timp ce se îmbrăca pentru serata lui Sauset.Când o privi cu ochi încărcăți de pasiune,simți că tot ce era solid în trupul ei se lichefiază.

Zâmbi,când își aminti cum arăta dimineață când se trezise și o găsisese aplecată deasupra lui studiindu-i trăsăturile.Chipul lui o emoționase mai mult decât orice alt chip; oricât de ciudat s-ar părea privirea lui avea un aer de inocență,ca a unui copil care vede prima pasăre cântătoare.Iar ea,când îl privise,simțise cum îi pocnește inima pe dragoste.

Oh da,îl iubea cu adevărat.Știa asta chiar înainte de a face dragoste cu el.

Cândva,undeva,în cursa lor nebunească de la Monte Carlo,undeva pe caraghioasa aia de motocicletă sau în stogul de fân,se îndrăgostise total, irevocabil,și minunea aceea pusese stăpânire pe ea.

Acum își privea,în oglinda din baia lui Pete,ochii strălucitori și zâmbi imaginii ei,apoi făcu ultimele retușuri machiajului.Își luă poșeta de seară și ieși din cameră,dar aici se opri brusc văzându-l pe Alex.Era pentru prima dată când îi apărea în haine de seară și apariția lui îi tăie răsuflarea.

Nobilul sălbatic,își spusese ea în timp ce ochii ei îi urmăreau cu aviditate trăsăturile acum familiare.

-Ești superb,își spusese ea și,privindu-i ochii,ceea ce văzu în ei o făcu să zboare direct în brațele lui.

-Bărbații nu sunt superbi,îi răspunse el cu un glas ușor voalat; eu sunt numai extraordinar de chipeș,tu ești superbă.Aplecă capul pentru a o săruta,ceea ce o lipsi de un răspuns și o făcu să i se învâlmășească gândurile.

-Chiar trebuie să mergem la chestia asta? îi șopti el câteva minute mai târziu în timp ce mâinile lui îi frământau trupul.

-Îhî,murmură ea,simțind cum mâinile lui se încleștează și mai tare.

-Așa să fie.Dar cu cât scăpăm mai repede de ea,cu atât ne putem întoarce mai repede aici.O luă de braț și o conduse spre living.Hai să terminăm cu asta!

La ușa principală se opri o clipă și,scoțând ceva din buzunarul pardesiului,i-l întinse.

-Ce este? întrebă ea privind cilindrul negru.

-Este o lanternă.Kate îl luă în mână privindu-l uluită.

-Alex,vreau să știu de ce am nevoie de o lanternă la o petrecere?

-Doar în cazul în care am avea șansa să facem o muncă de detectivi,spuse el,râzând.

-Detectiv? murmură ea.Dar în ochii ei căprui începu să lucească un interes excitant.Vrei să spui că pot să te ajut? Alex o strânse lângă el și,cu un braț în jurul umerilor,îi răspunse:

-Ai fost alături de mine de când am început urmărirea,îi spuse el,strângând-o și mai aproape,îmi închipui că vrei să fii și pentru final.

-Nu vorbi de asta unei lașe,mai spuse ea,lipindu-și fața de cămașa lui de mătase. De fapt,cred că faptul că-mi acorzi încrederea,ca să mă lași să te ajut,constituie un compliment.El îi zâmbi.Apoi,în timp ce ieșeau pe ușă,îi spuse cu blândețe:

-Ți-aș încredința viața mea,ducesă,fără nici o clipă de ezitare.

După ce se instalară în *Renault-ul* închiriat,Kate puse lanterna în fundul poșetei, controlând să nu se vadă vreo umflătură care i-ar putea desconspira.Încercă să se gândească la petrecerea ce-i aștepta,dar ultimele lui cuvinte nu-i ieșeau din minte.Spusesese că avea încredere în ea.Că i-ar fi încredințat chiar viața lui.Dar abia atunci constata cu surpriză că îi era teamă de o astfel de relație.Depindea de o altă persoană pentru a fi fericită...și,ce era mai mult,dorea să facă orice îi stătea în putință ca să-l facă pe el fericit.

Zâmbi,fără să se preocupe de faptul că prevestirile lui Evan se adevăraseră.Îi datora un cadou soțului lui Heather și făcu o notă mintală să i-l dea când se vor revedea.Deoarece avusese dreptate.Alex îi dăduse mai mult decât oricine altul în viața ei și,în schimb,nici ea nu putea reține nimic numai pentru ea.

Ceva mai târziu,Kate privi pe fereastră și văzu,surprinsă,că ajunseră deja la castel.Își netezi cu nervozitate rochia,în timp ce Alex dirija mașina spre aleea care ducea la intrarea castelului.Nu fusese deloc nervoasă când cumpăraseră toaletele de seară și nici când se machiase cu grijă.Dar acum că erau acolo,simțea furnicături în stomac.După ce intrară în holul mare,pardosit cu

marmură, Kate avu impresia că toți cei prezenți nu aveau ochi decât pentru mica umflătură din poșeta ei aurie. Comparat cu cele de pe Valea Loarei, castelul părea mic, dar pentru Kate era impresionant. Era plin de un mobilier pe care nu-l mai văzuse decât în muzee și de care nu aflase decât din cărți. Pereții aveau tapiserii uriașe care ajungeau până la etajul al doilea. Ar fi vrut să se oprească și să examineze pe cele mai mici, dar își aduse aminte la timp de motivul pentru care era acolo. Intrară în altă încăpere și fură întâmpinați de valuri de muzică și murmur de voci. Marele salon al castelului era plin, iar Kate, în dorința ei de a părea că acționează normal, zâmbea în dreapta și în stânga.

Alex privi prin încăpere, în căutarea lui Sauset, dar într-o astfel de înghesuială era imposibil să găsești persoana pe care o căutai. O privi pe Kate. Dumnezeuule, cât era de frumoasă. Aproape tot atât de frumoasă ca atunci când se trezise de dimineață. Pentru o clipă, crezu că o visase, dar numai pentru o clipă. Simțindu-i trupul cald lipit de al lui se convinse că era adevărat.

Dădu din cap ca să-și alunge gândurile și reveni la problema care-l preocupa.

-Duc să, spuse el, aplecându-se ca să nu fie nevoie să vorbească cu voce tare, mă duc să o caut pe gazda noastră. Stai nemișcată aici, lângă perete, ca să te pot găsi când mă voi întoarce.

-Și eu ce să fac cât ai să lipsești? îl întrebă ea. Alex zâmbi. Părea nervoasă.

-Ce faci în mod obișnuit la o petrecere? Râzi de bancurile stupide și admiri bijuteriile ostentative. Discuți până la ultimul detaliu dieta și boala la modă și localitatea de schi favorită în anul acesta... Ce cauți? o întrebă Alex, în timp ce Kate deschidea poșeta și căuta ceva în ea.

-Un notes și un creion, spuse ea sec. Cred că e mai bine să iau notițe.

Alex râse, o sărută pe nas și-i spuse:

-Fii doar tu însăși. N-am să lipsesc mult. Porni încet printre grupuri, privind din timp în timp înapoi să vadă ce făcea Kate. Nu ajunsese prea departe când o văzu înghesuită de un croitor, pe care-l mai întâlnise și în alte dați.

Biata Kate! Bărbatul era unul dintre cei mai plicticoși oameni din lume.

Privind din nou înainte, înțepeni când îl observa pe Sauset în centrul unui grup, la dreapta lui. Porni în acea direcție și-și dădu perfect de bine seama când a fost reperat de gazda lui. Trăsăturile lui Sauset se aspiră pentru o secundă, înainte de a-i oferi un surâs încântător.

-Alexandre, spuse el cu un surâs afabil, întinzând o mână, în timp ce Alex se apropia. Sunt încântat că ai reușit să vii. Este o plăcere să te văd din nou.

Și începu să-l prezinte tuturor oaspeților din jurul lui, dar Alex îl urmărea îndeaproape cu ochii pe jumătate închiși. Sauset nu era în apele lui, asta era

limpede.Observă ceva febril în afabilitatea lui,ceva fals.

-Arăți foarte bine,Charles,spuse Alex într-o pauză a conversației.

-Și tu la fel,Alex.Sau poate că ar trebui să spun Conte de Nuit,replică el.Ești mult mai bronzat decât erai în universitate.Întotdeauna mi-am zis că arătai puțin barbar.Râse,ca și cum ar fi fost cine știe ce glumă.Dar era un barbarism care nu ți-a scăzut popularitatea față de sexul opus.Privi în jur cu curiozitate.Credeam că vii cu o prietenă.Doar nu ești singur?

-Nu,spuse Alex,observând cum apărea o transpirație ușoară pe fruntea prietenului său,în timp ce acesta continua să-l fixeze.Am venit cu o doamnă deosebită.Mă așteaptă în partea cealaltă a salonului.

-De ce n-o aduci aici? protestă Sauset.Trebuie s-o cunosc și eu pe această doamnă deosebită.Încuviințând fără entuziasm,Alex se depărtă.

Dar după ce îl înghiți mulțimea,se opri lângă un palmier decorativ și se întoarse să-l observe pe Sauset.De ce era hotărât să-l facă să sufere? Alex căuta să-și aducă aminte de anii de școală,dar nu găsi nici un punct de reper pentru ceea ce so întâmpla acum.Din câte știa,Charles nici măcar nu o întâlnise vreodată pe Hélène.Așadar,de ce dezgropa acum un episod atât de trist din trecut?

Kate porni încet croindu-și drum prin mulțimea bine dispusă,cercetând din priviri întreaga încăpere pentru a-l găsi pe Alex,întrucât nu mai avea nici o intenție să-și petreacă seara cu plicticosul acela.Zărindu-l,se îndreptă spre cealaltă parte a palmierului și,despărțindu-i ramurile,se apleacă și spuse cu o voce răgușită:

-Alo,marinarule,ai un chibrit?

Alex întoarse brusc capul și-i zâmbi printre frunze.

-Bună,ducesă,tocmai mă îndreptam spre tine.

-Da,da,chiar văd că aveai de gând,murmură ea înțepată.Era și timpul,îi șopti în continuare,aruncându-i o privire ucigătoare.Eram eu pregătită să...dar nu m-ai prevenit că plictiseala era mortală.

-Plictiseală? utrebă el,ridicând din sprânceană.Dar Mario este renumit pentru hazul lui.

-Omul este monosilabic,insistă ea.Îl priveam sașiu.Mai bine spune-mi ce ai descoperit.Crezi că Sauset este vinovatul?

-N-am descoperit nimic,spuse el cu vocea scăzută.Totuși,sunt sigur că este el.Și vrea să te cunoască.

-Să fiu măgulită? întrebă ea,în timp ce traversau camera,apoi,privindu-l,îi zâmbi.Eu,în schimb,am făcut niște investigații în timp ce ai fost plecat.

-Nu mai spune! Și ce-ai aflat?

-Am aflat că nu pot vorbi nici franțuzește,nici italienește,nici swaheli.Am încercat să o interoghez pe cameristă,dar ea mă trimitea întruna la toaleta doamnelor.Și mai era și un negru,cu o ținută regală,care m-a privit timp de zece minute,de parcă eram venită de pe altă planetă,și mă întreb și acum ce i-am cerut.Alex se amuză,dar,brusc,o apucă strâns de braț.

-Alvarez,spuse el,arătându-i un bărbat care lua o cupă cu șampanie de la un chelner.Era pentru prima dată că-l vedea de aproape pe bărbatul din *Jaguar-ul* roșu și-l studie pe ascuns,apoi se ridică în vârful picioarelor pentru a-i șopti lui Alex:

-Parcă ar fi Peter Lorre într-unul din rolurile lui Laurence Olivier.

Alex izbucni în râs apoi.

-Mă întreb dacă Charles mai poate nega că-l cunoaște.

După ce au ajuns în apropierea gazdei,de îndată ce i-o prezentă pe Kate,îi spuse fără înconjur:

-Charles,l-am văzut pe Alvarez.Parcă îmi spuneai că nu îl cunoști.

Trăsăturile lui Sauset se împietriră.

-Dragă Alex,parcă ai fi un câine cu osul în gură.Nu cunosc această persoană de care îmi vorbești întruna.Dacă este cu adevărat aici,probabil că a fost adus de alt musafir.Eu sunt sigur că nu l-am invitat.Se întoarse către Kate cu un zâmbet cuceritor.

-Sunt sigur că pe domnișoara Sullivan nu o interesează această persoană plicticoasă.Kate însă îl studia cu atenție; nu părea să semene a șantajist,arăta ușor exuberant,destul de atrăgător; categoric nu-i făcea impresia să fie un om rău.Îi întoarse zâmbetul.

-Dimpotrivă.Mi s-a părut un tip foarte interesant.Poate că ar trebui să-l întrebăm pe domnul Alvarez cum a ajuns aici? În ochii lui Alex luci un zâmbet ascuns.

-Poate că n-ar strica să facem asta.În acord tacit,îl salutară pe Sauset și se depărtară.Foarte curând îl zăriră pe Alvarez cufundat în conversație cu o roșcată.

-Charles este marele vinovat,Katy,o simt prin toți porii.Kate îl privi un minut cu atenție.

-Și atunci ce propui? îl întrebă ea.Doar nu-ți imaginezi că Alvarez ne va spune ceva.

-Nu,nu avem nici o șansă.Trebuie să scotocim peste tot,până când vom găsi o dovadă.Rămase și el tăcut în timp ce cerceta mulțimea.

-Pot să-ți spun însă că ne urmărește ca un șoim.Cred că va trebui să intri în scenă și să faci ceva care să-i distragă atenția și să nu mă observe când voi dispărea de aici.

-Să-i distrag atenția? își roase o unghie în timp ce se gândea,apoi deschise doi nasturi ai rochiei.Respirând adânc pentru a-și pune și mai mult în evidență locul unde i se despărțeau sânii,repeta cu emfază: Să-i distrag atenția!

Dar în timp ce pornea spre Alvarez,Alex o prinse de braț,se încruntă și încheie la loc nasturii.

-Așa cum am spus,vom aștepta să vină cineva care să-i atragă atenția și atunci,vom dispărea amândoi.Kate zâmbi și ridică din umeri.În următoarele cincisprezece minute rămaseră lângă perete,încercând să pară niște petrecăreți normali.Apoi,ca și cum ar fi primit un ordin,o femeie blondă îl aborda,dirijându-l într-un colț lângă o statuie de marmură.

-Acum putem pleca,îi spuse Alex,luând-o de mână.

Se strecurară spre ușă,fără să fie observați,oprindu-se din loc în loc să vorbească cu câte un cunoscut și comportându-se ca niște obișnuiți ai acestor serate.

Apoi,fără a-i pierde din ochi pe Sauset și pe Alvarez,trecură prin arcadă în holul de intrare.Ceilalți oaspeți își vedeau de treabă,așa că nimeni nu observă când Alex și Kate urcară scara mare,de marmură.Pe primul palier,o luară la dreapta și Alex se opri în dreptul primei uși.După ce controla ambele capete ale coridorului,deschise încet ușa.Camera era întunecată și Kate nu-și dădu seama dacă era cea pe care o căutau.Făcu un pas înăuntru,dar o scârțială o opri pe loc.În timp ce Alex închise în grabă ușa,avu timp să observe cuplul ce se afla în pat.

-Cameră greșită,îi șopti el cu o chicoteală și se îndreptă spre ușa următoare.

Kate privi peste umăr la ușa închisă.

-Cel puțin să fi încuiat ușa,șuieră ea printre dinți,apropiindu-se de Alex.

Camera următoare era goală,dar prea feminină pentru a fi dormitorul stăpânului castelului,așa că o părăsiră.A treia li se păru cea pe care o căutau.Raza de lumină,care pătrundea din coridor pe ușă,le permise să observe un halat bărbătesc,de mătase,așezat pe pat.

-Asta pare să fie,spuse el încet,în timp ce intrau în cameră.Kate tresări,în momentul când ușa se închidea în urma lor,lăsând camera într-un întuneric complet.

-De ce nu putem aprinde lumina? șopti ea când văzu raza subțire de lumină ce pornea de la lanterna lui.

-Am văzut gardieni afară când am ajuns.S-ar putea să nu remarce o lumină aici,dar nu vreau să risc,îi spuse el în timp ce deschidea sertarul unui birou.

Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric și după ce scoase și lanterna ei din poșetă,Kate se duse la o noptieră antică,îi deschise sertarul și îndreptă raza de

lumină în interior.În vreme ce scotocea conținutul sertarului,îl auzea pe Alex făcând același lucru în birou.Ea dădu peste un roman și o mulțime de fotografii,dar nu găsi nici o scrisoare.În continuare,deschise o lădiță care era goală,apoi examina toate sertarele și câteva cutii care se aflau în cameră.Încercă și fundul sertarelor,așa cum văzuse că făceau detectivii în cărțile polițiste pe care le citise,dar,acolo nu era nimic interesant.

Kate se vedea la sfârșitul căutărilor ei,când în lumina slabă desluși o ușă în dreapta ei.Așteptându-se să nu găsească nimic altceva decât camera de baie,încercă clanța,apoi tresări,constatând că era încuiată.

Luminând cu lanterna interiorul poșetei,găsi fișa ei de la bibliotecă,dintr-un carton flexibil,ținându-și răsuflarea,o strecură între ușă și broască.

-Fir-ar să fie,murmură ea surprinsă în timp ce ușa se deschise.Am reușit!

Îndreptă raza subțire a lanternei asupra conținutului dulapului din perete,apoi rămase uluită,examinând o serie de lucruri ciudate ce se aflau acolo.

-Alex,șopti ea cu o expresie încurcată.

-Nu găsesc nimic decât lenjerie cu monograme; spuse el dezgustat.Chiar dacă nu este cel pe care-l bănuim de șantaj,nu mi-ar putea fi niciodată simpatic un bărbat care poartă chiloți de jockey.El...

-Alex,repeta ea,întrerupându-i bodogănelile.Eu cred că acest Sauset este puțin cam straniu.Are nu știu câte rânduri de curele de piele foarte sofisticate.Și nu e totul.Recunosc și biciul și lanțul,dar ce este asta?...

Alex veni imediat lângă ea și o scoase din dulap,închizând ușa în urma lor.

-Dar n-am terminat cu cercetările,protestă ea,încercând să-și elibereze brațul.

-Gata,ai terminat,decise el,trăgând-o departe de dulap.

Kate renunță să mai lupte cu Alex și-i studie un moment expresia.

-N-ai de gând să-mi spui ce era obiectul acela de pe raftul de sus? Arăta ca un gigantic...

-Kate,n-am venit aici ca să explorăm preferințele sexuale ale omului,spuse el cu fermitate.Vrem să descoperim de ce se servea ca să-l șantajeze pe Tony.

-Sexuale? Chestiile alea erau sexuale? Dădu din cap.Trebuie să aflu mai multe.

Alex începu să râdă,apoi se opri și o luă în brațe.

-Ce dracu'...Protestul ei fu oprit de buzele lui tocmai când ușa s-a deschis.

-Mă scuzați,se auzi o voce jenată,apoi ușa se închise încet.

Dar nici Kate,nici Alex nu remarcaseră nimic,erau prea preocupați de sărutul lor.Abia după câteva minute,murmură ea în timp ce buzele lui rătăceau pe gâtul ei.

-Alex,a plecat.

-Cine a plecat? Kate răsese, își frecă obrazul de al lui și-și strecură mâinile pe sub sacoul lui.

-Kate...Kate, cred că ar fi mai bine să plecăm, șopti el răgușit, în timp ce ea îi masa mușchii spatelui. Patul ăsta îmi pare tot mai aproape de câte ori mă uit la el. Dar îi dădu drumul și, îndreptându-se spre ușă, o deschise atât cât să poată privi afară, apoi îi făcu semn să-l urmeze.

-Acum încercăm la biroul lui, îi spuse el, netezindu-și părul.

-Știi unde este? îl întrebă ea. Kate își ținu fusta lungă cu o mână pentru a putea coborî scara. Când ajunseră în hol și privi spre încăperea unde avea loc petrecerea, i se părea curios că atmosfera era aceeași de când o părăsiseră.

-Am fost o singură dată la Charles cu Tony, pe vremea când eram la școală, spuse el, încruntându-se. Era imediat după ce ne cunoscusem, dar înainte să aflăm cât de ciudat era. Asta a fost cu mult timp în urmă. Sper să-l mai pot găsi.

O conduse pe după scară și păru că își aduce aminte de planul casei. Astfel ajunseră în fața unei uși pe care o recunoscuse și conversația cu voce joasă, până când nu mai rămase nimeni în hol, apoi deschise ușa și intrară repede înăuntru.

-Dacă este aici, trebuie să se găsească în birou. După ce închise ușa, Kate își scoase lanterna din poșetă. În timp ce Alex se uita la hârtiile de pe birou, Kate își plimba lanterna în jurul camerei. Ar fi fost mai inspirată dacă îndreptă lumina drept în fața ei, deoarece, cu un zgomot înăbușit, ateriză într-o grămăjoară pe podea, în timp ce lumina se îndreptă spre plafon.

-Ducesă, tu ai fost aceea? șopti el.

-Nu, a fost Irving Schwartz, spuse ea sarcastic. Sigur că am fost eu.

Alex pornise îngrijorat spre ea de îndată ce auzise zgomotul, dar acum vocea lui suna amuzată când o întrebă:

-Ce s-a întâmplat?

-M-am împiedicat de o...se opri și pipăi obiectul mare care era sub genunchii ei, apoi își dădu capul pe spate cu un strigăt, când simți ceva păros. Doamne, este un, mai pipăi în jurul ei pe podea până ce găsi lanterna, apoi o îndreptă spre obiectul care îi provocase căderea, este un animal împăiat sau ceva asemănător, spuse ea dezgustată. Când ajunse la ea, Alex se aplecă să o ajute să se ridice.

-De ce nu ți-ai pus ochelarii? o întrebă el zâmbind, în timp ce ea dădea cu piciorul în animalul împăiat. Știi doar că nu vezi la doi pași fără ei.

-Nu-i port pentru că, începu ea iritată, apoi se opri, brusc, deoarece Alex o apucă de braț și o trase după el în partea cealaltă a camerei. Alex reuși s-o ascundă după o perdea și, după aceea, o așeză pe bancheta de sub fereastră, dar nu reuși să

ajungă și el lângă ea înainte ca ușa să se deschidă și lumina să fie aprinsă. Kate își ținu răsufllarea și se lipi cu corpul de fereastră. N-avea altceva de făcut decât să-și muște buzele și să aștepte momentul când Alex va fi descoperit. Așa că se puse pe așteptat...dar nu se întâmplă nimic. Probabil că reușise și el să se ascundă undeva. Kate privi pe fereastră în noaptea întunecată, întrebându-se dacă nu era vizibilă de afară, apoi auzi pe cineva vorbind și deveni conștientă de pericolul în care se afla.

-Închide ușa. Vocea îi aparținea lui Sauset și nu mai era plăcută. Era joasă, aspră și furioasă și-i transmise fiori pe șira spinării. Își impuse să stea nemișcată și să-și controleze respirația, în timp ce conversația continua.

-Ți-am spus doar să nu vii aici în seara asta. S-a auzit un zgomot, ca și cum s-ar fi înecat de furie. Sigur, nu știi decât să zâmbești, șuieră vocea. Să vedem dacă ai să mai zâmbești când n-am să-ți mai fac ultima plată.

-Dar bine, Charles, răspunse o voce rugătoare. Trebuia să fie a lui Alvarez. Kate nu-l auzise vorbind, dar era sigură că nu putea fi altcineva, iar vocea nu-i plăcea, avea ceva unsuros și neplăcut.

Îi auzea cum se mișcau prin cameră și faptul că nu vedea ce se întâmplă o înnebunea. Trebuia neapărat să afle unde se găsea Alex și dacă era bine ascuns.

Începu să se miște într-o parte, înaintând cu câte un centimetru pentru a ajunge la locul unde draperiile se întâlneau și unde pătrundeau fâșii de lumină din cameră în ascunzișul ei. Trebuia să aibă nu numai grijă ca formele trupului ei să nu miște draperia, dar și să avanseze destul de încet ca să nu miște aerul din alcov. Dar nu se dădu bătută și avansa cu încetul până când ajunse unde voia.

Ridică privirea de la picioare și privi prin îngusta deschidere...chiar în ceafa unui bărbat, înghițindu-și respirația, înțepeni ca o statuie de piatră. Avu impresia că au trecut ani până când, în sfârșit, bărbatul s-a depărtat de acolo.

-Nu s-a întâmplat nimic rău, spunea Alvarez cu o expresie încântată, confirmându-i lui Kate că nu-i simțise prezența. Ce poate face, pentru Dumnezeu?

-Mie nu-mi place, se repezi Sauset, livid de furie. Ne pregătește ceva. Dacă n-aș fi venit eu, tu nu te puteai descurca. Ar fi suspectat el ceva, dar nu ar fi avut dovezi.

Kate își roti privirea prin cameră, dar nu găsi nici o urmă de Alex. Se liniști, deoarece dacă ea nu-l vedea, însemna că nici ei nu puteau. Nu voia să se gândească că nu avea ochelarii la ea și, în consecință, nu putea distinge trăsăturile celor din mijlocul camerei. Nu dorea decât să creadă că Alex nu era în pericol.

Trebuia să creadă acest lucru. Apoi, ceva îi atrase atenția și înțepeni din nou. Nu era mult, doar o ușoară mișcare pe sub sofa care îi atrase atenția, dar care o

convinse că era vorba de Alex. Deși nu-și mișcă privirea de la locul acela, nu mai reuși să observe o nouă mișcare.

-Acum nu poate dovedi nimic, spuse Alvarez degajat, apoi râse. E ca un purice pe un câine. Plicticos, dar inevitabil și fără să-i facă vreun rău.

-Ai devenit prea sigur de tine, René! Nu vreau ca acest *burghez* să se amestece în afacerile mele. Respiră adânc, iar Kate îl văzu cum se lovește cu palma pe pulpă, cu un aer nerăbdător. Voiam să provoc sfârșitul, dar să acționez cum vreau eu, cu dibace, iar acum nu se mai poate.

În timp ce Sauset vorbea, Alvarez se mișca prin cameră neliniștit. Pentru o clipă se opri lângă sofa de piele și Kate își ținu răsufarea când îl văzu cum se pregătește să se așeze. Începu chiar să tremure când îl văzu punând picior peste picior și aruncându-și brațul pe spetează.

-În acest caz, am să fac mișcarea finală, continuă Sauset, îndreptându-se spre birou. Vreau să te duci acum la cabană și să mă aștepti acolo.

-Acum? Alvarez se ridică brusc și Kate răsufă ușurată când îl văzu că se îndreaptă către Sauset. Desigur, o să-mi facă plăcere. Dar am alte planuri.

-Ai să le anulezi, nu-i așa, dragul meu René. Vocea lui Sauset era blândă și usturătoare în același timp. Se întoarse să ia ceva de pe birou. Un moment nu se auzi nimic, apoi doar râsul scurt al lui Alvarez.

-Da, cred că așa am să fac.

-Atunci du-te. Mă strecor și eu de îndată ce am să pot. Porniră unul după celălalt spre ușă. Sauset o deschise, se întoarse și spuse:

-Și René... Făcu o pauză și poșeta lui Kate îi scăpă din degetele tremurătoare lovind pernele din fereastră cu un zgomot înfundat care răsună în urechile ei ca o împușcătură. Rămase țepăună, cu ochii închiși, așteptând clipa când perdeaua va fi smulsă și ea va fi descoperită.

-...ar fi bine să fii acolo, spuse cu o voce scăzută Sauset. Camera rămase din nou în întuneric și Kate auzi cum ușa se închide cu un clinchet ușor.

CAPITOLUL 9

Kate se lăsă să alunece de-a lungul ferestrei, apoi, dând din cap, despărți draperia și înaintă în cameră. Își luă poșeta și privi în întuneric în timp ce-i rostea numele lui Alex.

-Alex? Mai făcu câțiva pași. Alex, unde ești?

-Chiar aici, ducesă. Vocea venea chiar de lângă ea și tresări speriată, întinzând mâna, dădu de pieptul lui, apoi de față. După ce se convinse că era chiar el, se dădu înapoi și-i repezi un pumn în umăr.

-M-ai speriat,îl acuză ea.Unde erai de fapt? Am văzut ceva mișcând pe sub sofa.

-Tot eu eram.Încercam să-mi opresc strănutul.Charles ar trebui să-i pună la treabă pe servitori.Era un praf acolo!

-Am crezut că mor când l-am văzut pe Alvarez cum se așază pe canapea. Alex,abia acum îmi dau seama că au vorbit tot timpul englezește...doar din când în când o vorbă franțuzească.De ce oare,mă întreb?

-Nu-mi dau seama,zise el,ridicând din umeri.Charles vorbea mereu mai mult englezește decât franțuzește,deoarece afacerile lui au sediul în Canada și mai cred că Alvarez a petrecut un timp în Statele Unite.

-Totuși,mi se pare cam ciudat.Parcă ar fi vorbit ca să-i putem înțelege noi.

-Dacă ar fi știut că suntem aici,n-am mai fi acum în această încăpere,ducesă, pierzându-ne timpul,spuse el.Am fi într-o situație tare neplăcută.

-Și acum,unde mergem? îl întrebă ea,în timp ce Alex întredeschise ușa și strecura o privire în hol.

-Ia ghicește! îi răspunse el,întorcându-se cu o privire întrebătoare.

După un moment de gândire,ea concluziona:

-Alvarez,spuse Kate în cele din urmă.Trebuie să-l urmărim la cabană.Mai făcu o pauză.Alex,doar nu crezi că această cabană este în Tibet sau în Siberia sau în Swaziland? Alex îi puse un braț în jurul taliei și ieșiră în hol.

-De ce mă întrebi?

-După tot ce ni s-a întâmplat de când îl urmărim pe acest om,mi se părea foarte posibil.Brusc,îl privi și aproape strigă: Uită-te la tine,Alex.Ești murdar de sus și până jos.S-au scuturat amândoi de praf,apoi au trecut prin holul de la intrare, salutând pe toți cei pe care îi întâlneau și se uitau la ei surprinși de hainele lor mototolite.

-Își închipuie probabil că ne-am fugărit prin pivnița de vinuri,îi spuse ea,vocea ei exprimând nemulțumire,în timp ce porniră din nou în urmărirea lui Alvarez.

Fugiseră la *Renault-ul* lor ca să-l prindă de îndată ce-l văzuse plecând și acum erau în urma lui,pe un drum de țară șerpuitor,în direcția Parisului.

-Iar noi ne fugăream în schimb în birou,râse el.

-Nu-i adevărat,protestă ea indignată.Dacă ne-am fugărit undeva,asta a fost numai în dormitor.Kate întoarse capul să nu-i vadă zâmbetul și se rezemă de spătarul scaunului,urmărind luminile de poziție ale *Jaguar-ului*.Alvarez îi ținuse ocupați,nu-i vorbă.La vreo treizeci de kilometri în afara orașelului,Alvarez coti pe un drum îngust.Alex opri imediat,stinse farurile și încercă să vadă ceva prin regiunea împădurită în care intrase Alvarez.

-Pe aici nu e circulație și ne-ar vedea imediat farurile,spuse el,și se aventură la

rândul lui pe același drum,dar fără faruri aprinse.Să sperăm că lumina lunii e destul de puternică,ca să nu ieșim de pe șosea.Era cam sinistru să conduci în întuneric prin pădure.Copacii negri,de pe marginea drumului,păreau o amenințare cu coroanele lor întunecate care se aplecau asupra lor.Cu ochii larg deschiși,Kate urmărea drumul ca să nu intre în vreun copac.Nu-și dăduse niciodată seama că puteau fi atât de multe nuanțe de negru.Farurile lui Alvarez apăreau printre copacii din fața lor,dar după aproape cincisprezece minute,fură stinse și ele.Alex îndreptă mașina spre marginea drumului,o ascunse printre copaci și opri motorul.

-De aici va trebui să mergem pe jos,îi spuse el,deschizând portiera.Alvarez trebuie să asculte motorul mașinii lui Charles,așa că noi trebuie să ne ascundem ca să nu fim luați prin surprindere de amicul nostru.Kate nu protestase când stinsese farurile și condusesse orbește,nici când îi spusese calm: „*Va trebui să mergem pe „jos”*”,ci își mușcase doar limba ca să nu spună ceva,dar acum,asta era prea de tot.

-Alex,murmură ea în timp ce el se apleca să-i deschidă portiera,chiar dacă port tocuri înalte și o rochie de seară,am să merg pe jos...dar în pădurea asta nu sunt cumva animale și mlaștini,și alte lucruri?

-Dar noi avem lanternele,ducesă,se auzi râsul sonor al lui Alex.

-Sigur că le avem,spuse ea cu un glas dulce,lovindu-se cu palma peste frunte la stupiditatea ei.Așa că dacă vom fi atacați de animale sălbatice,le putem îndepărta cu lanternele.Coborî din mașină bodogănind.Dacă nu dăm de o bandă de rozătoare,ne putem scufunda.

-Kate...Kate,o strânse el în brațe,după ce se dădu jos din mașină.Trupul i se cutremura de râs.Cum de m-am descurcat înainte să te cunosc?

-Erai un mizerabil Don Juan,îi spuse ea,sărutându-l pe obraz.Era un subiect pe care avea de gând să-l aprofundeze,dar știa că acum nu era timpul.

-Ședeai cu câte o roșcată la fiecare braț și sughițai de plâns în paharul cu șampanie,pentru că nu era nimeni care să te sâcâie.

-Asta era,chiar asta era.O mai strânse o dată în brațe,se uită apoi în jur cu figura atentă și-i spuse: în regulă,ducesă,să pornim.Îndreptă fasciculul de lumină spre dreapta lor.

-Lumina farurilor venea din direcția asta înainte să le stingă,așa că vom merge în direcția lor,în loc să ținem drumul,și vom ajunge acolo mai repede.

Kate scoase doar niște sunete fără substanță când intrară în tufiș.Din cauza mușchiului și a crăcilor căzute,erau obligați să meargă unul după altul folosindu-și lanternele pentru a nu pierde cărarea.După câteva minute de mers,Kate nu-și

mai simțea picioarele, se împiedicase de trei ori, gâfâia, dar tot nu spunea nimic, cel puțin nu cu voce tare. Ar fi putut să rămână în mașină, dar acum nu-i mai era de folos. James Bond le-a sucit mintea masculilor americani, își spuse ea cu cinism când se împiedică pentru a nu știu câta oară. De data aceasta, Alex se opri se rezemă din nou de un copac și o trase lângă el.

-Cum te descurci, Kate? Nici măcar nu gâfâie, fir-ar să fie! își mai zise ea.

-Mă simt grozav, spuse ea, străduindu-se să-și recapete respirația. Mi-am rupt trei unghii și s-ar putea să am zgârieturi pe picioare, fără să mai pun la socoteală ciorapii deșirați, dar încolo sunt perfect bine. Alex o rezemă de trupul lui și o sărută pe frunte.

-Ești formidabilă, îi șopti el, sărutând-o în continuare. Kate încuviință.

-O femeie mai slabă de înger s-ar fi prăbușit, întări ea cu modestie.

-O femeie mai slabă de înger ar fi luat un taxi s-o ducă înapoi la Monte Carlo, dar în comparație cu tine, toate femeile sunt mai slabe de înger. Alex dădu drumul unui chicot, apoi făcu un semn cu capul pentru a-i indica ceva în spatele lui.

-Aproape am ajuns. Kate ridică capul și privi în direcția indicată. Nu putea distinge clădirea, dar vedea o lumină care trebuia să vină de la ferestre.

-Ce-o să facem când vom ajunge acolo? întrebă ea, cuibărindu-și capul la pieptul lui.

-Așteptăm.

-Dacă vom putea sta jos, s-ar putea să nu fie prea rău, mormăi ea.

În ce o privea pe Kate, ar fi preferat să rămână unde era, cu brațele lui în jurul ei și lipită strâns de trupul lui. Cu toate acestea, porniră din nou la drum de îndată ce-și recapătă o respirație normală și, în curând, văzură, în mijlocul unui luminiș, o casuță de piatră cu pereții acoperiți de viță-de-vie.

Îndreptându-se spre o latură a clădirii, găsiră un buștean la o distanță bună și se așezară în așteptarea evenimentelor. Întrucât era riscant să vorbească, Kate se rezemă de Alex și ascultă în tăcere zgomotele nopții. Micile vietăți ale pădurii scoteau aceleași sunete peste tot în lume și ar fi putut fi tot atât de bine acasă la ea, la Plum, și nu la câțiva kilometri de Paris. Prin rochia subțire, de jersey, simțea coaja aspră a bușteanului, dar senzația nu era neplăcută. Poate că într-o zi îl va putea lua pe Alex în cabana ei din West Texas și vor șede tot așa, lângă un foc de tabără. Dorea așa de mult să-i arate cerul înstelat din Texas, cu stele mai mari, mai strălucitoare și mai prietenoase decât oriunde în lume. Kate se lăsă furată mult timp de un vis frumos, din care fu trezită de o mișcare bruscă, pe care o făcu Alex. Ascultă și ea cu atenție și, după câteva secunde, auzi zgomotul surd al

motorului unui automobil care se apropia. Se lăsară amândoi să alunece pe iarbă în spatele bușteanului și, de acolo, văzură cum o mașină mare, neagră ieșea din pădure, apărând pe drumul ce ducea la cabană. Farurile fură stinse și Sauset coborî din mașină. De îndată ce intră în clădire, Alex începu să se apropie și el într-o poziție ghemuită, cu Kate urmându-l ca o umbră și, când se opriră sub una din ferestrele luminate, inima ei bătea să-i spargă pieptul. Se aplecară și așteptară.

-Am hotărât care va fi mișcarea următoare. Vocea lui Sauset suna înăbușit, dar cuvintele se auzeau clar pentru cei doi ascunși sub fereastră.

-A venit timpul să-i arăt lui Blakewell că sunt serios.

-Și cum plănuiești să realizezi asta? Alvarez părea foarte amuzat, ea și cum ar fi participat la un joc.

-Vrei să spui cum vei realiza asta?

-Foarte bine, spune-mi cum?

-Vei pleca în Anglia... În noaptea asta, decise Sauset. Vorbea rar, dar vocea lui trăda o neliniște. Ai să-i spui că dacă nu renunță imediat la planurile lui de a merge în America, am să informez ziarul și pe soția lui despre, cum să-i spunem, greșeala din trecutul lui și... după aceea, ai să-i dai scrisoarea.

-Pare destul de interesant, răspunse Alvarez. Dar nu în seara asta. Mi-am contramandat prea multe angajamente pentru schema asta nebunească a ta. De data asta va fi cum vreau eu. Așadar, se schimbă șeful își spuse Kate privindu-l pe Alex cu un aer surprins. Când erau la castel, Alvarez nu părea să fie altceva decât un angajat, dar acum, ca și cum în drum spre cabană ar fi ajuns la unele concluzii interesante, parizianul luase conducerea. De bună seamă că și Sauset simțise schimbarea de atitudine, deoarece, când a vorbit din nou, părea furios, dar și prudent.

-Nu uiți cumva de banii pe care-i depun mereu în contul tău? contrăcară Sauset. Nu-mi spune că te poți lipsi de ei.

-Nici nu va trebui, râse Alvarez. Pe cine ai să mai găsești ca să-ți ducă scrisorelele tale drăgălașe, dacă te vei lipsi de mine? Preferi să le duci tu, Charles?

Kate nu înțelegea cuvintele pe care le folosi Sauset, dar nu regretă. În cele din urmă, se mai calmă, dar vocea îi era încă nesigură în timp ce spunea:

-Foarte bine, când poți pleca? Lui Kate aproape că-i era milă de el. Alvarez părea să-i facă plăcere să-l țină sub călcâiul lui. Suspiciunea îi fu confirmată când parizianul luă din nou cuvântul:

-Trebuie să încep iar cu tine, Charles, spuse el cu o voce domoală. Nu va trebui să aștepti mai mult de o săptămână. Nu se mai auzi nici un sunet în cameră timp de câteva secunde, după care izbucniră acorduri de muzică clasică.

Mai trecu un minut înainte ca Sauset să spună:

-Ce mai aștepti, atunci? M-ai chinuit destul așa cum ai avut intenția s-o faci. De ce nu mă lași în pace? Muzica creșcu în volum, astfel că răspunsul lui Alvarez se pierdu. De îndată ce Alvarez ieși din cameră, Alex îi făcu semn lui Kate să nu se miște de acolo, iar el se târî după colțul cabanei. Ea îl ascultă și așteptă... doar câteva secunde. Mușcându-și buzele de nervozitate, ascultă sunetele puternice ale muzicii lui Wagner venind dinăuntru, dar cum nu mai putea suporta tensiunea, porni tăcută în urma lui Alex. Aruncând o privire din colțul clădirii, îl zări pe Alvarez, îndreptându-se către mașină. În clipa în care întindea mâna către clanța mașinii, Alex ieși de după automobilul lui Sauset, și Kate își trase răsuflarea.

-Te duci undeva, René? îl întrebă cu indiferență Alex.

Alvarez se răsuci brusc, iar Kate se pregăti să asculte o discuție neplăcută. Dar ceva n-a mers cum trebuie. În loc de confruntarea verbală la care se așteptase, Alvarez înjură, apoi se repezi la Alex.

Un moment, siluetele celor doi luptători se profilau pe cerul luminat de lună, apoi căzură amândoi la pământ, încăierându-se și învălmășindu-se, încât Kate nu-i mai putea distinge unul de celălalt. Văzând scena, Kate alergă spre ei, ridicându-și rochia deasupra genunchilor. Când ajunse la locul încăierării, Alex părea să-și domine adversarul. Era prăvălit deasupra lui Alvarez, apăsându-i umerii cu mâinile. Apoi, cumva, parizianul reuși să-și elibereze un braț și-l încolăci în jurul gâtului lui Alex, forțându-i capul spre spate într-un unghi periculos.

Kate îl privea complet neajutorată până când îl văzu pe Alvarez scoțând cu mâna liberă un revolver din buzunarul sacoului.

-Alex, îi strigă ea, are un pistol. Alex repezi un pumn greu asupra mâinii adversarului și revolverul zbură în aer, lovi pământul la câțiva pași mai departe, apoi sări și dispăru pe undeva pe sub *Jaguar*. Privind spre ei îngrijorată, constată că avantajul de care se bucurase Alex fusese temporar, deoarece francezul îl surprinse înnodându-și strâns mâinile și repezindu-le asupra zonei vulnerabile a gâtului lui Alex. Kate auzi zgomotul făcut de lovitura care își atinsese locul și era convinsă că Alex trebuia să fie amețit de durere. Alvarez profită de situație pentru a-l apuca de păr și a-i izbi capul de bara de protecția a mașinii lui Sauset. Prima izbitură o făcu pe Kate să amețească, iar la următoarele își astupă gura cu mâna ca să nu mai strige. Dar își aminti dintr-o dată de revolver.

Aruncându-se în față, căzu în genunchi lângă mașina sport. Își plimbă mâna frenetic pe pământ, unde știa că trebuia să fie, dar degetele ei nu întâlneau decât o piatră colțuroasă. Lăsa să-i scape o înjurătură, apoi se întinse pe burtă și pipăi pe sub mașină, rugându-se cu înfrigurare să-l poată găsi.

Și,brusc,mișcându-și mâna spre stânga,întâlne ceva metalic și rece.

Simțea cum pietrele sparte îi intrau în carne,îi zgâriau sânii și pulpele,în timp ce se întindea și mai mult sub mașină,dar nu reuși să-l apuce.Dar când era mai disperată de lipsa ei de succes,gemetele de durere ce se auzeau în încăierarea ce se desfășura la câțiva pași de ea o îmboldiră.Cu două degete reuși să apuce țeava și o trase un centimetru,dar îi scăpă dintre degetele transpirate și se depărta și mai mult.Îi veni să plângă,dar numai puțin,un moment.Întinzându-și din nou brațele până la limită,își plimbă din nou mâna pe suprafața accidentată a terenului de sub mașină și tresări.Când țeava revolverului îi alunecase din mână,mânerul lui se apropiase și putu să-l fragă spre ea,apucându-l cu fermitate. Se ridică în genunchi cu revolverul întins în fața ei când își dădu seama că lupta se terminase și Alex îl ridică pe învins în picioare.Lăsându-se să cadă pe aripa mașinii,puse cu grijă revolverul jos și le dădu voie mâinilor să tremure cât aveau poftă.

-Katy, strigă Alex, cu o voce liniștită, dar cu un ton intens, ai pățit ceva?

-Sunt bine, spuse ea cu o voce slabă. Am găsit revolverul.

Îl luă cu grijă și se ridică. Genunchii erau gata să-o lase, dar nu-și putea permite să se prăbușească tocmai acum. I-1 întinse lui Alex și, cu toate că se chinase atât de mult ca să-l ia, se simțea ușurată să scape din nou de el. Îi zâmbi și spuse:

-Mulțumesc, ducesă, în timp ce o înconjură cu brațul și și-o apropie.

Kate îi văzu fața tumefiată, înainte să se întoarcă către Alvarez, care se rezema de mașina lui Sauset.

-Și acum, Alvarez, cred că aveai ceva de spus. Bărbatul măsliniu la față îi aruncă o privire feroce, respirația îi era încă sacadată, dar nu scoase nici un cuvânt.

De când se apropiase de Alex și se convinsese că nu pățise nimic, Kate se liniștise și simțea cum se relaxează. René Alvarez n-o mai speria, nimic și nimeni n-o mai speriau cât timp se afla lângă Alex.

-René, eu cred că ar trebui să-i spui, îi zise ea pe un ton confidențial. Uneori, Alex devine violent. Îi spun mereu că nu e frumos să lovești oamenii, dar el nu vrea să audă și face niște lucruri ciudate la genunchii lor.

-Taci din gură, cățea ce ești, mârâi Alvarez. Alex ridică capul la auzul cuvintelor acestuia.

-Cățea? întrebă el cu o voce joasă, mortală, apoi ridică o sprânceană, repetând „Cățea”? și îl luă pe Alvarez de gât pentru a-l izbi de mașină.

-Alex, suspină Kate, nu-i nevoie să-mi aperi onoarea. Nu e necesar.

Privind-o, îi răspunse cu duioșie:

-Este necesar pentru mine, Katy.

Kate nu putu replica nici cel mai scurt răspuns când îi întâlni privirea drăgăstoasă.Îl privea doar și simțea cum se topește de emoție.

-Ți-ai pierdut aura,șopti el,atingându-i părul.Nu e nimic mai inexplicabil decât un înger cu o aură zdrențuită.Legănată de emoție,Kate se rezemă de el,dar în starea magică ce se țesuse între ei pătrunse un sunet ca al unui înecat.

-Auzi zgomotul acela curios? întorcându-se spre Alvarez,îi văzură fața vânătă și ochii holbați,ieșiți din orbite.După ce Alex îi dădu drumul,se luptă să-și recapete respirația.

-Și acum,i se adresă Alex,spune-mi de ce se folosea Sauset ca să-l șantajeze pe Tony?

-Eu nu știu...se opri,brusc,în timp ce Alex mai făcu un pas spre el.Scrisori! spuse el repede.Au fost niște scrisori.Charles nu-mi spune totul,dar din când în când trimite scrisori și,după aceea,se îmbată până ce nu mai știe de el.

Alex rămase tăcut o clipă,apoi se întoarse către Kate.

-Nu vreau să-l las să plece până când nu vorbesc și cu Charles,ducesă.Asta numai dacă Charles nu a ieșit pe ușa din dos când a auzit zgomotul de aici.

-Eu nu cred să-l fi auzit,spuse ea privind spre cabană.A pus muzica lui Wagner la intensitate maximă.Ezită un moment,apoi,răsuflând adânc: Ce vrei să fac?

Alex o strânse de talie.

-Așa te vreau! Crezi că ai putea ține câteva minute revolverul ținut către el?

Kate simți cum inima îi zvâcni gata să-i spargă pieptul.

-Glumești? Sigur că pot.Înghiți cu zgomot,își șterse palmele de rochie,apoi întinse mâna ca să ia pistolul.În timp ce i-l dădea,Alex o privi îndelung și o clipă mâna îi tremură.Apoi mai respiră o dată adânc,își suflă părul din ochi și se întoarse către Alvarez.

-E în ordine,zise ea cu o voce fermă,făcându-i semn cu arma.Du-te către mașină. Văzând că nu se mișcă,ci o privește cu insolență,Kate își îngustă ochii și forțându-și buzele ca să exprime un zâmbet răutăcios,îi porunci:

-Hai,nu te codi,fă ce ți-am spus.Alex își înăbuși un hohot de râs.

-Doamne,Katy,de-ai ști cât te iubesc,spuse el și se întoarse pentru a se îndrepta spre căsuță.*Doamne,ce moment și-a ales ca să-mi spună așa ceva*,își spuse ea,forțându-se să țină privirea fixată asupra lui Alvarez,în loc să-l urmărească pe Alex.Acum,când respira din nou normal,putea auzi efluviile muzicii venind din spatele ei,dar după ce s-a închis ușa în urma lui Alex,i s-a părut că aude cuvinte rostite cu voce furioasă,dar nu putea fi sigură.Apoi butonul aparatului a fost închis brusc și n-a mai fost decât tăcere.Îl auzea doar pe Alvarez respirând și sunetul îi irita nervii.Simțea cum îi alunecau pe frunte picuri de transpirație și

era recunoscătoare în tunicului care îi ascundea fața îngrijorată. Își dădea seama că nu putea face nimic altceva decât să rămână unde era și să țină revolverul îndreptat către Alvarez. Dar îl simțea din ce în ce mai greu și mâna începu să-i tremure de efort. Curând un sunet nou pătrunse tăcerea până la ea, sunetul unor pași pe aleea cu pietriș. Așteptă în liniște, cu privirea neclintită la bărbatul din fața ei. Dar tocmai când simțea cum brațul începe să-i tremure, cu coada ochiului percepu o mișcare și, o secundă mai târziu, Alex era lângă ea.

CAPITOLUL 10

-Alex, spuse ea și în voce i se putea auzi ușurarea, în timp ce el se apropia. Ai stat atât de mult că eram îngrijorată.

-Sunt bine, spuse el în timp ce Kate îi dădea revolverul înapoi. Luându-l, se întoarse spre Alvarez. Poți pleca acum, dar ascultă-mă bine, dacă îndrăznești să te uiți doar în direcția lui Tony Blakewell, am să te găsesc. Și atunci, te asigur că ai să ai de-a face cu mine.

Îl privi cum se depărta, apoi Alex o cuprinse pe Kate în brațe și-și ascunse fața în golul dintre gât și umăr. Nu i se păruse niciodată că minutele petrecute, în timp ce ea era singură cu Alvarez, au fost atât de lungi. Nu-l făcuseră nici pe el mai blând în discuția cu Charles. Singura lui speranță era că și ea își dăduse seama de ce fusese obligat să-i ceară ceea ce îi ceruse.

Dură un timp până să poată vorbi din nou, dar când căldura trupului ei începu să liniștească tremurul interior, se retrase.

-Kate, vocea îi era aspră și respiră adânc înainte de a începe din nou, Kate, dacă te voi mai pune vreodată într-o situația ca asta, ai permisiunea să-mi tragi una.

-O să-mi aduc aminte, spuse ea cu un râs tremurător. Întinse mâna ca să-i atingă fața. Dar cu Sauset cum s-a terminat? Ce s-a întâmplat acolo? Ce ți-a spus?

Cu un braț în jurul ei, se întoarseră fără prea mult chef spre cabană.

-Încă nu mi-a spus nimic. A promis doar -și asta cu greutate -că îmi va spune.

Când intrară în living-ul casei, Sauset ședea țepăn pe un scaun de lemn, ținând o batistă de mătase la gură.

-În ordine, Charles, spuse Alex. Dă-i drumul. Cum ai aflat de Hélène și de avortul pe care l-a făcut? Și de ce îl urmărești pe Tony?

-O iubeam! izbucni el. Și mă iubea și ea. Ar fi fost a mea, dacă n-o ucidea el.

-Tony n-a ucis-o pe Hélène, spuse rar Alex, apoi, după o pauză, continuă: Charles, n-am știut că erai încurcat cu Hélène. Te vedeai cu ea în același timp cu Tony? Sauset rămase o clipă cu ochii la el, ca și cum nu ar fi vrut să vorbească, apoi zâmbi.

-Da,o vedeam.Și asta îmi plăcea.Cel puțin...cel puțin mi-a plăcut la început.Îmi plăcea să știu că el se credea singurul iubit,în timp ce ea se culca cu mine.Asta mă făcea să mă simt puternic.Mă făcea...vocea i se pierdu,apoi respiră adânc și spuse cu răceală: Apoi,mai târziu,am vrut să fie numai a mea,dar ea nu era construită astfel.Cel puțin mă consolam să știu că nu se mulțumea numai cu Blakewell.Nu putea fi satisfăcută de un singur bărbat.

-Nu pare să fi fost o persoană prea demnă de stimă.

-De stimă? râse el.Pare o expresie prea blândă,Alex.Nu te-am prețuit niciodată prea mult.Îmi păreai cam naiv,dar a trebuit să lupți și tu ca toți ceilalți.Nu aveai carisma lui...se opri brusc,apăsându-și batista pe buze și privind în altă parte.

-A lui Tony? îl întrebă Alex,dar Sauset rămase cu privirea la podea.După o clipă,Alex încercă din nou: înțeleg de ce îl detestai pe Tony.Iubeați amândoi aceeași femeie; au existat războaie pentru asta,dar de ce ai așteptat atât de mult până să începi hărțuiala asta?

-Să aștept? Sauset începu să râdă.Ce te face să crezi că am așteptat?

-Ce vrei să spui? Alex era uluit,apoi scutură capul.Sauset părea că își pierduse stăpânirea de sine.I se putea citi în ochi și în vorbirea nedeslușită,dar Alex nu-și putea permite să se oprească.Trebuia să sfârșească această afacere acum.Vrei să spui că nu este pentru prima oară că ai încercat să-l șantajezi pe Tony?

-Șantaj? Da,cred că îl poți numi așa,răspunse el.Trebuie să admit că nu a avut strălucirea celorlalte afaceri ale mele,dar am fost obligat.

Ridică din umeri,apoi îl privi pe Alex în ochi.

-Îți amintești cât valora Tony când eram la colegiu? O avere,răspunse tot el,fără a-l aștepta pe Alex.Totul îi era oferit pe tavă.Urmăream toate astea și îl detestam.De ce să-i cadă totul în poală? Omul era tâmpit,ce naiba! Toată lumea știa că fără ajutorul prietenilor lui nu ar fi terminat colegiul.

Buzele i se strâmbară într-o imitație de zâmbet.

-Norocul lui n-a durat mult,nu-i așa? Ridică privirea spre Alex.Ce crezi că s-a întâmplat cu toți banii lui? Alex strânse ochii,apoi vorbi rar:

-Tony mi-a spus că tatăl lui a făcut câteva investiții proaste înainte de a muri.

-A spus,a spus îl maimuțări Sauset.El nu a știut Nu a știut ce stoc de acțiuni a trebuit să cumpăr,cum a lăsat afacerea să ajungă la faliment.A fost genial.A răs de noi,dar sunetul nu era plăcut.Știi câte roluri a pierdut prețiosul tău Tony din cauza mea? Zeci.Și îți amintești când a fost rănit într-un accident de mașină? Se bătu cu pumnul în piept.Eu eram.Peste tot,*eu*.Sauset se ridică,nesigur,în picioare.

-În toți anii ăștia am urmărit cum toate se prăbușeau pentru el...

Iar eu eram încântat.Își plecă capul pe un umăr,ca și cum nu-și putea da seama ce nu ieșise bine..Apoi își scutură capul și privi în jurul lui; după un moment, întinse mâna spre Alex cu o mișcare ciudată.

-Trebuie să plec acum,Alex,spuse el calm,scuturând mâna.A fost interesant să te întâlnesc.Și cu aceste cuvinte ieși pe ușa cabanei.Pentru o clipă,Kate rămase înmărmurită,dar după ce auzi motorul pornind,dădu să iasă din casă după el; Alex o prinse însă de braț.

-Alex? îl întrebă ea,uluită în timp ce Sauset se depărta.

-Kate,lasă-l să plece.Vocea lui suna ciudat de obosită.Se aplecă să ia de jos scrisorile pe care Sauset le lăsase să cadă.Kate se mișca prin cameră fără încetare,în timp ce Alex se așezase și controla fiecare scrisoare,apoi le lăsă din nou să cadă.

-Vino,ducesă,hai să mergem acasă.Dar nu s-au dus acasă,nici măcar la Monte Carlo.Erau amândoi prea extenuați,și-i dureau toate oasele pentru a rezista mai departe de apartamentul lui Pete,din împrejurimile Parisului.Trecuse ceva timp când Kate își ridică capul de pe perna plutitoare din cadă pentru a-l urmări pe Alex cum intră în camera de baie și îngenunchează lângă ea.

-Mă întrebam dacă nu ai de gând să dormi aici,îi spuse el zâmbindu-i.

Alex se îmbăiașe deja și era îmbrăcat cu hainele pe care le cumpărase mai devreme; o cămașă crem,tricotată,și pantaloni negri.

-N-am stat aici cine știe cât! protestă ea.Alex îi prinse cu mâna un picior și-l scoase deasupra stratului gros de spumă de săpun.

-Vezi,spuse el,degete fierte.

-Puțin îmi pasă.Nu ies încă de aici.De-abia am început să mă simt din nou o ființă umană.Alex o privi o clipă,apoi ridică din umeri.

-Dacă tu nu vrei să ieși de acolo,își scoase pantofii și se săltă în cadă,va trebui să intru eu.

-Alex,strigă ea,râzând,în timp ce baloanele de săpun îi înghițeau trupul îmbrăcat.Dar Alex o trase spre el până când îl acoperi cu trupul ei și începu s-o mângâie, odihnindu-și degetele pe fundul ei alunecos.

-Știam eu că era ceva cu cada asta de-mi plăcea atât de mult,murmură ea.

Iar el râse.

-Mă simt cam prea îmbrăcat.

-La asta mă gândeam și eu,-șopti ea,în timp ce-l ajuta să-și scoată cămașa.

Proptindu-se în coate de marginea căzii,Kate îl privea cum se lupta să-și scoată pantalonii.După ce intră din nou în cadă și se așezară amândoi în șezut,Kate îi atinse fața învinețită.

-Alex,spuse ea cu blândețe.De ce l-ai lăsat să plece? După cât rău i-a făcut lui Tony?

-Nu-i așa Kate,n-a făcut el toate lucrurile de care l-am acuzat.De altfel,am dubii și dacă a fost responsabil pentru toate faptele de care ne-a vorbit.

-Vrei să spui că le-a inventat? îl întrebă ea neîncrezătoare.

-Nu,dar cred că el își închipuie că e responsabil,spuse Alex cu o voce tristă,cred că este un om foarte bolnav.

-Poți fi sigur de asta?

-Da,de îndată ce a menționat accidentul lui Tony,am fost sigur.Tipul care l-a accidentat pe Tony era un bețiv pe care,de altfel,l-au prins la șase luni după accident.În timp ce vorbea,îi mângâia trupul ud.Apoi,m-am gândit la tatăl lui Tony și la investițiile lui.Le-am controlat pe toate de îndată ce am aflat că Tony nu moștenește de fapt nimic.Nu există nici o posibilitate ca Charles să fi făcut ceea ce pretinde că a făcut.Tatăl lui Tony era superficial și în unele instanțe de o neglijență criminală,dar n-a existat niciodată o bănuială de faliment.Nici măcar „evidența” pe care o pomenea în scrisorile de șantaj.Nici scrisorile de la Hélène nu conțineau așa ceva.Kate rămase tăcută,în timp ce cuvintele spuse de Alex își făceau drum în judecata ei.

-Ce-o să facă el acum? întrebă ea în cele din urmă.Nu crezi că va continua să-l sâcăie pe Tony? Alex dădu din umeri.

-După ce am să-i explic totul lui Tony,n-o să mai aibă nici o importanță.Făcu o pauză.Știi ceva,îmi amintesc acum de o întâmplare în privința lui Charles,pe care o uitasem complet,atunci când îți povesteam întreaga chestie și,dacă mă gândesc bine,cred că totul a început chiar de atunci.Odată,cu puțin înainte de a o fi cunoscut pe Hélène,Tony mi-a spus că îl prinsese pe Charles copiind la un examen.Tony nu i-a dat cine știe ce importanță,adu-ți aminte că noi știam deja că Charles este puțin cam ciudat,dar mi-a spus că îi era milă de el.Partea ciudată este că Tony l-a lăsat pe Charles să vadă că îi era milă de el.Și mi-a mai spus că i-a surprins o privire cum nu i-o mai văzuse înainte.

Făcu o pauză,schimbându-și poziția,ca să și-o poată apropia mai mult.

-Îmi amintesc că râdea când mi-a povestit asta,dar mi-am dat seama că îl preocupa.Mi-a mai spus că în acel moment credea că Charles voia să-l omoare.

-Crezi că Charles îl ura pe Tony,pe pentru că i-a manifestat milă?

-Cred că ar putea fi ceva în genul ăsta.Știu că nici eu n-aș reacționa prea bine față de milă și eu mă consider având o minte normală.Kate îi dădu dreptate.

-După această întâmplare,Charles a încetat să se mai țină de noi.Cred că răutatea din el începuse să pună stăpânire pe întreaga lui ființă.De-a lungul anilor,a

continuat să-l urmărească pe Tony și cât timp s-a luptat ca să țină pasul cu noi, Charles a avut o atitudine corectă. Dar pentru că dorea ca dezastrele să se abată asupra lui Tony și pentru că mintea lui era slabă, a început să creadă că evenimentele se petreceau la ordinele lui. Trebuie să fi citit despre contractul pentru un film și s-a hotărât să facă ceva mai substanțial. Kate avu un frison.

-N-ar trebui să fie într-un spital, să capete ajutor?

-Ar putea obține ajutor, numai să vrea, spuse el pe un ton solemn. Dar vezi, nu a adus nimănui nici o vătămare fizică, totul s-a petrecut în imaginația lui. Nu prea avem altceva de făcut decât să informăm poliția... Dar nu cred că Tony ar vrea să facă asta. Kate rămase tăcută, întinzând săpunul pe pieptul lui Alex, apoi spuse rar:

-Alex, scrisorile alea erau toate de la Hélène? Alex încuviință.

-Tu crezi că l-a iubit cu adevărat, așa cum a spus el?

Kate nu-și dădea seama de ce dorea să știe. Poate, pentru că ar pune un punct final acestei triste povești.

-Știi și eu, Kate? zise el cu blândețe. El crede că da și, în fond, asta este important pentru el. O strânse și mai aproape, ca și cum și el ar fi fost afectat de trista și vechea poveste de dragoste. Kate îi lipi capul de sânii ei, mângâindu-i părul cu duioșie. Trecutul se consumase, povestea se terminase. Acum era momentul pentru ei să se preocupe de propria lor poveste.

-Știi ce iubesc eu la tine? șopti ea. Alex ridică repede capul și ochii îi sclipeau, amuzați.

-Chiar iubești ceva la mine? o întrebă el.

-Iubesc o mulțime de lucruri la tine... dar o să vorbim de asta mai târziu, adăugă ea repede când sclipirea din ochii lui crescuseră până la dimensiunile unei flăcări. Iubesc felul în care mă tratezi, ca pe un egal. Ca și cum aș conta. Cu tine nu mă simt tratată ca pe o femeiușcă.

-Vrei să spui că n-am deschis ușile pentru tine sau că nu ți-am ținut scaunul?

-Știi bine că nu m-am gândit la asta, râse ea. Sunt încântată pentru că nu mă lași în afara vieții tale, în afara deciziilor tale... chiar a celor importante. Tu mă tratezi ca și cum aș avea un creier și aș ști cum să-l folosesc... M-ai lăsat să vin cu tine într-o misiune care era foarte importantă pentru tine.

-Adică, aproape te-am lăsat să fii omorâtă, îi spuse el morocănos.

-Nimeni nu a fost aproape omorât. Și nu aveam de unde să știm că Alvarez avea un revolver. Îl privi cu încăpățănare. Și chiar dacă am fi știut, tot aș fi venit cu tine. Te comporti chiar bine pentru un yankeu.

-N-aș putea spune că mi-am dus cu bine misiunea mea de a te apăra în seara

asta,spuse el.Îi atinse vânățiile de pe umăr,apoi se aplecă să o sărute.

-Ai fost o adevărată dinamită,insistă ea.Ai reușit să-l răpui pe Alvarez chiar după ce ne-am târât tot drumul prin junglă.

-Ducesă,de ce exagerezi? Jungla avea lățimea doar de o jumătate de kilometru. Iar pe Alvarez l-am bătut doar fiindcă am folosit strategia.

-Ce fel de strategie? îl întrebă ea curioasă.

-Oh,este un truc pe care l-am învățat cu mulți ani în urmă,îi răspunse el cu un aer nepăsător.Îl lași întâi să te bată până ce obosește și,după aceea,te întorci împotriva lui și-l pui la pământ.Kate își reținu un hohot de râs.

-Cred că e cazul să nu te mai pui la pământ.În în afară de asta,antebrațele tale masive nu sunt singura ta atracție.Mai ai și altele.Făcu o pauză și apoi îl privi cu un aer solemn.Alex,știu că nu ar fi trebuit să mă lași singură cu Alvarez.Ai fi putut lua o mie și una de măsuri împotriva lui,dar n-ai făcut-o.M-ai lăsat pe mine să-l păzesc,peu ce știai că era important pentru mine faptul că mi-ai încredințat o misiune.Îi trase capul spre ea și-l sărută.

-Îți mulțumesc că ai procedat în acest fel.M-ai făcut să mă simt egală...nu,mai mult chiar...m-am simțit ca fiica lui Charlemagne.

-N-am știut să fi avut o fiică.Ce a făcut?

-Și-a dus iubitul în spinare în dormitorul ei pentru a nu apărea pe zăpadă decât o singură pereche de urme de pași.Oftă și continuă: Nu mai există femei ca asta.

-Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.Probabil că arăta ca un hipopotam.Sunt chiar fericit că nu mai există astfel de femei..

-Eu aș face-o,insistă ea.Te-aș duce în spinare,bineînțeles dacă te-aș putea ridica de jos,zău că aș face-o.

-Acesta este punctul meu de vedere,spuse el,alunecând sub apă ca să-i sărute sânii,apoi vârful nasului.Tu categoric nu ești construită ca un hipopotam. Ridicându-și genunchiul și așezându-l pe coapsa lui,începu să-l frece,fără să-și dea seama de trupul lui ud.

-Îmi pare bine că ești fericit,spuse ea,apoi rămase tăcută și gânditoare,cu fruntea încrețită.După un timp îi spuse: Știi,mi-e teamă că benzile animate o să mi se pară cumplit de plicticoase după asta.O să treacă ceva timp până când mă voi obișnui din nou cu ele.Alex nu vorbi imediat.Întinse o mână și îi mângâie fesele și coapsele,strângând-o aproape de pieptul lui,apoi suspină.

-Chiar vrei să te obișnuiești din nou cu benzile de desene,Katy? Și cum îl privea intrigată,continuă:Cred că ceea ce vreau să-ți spun,ceea ce încerc să-ți spun... este...Se ridică însă deodată în picioare,împroșcând apă și spumă peste figura ei încurcată.

-Ce încerci să-mi spui? îl întrebă Kate ieșind și ea din cada de baie.

-Încerc să spun că acum suntem amândoi fierți,spuse cu o voce înăbușită de prosop,în timp ce se usca și se îndrepta spre dormitor.

-Nu,nu-i așa,spuse ea cu însuflețire,urmându-l în dormitor.Nu asta este ce voiai să-mi spui.Ce s-a întâmplat cu tine? Nu ai fost niciodată timid de când te cunosc. Timid! Doamne,mă faci să râd.M-ai supus la cazne din clipa în care ai pus ochii pe mine.M-ai...Se opri când îl văzu că se întoarce și stă în fața ei.Alex o privi o clipă,apoi suspină,o luă în brațe și o așeză în pat.Îi scoase apoi acele de păr și-l lăsă să se reverse pe mâinile lui.

-Alex? îi aminti ea că trebuie să-i dea un răspuns.Ridicând fața spre ea,îi spuse:

-Voiam doar să te întreb dacă te-ai gândit vreodată să...să vizitezi Wisconsin-ul, termină el pe un ton brusc.

-Să vizitez? îl întrebă ea,întorcându-se să-l privească.

-Te-ai gândit vreodată să trăiești acolo? Kate însă își trase răsuflarea.

-În Wisconsin?șopti ea,apoi înghiți emoționată.Mi-am...mi-am dorit întotdeauna să vizitez Wisconsin-ul.

-Kate,spuse el în sfârșit,îți cer să te căsătorești cu mine.

-Da...da,știu,zise ea,distrată.Mă gândesc.

-La ce,pentru Dumnezeu! exclamă el.Kate ridică privirea și îl privi drept în ochi.

-Alex,ne cunoaștem doar de trei zile.Alex rămase uimit câteva clipe,apoi îi spuse:

-Asta așa e.Ne-am cunoscut de trei zile.Dar înainte de a mai putea spune ceva,el se ridică și făcu câțiva pași,apoi se întoarse brusc înapoi.

-Știu ce vrei să spui.Ai să-mi vii iar cu povestea aia cu „*normal*”.Parcă îmi promiseseși să nu mai faci asta.

-Iar eu cred că mi-ai promis să nu mă presezi,îi spuse ea enervată.

-Cine te presează? ridică el din umeri,evitându-i însă privirea.După puțin timp,continuă:

Bine,accept,te presezi.Dar spune-mi te rog,dacă ne-am fi cunoscut timp de trei luni sau trei ani,ce mi-ai fi răspuns atunci? Kate își mușcă buzele,oftă,dar îi răspunse cu sinceritate:

-Cred că aș fi spus că n-aș vrea să trăiesc niciodată în altă parte decât în Wisconsin,dacă și tu ai să fii acolo.Alex râsuflă cu zgomot și o luă în brațe.

-Atunci pot să aștept,îi spuse el,sărutând-o cu pasiune.O sărutare fierbinte, flămândă,care nu încetă decât când se depărta de ea și-i surâse.Cel puțin,acum pot aștepta până ne vom căsători.Sunt însă unele lucruri care nu se pot lăsa așteptate.

-De exemplu,șopti ea,rezemându-și bărbia de pieptul lui și privindu-l pe sub gene.

-Cum ar fi,spuse el cu glas târăgănat,conducând-o spre pat,cum ar fi dacă ți-aș arăta un exemplu,termină el în timp ce se aruncară amândoi în pat,strângându-se în brațe.Și iată cum,ca niște oameni practici și normali ce erau,au așteptat pentru a se căsători...au așteptat atât cât le-a trebuit ca să zboare până în Wisconsin și să obțină aprobarea pentru căsătorie.

Șase luni mai târziu,Kate și Alex se plimbau pe o stradă din Madison.Primăvara începuse în sfârșit să pună stăpânire pe natură,aerul era proaspăt și te înviora ca o șampanie.Kate nu reușise să reia firul benzilor ei cunoscute peste tot în lume.Crease în schimb ceea ce ea considera a fi capodopera ei.Era o bandă de aventuri în care folosise drept eroi tema soț-soție.În sfârșit putea folosi exclamațiile ei favorite cât de mult dorea.

Noua creație se bucurase de un succes atât de mare,încât primise propuneri pentru un serial de televiziune într-o emisiune de sâmbătă dimineața,încă nu se hotărâse și mai analiza oferta,în timp ce se îndrepta cu Alex spre restaurantul unde rezervaseră o masă pentru dejun.

-Spune-mi,tu ce părere ai? îl întrebă ea din nou.

-Cred că te vei putea decide și fără amestecul meu,îi răspunse.Alex,râzând de mutra ei dezamăgită.

-Pentru ce este un soț,dacă nu să se amestece? mormăi ea.Știu-că eu m-aș amesteca,dacă ar fi vorba de afacerile tale.

-Și cum ai făcut de atâtea ori în teatru,adăugă el înveselit..

-Exact,și ăsta este lucrul cel mai mic pe care-l poți face pentru mine.

-Să semnezi contractul,spuse el.

-Dar...

-Atunci nu-l semna,o întrerupse el.Oprindu-se,o împinse de zidul unei clădiri și se aplecă pentru a o săruta fără grabă,dar făcând să i se oprească inima de a mai bate.Gând îi dădu drumul,spuse cu duioșie:

-Kate,ce n-aș da să te ajut să te hotărăști,dar tu ești singura care poate decide,dacă asta e ce vrei să faci.Mă înțelegi acum?

Timp de câteva secunde,Kate rămase cu ochii închiși,ținându-și pălăria cu o mână.Când îi redeschise,privirea ei era visătoare și docilă.

-Da,șopti ea și își dresе glasul,da,înțeleg.Au continuat să facă câțiva pași,când Kate se opri din mers și-l privi:

-Iar ai făcut-o,îl acuză ea.De ce faci asta ori de câte ori avem o discuție.

-Credeam că îți place,spuse el cu nevinovăție.

-Hm...nu-i vorba de asta.Dar întotdeauna mă face să uit ce voiam să spun.

-Îhî,încuviință el.

-Nu e drept,fir-ar să fie,spuse ea,dar era cu gura până la urechi,deoarece el era irezistibil și o știa,mizerabilul.Porniră din nou și ea întoarse problema pe toate fețele în minte,l-ar lua foarte mult timp,timp pe care ar dori să i-l dedice lui Alex.Mai târziu,când vor avea copii,aceștia le vor răpi multe momente intime, momente pe care ajunseseră să le păstreze ca pe o comoară în cele șase luni de căsătorie.Cât mai puteau,trebuiau să petreacă împreună fiecare minut liber. Se întoarse spre el pentru a-i împărtăși hotărârea,când ceva ciudat îi atrase privirea.

-Alex,murmură ea,ai văzut asta?

-Ce,o întrebă el,privind în jur.

Fruntea lui Kate era din nou încrêțită ca în urma unei concentrații intense.

-Oamenii ăia.Făcu un semn cu capul spre partea cealaltă a străzii.Știi,am văzut ceva asemănător seara trecută la televizor.Doi bărbați aveau pachete care erau învelite identic.Când s-au izbit unul de celălalt,pachetele au căzut pe jos,iar când s-au aplecat să le ridice,fiecare a luat pachetul celuilalt.

-Interesant,spuse el,privind-o cu curiozitate.

-Și asta nu e tot,continuă ea cu pasiune.Bărbații lucrau în domeniul farmaceutic și unul din pachete conținea heroină,iar celălalt bani.

-Toate astea sunt foarte interesante,ducesă,dar de ce să mi le povestești acum?

-Pentru că oamenii aceia,și indică din cap către partea de peste drum,au făcut același lucru.Când Alex vru să protesteze,ea continuă: îți jur,Alex,au schimbat pachetele,șuieră ea,apoi se depărtă de el pentru a privi un cuplu care se apropia de ei pe trotuar.

-Nu,Kate,îi spuse el cu hotărâre,în timp ce ea își întoarse privirea spre el pentru a-i oferi un zâmbet până la urechi și apoi începu să urmărească bărbatul cu pachetul.Kate,vrei să mă ascuți? Katy...

SFARSIT